

АГАТА КРИСТИ МЪЖЪТ С КАФЯВИЯ КОСТЮМ

Част 1 от „Полковник Рейс“

Превод от английски: Тодор Кенов, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Надина, руската танцьорка, която беше покорила Париж, се полюляваше в такт с аплодисментите и не спираше да се покланя. Нейните присвити черни очи се стесниха още повече, а дългата линия на алените ѝ устни се изви леко нагоре. Ентусиазираните французи продължаваха да тропат с крака по пода в знак на одобрение, докато завесата се спускаше с шумолене, закривайки екстравагантните червени, сини и пурпурни декори. Танцьорката напусна сцената сред облак от сини и оранжеви драперии. Посрещна я брадат господин, който възторжено я прегърна. Това беше Директорът.

— *Magnificent, petite*, великолепно! — възкликна той.

— Тази вечер надминахте себе си. — Някак бездушно той галантно я целуна по двете страни.

Мадам Надина прие оказаната ѝ почит с маниера на човек, отдавна свикнал с такива прояви на възхищение и продължи към гримьорната си, пълна с небрежно струпани навсякъде букети и разкошни костюми с футуристичен дизайн, а топлият въздух беше изпълнен с уханието на безбройните цветя и изискани парфюми и есенции. Жана, гардеробиерката, прислужваше на господарката си, като приказваше безспирно и я заливаше с поток от ласкателни комплименти.

Тирадата ѝ беше прекъсната от почукване на вратата. Жана отиде да отвори и се върна с визитка в ръка.

— Ще приема ли Мадам?

— Дай да видя.

Танцьорката протегна небрежно ръка, но като видя името върху картичката, граф Сергей Павлович, в очите ѝ внезапно проблесна искрица интерес.

— Ще го приема. Жълтият пенъор, Жана, и по-скоро. А когато графът влезе, ти можеш да си тръгваш.

— *Bien, Madame*.

Жана донесе пенъоара, изящна дреха от оцветен в царевично жълто шифон и хермелин. Надина го облече и седна като се усмихваше на себе си и бавно почукваше с изящната си бяла ръка по стъклото на масичката за гримиране.

Графът не закъсня да се възползва от дадената му привилегия — среден на ръст мъж, много слаб, много елегантен много блед, с безкрайно уморен вид. Нищо в чертите на лицето му не привличаше внимание — човек, когото трудно ще познаеш отново, ако се остави настрана неговата превзетост. Той се наведе над ръката на танцьорката с пресилена галантност.

— Мадам, за мен наистина е голямо удоволствие.

Това успя да чуе Жана, преди да излезе и да затвори вратата след себе си. Останала насаме със своя посетител, усмивката на Надина настъпи неуловима промяна.

— Въпреки че сме сънародници, не мисля, че е необходимо да говорим на руски — заяви тя.

— Не възразявам, още повече че нито един от двамата ни не знае и думичка на този език — съгласи се нейният гост.

По взаимно съгласие те преминаха на английски и щом графът изостави своята превзетост, стана ясно, че това несъмнено е неговият матерен език. Всъщност той беше започнал кариерата си като вариететен артист в Лондон.

— Имахте голям успех тази вечер — отбеляза той. — Поздравявам ви.

— Въпреки това — каза жената — аз съм разтревожена. Положението ми вече не е същото. Съмненията, които възникнаха по време на войната и досега не са изчезнали. Непрестанно ме наблюдават и следят.

— Но срещу вас никога не е било повдигано обвинение в шпионаж?

— Нашият шеф подготвя планове си изключително внимателно, за да се стигне до това.

— Господ да поживи „Полковника“ — каза графът с усмивка. — Не е ли учудваща новината, че той има намерение да се оттегли? Да се оттегли! Също като някой лекар, или месар, или водопроводчик...

— Или като обикновен занаятчия — довърши Надина. — Това не трябва да ни учудва. Защото „Полковникът“ винаги е бил такъв —

един изключително предприемчив човек. Той организираше престъпления така, както друг би организирал производството в някоя фабрика за обувки. Без сам да се замесва, той планира и ръководи поредица от изумителни удари, които обхващаха всяка област от онова, което можем да наречем негова „професия“. Кражби на скъпоценни камъни, фалшификации, шпионаж (много доходоносен по време на война), саботаж, убийства, които не привличат излишно внимание — едва ли има нещо, което да не е вършил. А най-умното е, че той знае кога да спре. Играта започва да става опасна? — той елегантно се оттегля, при това с огромна печалба!

— Хм — произнесе графът замислено. — Това е доста... смущаващо за всички нас. Положението наистина е много объркано.

— Но ще бъдем възнаградени изключително щедро!

Някаква подигравателна нотка в гласа ѝ накара мъжа да я изгледа внимателно. Тя се усмихваше на себе си и начинът, по който го правеше, разбуди любопитството му. Но той тактично продължи:

— Да, „Полковникът“ винаги е плащал щедро. Отдавам значителна част от неговия успех на това — и на неговия неизменен план за осигуряване на изкупителна жертва. Изключителен ум, несъмнено изключителен ум! И самоотвержен последовател на максимата „Ако искаш нещо да бъде извършено, без да рискуваш, не го върши самият ти!“ И ето — всеки от нас е затънал до уши в престъпления, а той държи всички ни в ръцете си и нито един от нас не разполага с улики срещу него.

Той замълча, като че ли очакваше възражение, но тя не каза нищо и, както преди, продължи да се усмихва на себе си.

— Нито един от нас — продължи да размишлява той. — Все пак, знаете ли, старецът е суеверен. Преди доста години, мисля, той отишъл при една от онези врачки. Тя му предрекла големи успехи в живота, но казала, че някаква жена ще стане причина за неговото падение.

Сега вече успя да я заинтригува. Тя го погледна втренчено.

— Странно, много странно! Някаква жена, казвате?

Той се усмихна и повдигна рамене.

— Без съмнение, след като вече се е... оттеглил, той ще се ожени. За някоя млада красавица от висшето общество, която ще пропилее милионите му по-бързо, отколкото той ги е спечелил.

Надина поклати глава.

— Не, не, няма да стане така. Чуйте, приятелю, утре заминавам за Лондон.

— Но вашият договор тук?

— Ще отсъствам само една нощ. И ще отида инкогнито, като някоя кралска особа. Никой няма да разбере, че съм напускала Франция. И защо мислите, че отивам?

— Едва ли за собствено удоволствие по това време на годината. Януари е отвратителен месец! Сигурно по лична работа, а?

— Точно така. — Тя се изправи и застана пред него. Изящното ѝ лице излъчваше надменна гордост. — Току-що заявихте, че нито един от нас не разполага с улики срещу шефа. Сгрешихте. Аз имам. Аз, една жена, проявих достатъчно разум и смелост, да, смелост — защото за това трябва смелост — за да го изиграя. Нали си спомняте за диамантите на Де Беерс?

— Да, спомням си. В Кимбърли, точно преди да избухне войната? Аз нямах нищо общо с това и никога не научих подробностите, а случаят, по някаква причина, беше потулен, нали? Но плячката си я биваше.

— Камъни на стойност сто хиляди лири. Цялата работа свършихме двама души — под ръководството на „Полковника“, естествено. Точно тогава съзрях и своя шанс. Разбирате ли, планът беше да се подменят мостри на диаманти, донесени от Южна Америка от двама млади търсачи на скъпоценни камъни, които по това време бяха в Кимбърли, с няколко от диамантите на Де Беерс. След това съмнението щеше да падне върху тях.

— Много умно — вметна графът одобрително.

— „Полковникът“ винаги е бил умен. Е, аз извърших това, което трябваше да направя, но сторих и нещо друго! Запазих част от южноамериканските камъни — един или два са уникални и може лесно да се докаже, че никога не са минава ли през ръцете на Де Беерс. Именно с тези камъни държа в ръцете си нашия уважаван шеф. Щом двамата младежи бъдат оправдани, няма начин да не се появят подозрения за неговото участие в тази афера. Мълчах си през всички тези години и ми стигаше да знам, че разполагам с това скрито оръжие, но сега нещата вече се промениха. Искам си цената — а тя ще е висока, бих казала направо главозамайваща.

— Невероятно — заяви графът. — И несъмнено носите тези диаманти навсякъде с вас?

Очите му внимателно обходиха разхвърляната стая. Надина се засмя тихо.

— Нищо подобно. Не съм толкова глупава. Диамантите са на сигурно място, където никой не би се сетил да ги търси.

— Никога не съм мислил, че сте глупава, скъпа моя, но те си позволя да отбележа, че проявявате необмислена дързост. „Полковникът“ не е от този тип хора, които на драго сърце биха се оставили да ги изнудват.

— Не се боя от него — изсмя се тя. — Има само един човек, от който някога съм се бояла — и той е мъртъв.

Мъжът я изгледа с любопитство.

— Е, да се надяваме тогава, че няма да възкръсне — шеговито рече той.

— Какво искате да кажете? — рязко извика танцьорката.

Графът придоби леко учуден вид.

— Само това, че възкресението му ще ви постави в неудобно положение — обясни той. — Глупава шега.

Тя въздъхна облекчено.

— О, не, той наистина е мъртъв. Убиха го през войната. Това беше един мъж, който някога... беше влюбен в мен.

— В Южна Африка? — небрежно попита графът.

— Да, щом се интересувате, в Южна Африка.

— Това е вашата родина, нали?

Тя кимна. Нейният посетител стана и протегна ръка към шапката си.

— Е — отбеляза той, — вие най-добре си знаете работата, но ако бях на ваше място, щях да се страхувам много повече от „Полковника“, отколкото от някакъв разочарован любовник. Той е човек, когото твърде лесно можеш да... подцениш.

Тя се изсмя презрително.

— О, толкова добре го познавам след всичките тези години!

— Чудя се дали е така? — тихо каза той. — Много се чудя дали наистина е така.

— О, аз не съм глупачка! И не съм сама в тази работа. Пощенският кораб от Южна Африка хвърля котва в Саутхамптън утре,

а на борда му се намира човек, който по моя молба пристига от Африка и който е изпълнил определени мои разпореждания. „Полковникът“ ще трябва да се справи не с един, а с двама ни.

— Разумно ли е това?

— Необходимо е.

— Сигурна ли сте в този човек?

На лицето на танцьорката се появи странна усмивка!

— Мога напълно да му вярвам. Той не притежава никакви изключителни способности, но му имам абсолютно доверие.

Тя замълча, а след това добави с безразличие:

— Всъщност става дума за съпруга ми.

ГЛАВА ПЪРВА

Да опиша тази история настояваше кой ли не — като се почне от високопоставени особи (в лицето на Лорд Нейсби), та до най-обикновени хорица (в лицето на покойната ни домашна прислужница Емили, която навестих при последното си отиване в Англия. „Божичко, мис, каква ху-у-убава книга ще излезе от туй — също като по филмите!“).

Да си призная, това няма да ме затрудни кой знае колко. Забърках се в тази история от самото ѝ начало, през цялото време бях във водовъртежа на събитията и успях да присъствам на нейния завършек. Освен това, за мое щастие, нещата, на които не съм била свидетел, са подробно описани в дневника на сър Юстас Педлър, а той най-любезно ми разреши да се възползвам от него.

И така — Ан Бедингфийлд започва да разказва своите приключения.

Винаги съм жадувала за приключения. Животът ми, знаете, беше ужасяващо еднообразен. Баща ми, професор Бедингфийлд, беше един от най-големите живи авторитети по всичко свързано с първобитния човек. Той наистина беше всепризнат гений. Умът му витаеше из Палеолита и за него нямаше по-голямо нещастие от това, че тялом бе принуден да живее в настоящето. Татко пет пари не даваше за съвременниците си — той презираше дори неолитния човек — (един най-обикновен говедар) — и започваше да се въодушевява едва когато стигнеше до Средния палеолит. За нещастие човек не може напълно да пренебрегне съвременниците си. Налага се да има вземане-даване с месари, хлебари, млекари и бакали. И тъй като татко се бе потопил в миналото, а мама бе починала, когато съм била бебе, на мен се падна да се справям с всекидневните житейски проблеми. Честно да си призная, мразех палеолитния човек и при все че лично напечатах и нанесох поправките в книгата на татко „Неандерталецът и неговите предци“, неандерталците ме изпълват с отвращение и винаги съм си мислела какво щастие е, че са изчезнали в онази далечна епоха.

Не знам дали татко се досещаше за чувствата ми по този въпрос, най-вероятно не, а и едва ли това би го заинтересувало. Той никога, в ни най-малка степен, не се интересуваше от мнението на околните. Мисля, че това всъщност беше признак за неговото величие. По същия начин той живееше напълно откъснат от потребностите на всекидневния живот. Прилежно изяждаше храната, която му поднасях, но добиваше леко угрижен вид, когато станеше дума, че за нея трябва да се плаща. Имах чувството, че някога нямахме пари. Неговата известност не беше от тези, които носят приходи. При все че беше член на почти всички значими научни дружества и с цяла редица съкращения пред името си, широката общественост едва ли имаше представа за неговото съществуване, а обемистите му научни трудове, които иначе представляваха значителен принос към човешкото познание, не привличаха интереса на масовия читател. Той успя да попадне в полезрението на обществеността един-единствен път. Беше, изнесъл доклад пред някакво научно дружество на тема „Малките на шимпанзето“. Невръстните представители на човешката раса имат някои антропоидни черти, докато малките шимпанзета приличат повече на хората, отколкото на възрастните индивиди от своя вид. Това идва да покаже, че докато нашите предци са били по-близо до човекоподобните маймуни от нас, то шимпанзетата в миналото са били от по-висш тип, отколкото днешните. С други думи — шимпанзето е дегенерирало. И, разбира се, този находчив вестник — **Дейли Бъджет** — изпитващ неутолим глад за нещо пикантно, веднага се появи с голямо заглавие: „Ние не произлизаме от маймуни, но дали маймуните не произлизат от нас? Виден професор твърди, че шимпанзетата са дегенерати на човешкия род.“ Скоро след това вкъщи дойде един репортер, който искаше да се срещне с татко. Той се опита да го убеди да напише поредица от научнопопулярни статии по тази теория. Рядко бях виждала татко толкова разгневен. Той безцеремонно изпъди репортера, за което аз тайно съжалих, тъй като в момента изпитвахме въпиеща нужда от пари. Всъщност за миг дори ми хрумна дали да не догоня младежа и да му кажа, че татко е размислил и че ще изпрати въпросните статии. За мен нямаше да бъде трудно да ги напиша, а татко най-вероятно никога нямаше да разбере за тази сделка, тъй като не беше измежду читателите **Дейли Бъджет**. Все пак отхвърлих този начин на действие като твърде рискован, сложих най-хубавата си

шапка и натъжена се отправих към селото да преговарям с местния бакалин, който изпитваше справедливо негодувание.

Репортерът от **Дейли Бъджет** беше единственият млад мъж, престъпвал някога прага на дома ни. Понякога завиждах на Емили, нашата млада прислужница, която „излизаше“ при всеки удобен случай с един едър моряк, за когото беше сгодена. А междувременно, за „да поддържа форма“, както се изразяваше, Емили излизаше със сина на зарзаватчията и с помощника на аптекаря. Беше ми тъжно, че нямах с кого да „поддържам форма“. Всички приятели на татко бяха възрастни, в повечето случаи дългобради професори. Е, вярно, че веднъж професор Питърсън ме прегърна нежно и каза, че имам „кръшен стан“, след което се опита да ме целуне. Но самият израз говореше колко безнадеждно стар е той. Много отдавна уважаващите себе си представителки на нежния пол бяха престанали да приемат това като комплимент.

Аз жадувах за приключения, за любов, за нежни чувства, а изглежда бях осъдена на най-обикновено, скучно съществуване. В селото имаше библиотека, пълна с оръфани романи, от които най-много харесвах тези, изпълнени с опасни приключения и на второ място онези, в които се разказваха любовни истории. Преди да заспя вечер си мечтаех за сурови, мълчаливи родезийци и за силни мъже, които винаги „поваляха противника си с един удар“. В селото нямаше никой, който да изглежда така, като че ли може „да повали“ противник с един-единствен удар, пък дори и с няколко. Имаше, разбира се, и кино, в което всяка седмица даваха епизод от „Приключенията на Памела“. Памела беше прелестна млада жена, която нищо не можеше да уплаши. Тя падаше от аероплани, справяше се с премеждия в подводници, катереше се по небостъргачи, движеше се из престъпния свят без капчица страх. Всъщност тя не беше кой знае колко изобретателна, защото тарторът на престъпниците винаги успяваше да я хване, но докато се чудеше как да я умъртви в някоя канализационна шахта, пълна със задушливи газове или пък по някакъв нов и изумителен начин, защото не желаше да я убие с обикновен удар по главата, героят успяваше да я спаси в началото на следващия епизод. Излизах от салона приятно замаяна, а след това се прибирах у дома, намирах бележка от Газовата компания, с която ни уведомяваха, че ще ни спрат газа, ако не платим неуредената сметки.

И въпреки това, без изобщо да подозирам, всеки изминал миг ме приближаваше все повече до приключенията.

Възможно е по света да има много хора, които никога да не са чували за откриването на праисторически череп в мината Броукън Хил в Северна Родезия. Една сутрин слязох от стаята си и заварих татко толкова развълнуван, като че всеки миг щеше да получи удар. Той ми разказа цялата история на един дъх.

— Разбираш ли, Ан? Без съмнение, на пръв поглед има някои прилики с черепа от Ява — но само на пръв поглед. Не, тук става дума за нещо, което винаги съм твърдял за прародителите на неандерталската раса. Приема се за дадено, че Гибралтарският череп е най-примитивният от откритите неандерталски черепи, нали? А защо? Люлката на тази раса е била Африка. Оттам те са дошли в Европа...

— Татко, не слагай сладко върху пушената херинга — казах бързо аз и улових разсеяната ръка на моя родител. Та какво казваше?

— Те са дошли в Европа през...

На това място той спря, защото се задави в резултат на това погълнатата голяма хапка кости от херинга.

— Трябва незабавно да заминем — заяви той след закуската. — Няма време за губене. Трябва да отидем там — без съмнение около това място ще открием безбройни находки. Ще ми бъде интересно да видя дали сечивата са типични за Средния палеолит — мисля, че ще има останки от праисторически волове, а не от космати носорози. Да, скоро натам ще се отправи цяла армия. Трябва да ги изпреварим. Ще пишеш до пътническата агенция Кук още днес, нали, Ан?

— А пари, татко? — тактично подхвърлих аз.

Той ме изгледа укоризнено.

— Скъпо дете, винаги ме е потискал начинът, по който гледаш на нещата. Не трябва да издребняваме. Не, не, човек никога не трябва да проявява дребнавост, щом става дума за науката.

— Ами ако хората от Кук решат да проявят дребнавост?

Татко придоби огорчен вид.

— Скъпа ми Ан, ще им платиш в брой.

— Нямам никакви пари.

Търпението на татко съвсем се изчерпа.

— Дете мое, аз наистина не съм в състояние да се занимавам с тези отвратителни парични дела. Банката... вчера получих от

директора някакво известие, в което пише, че разполагам с двадесет и седем лири.

— Мисля, че става дума за сумата на разходите, с която си превишил влога си.

— А, сетих се. Пиши на издателите ми.

Съгласих се, макар и изпълнена със съмнения, защото книгите на татко му носеха повече слава, отколкото пари. Страшно ми хареса идеята да заминем за Родезия. „Сурови, мълчаливи мъже“ — развълнувано прошепнах аз. След което нещо необичайно във външния вид на татко привлече вниманието ми.

— Татко, обул си два различни ботуша — казах аз. — Свали кафявия и обуй другия черен. И да не забравиш шала си. Денят е много студен.

След няколко минути татко излезе наперено, обут както трябва и примерно увит с шала.

Върна се късно вечерта и аз с учудване забелязах, че е без шал и палто.

— Господи, Ан, съвсем права си. Свалих ги, преди да вляза в пещерата. Там човек толкова много се цапа.

Кимнах с разбиране, спомняйки си как веднъж татко се върна оплескан буквално от глава до пети с мазна плеистоценова глина.

Главната причина да се заселим в Литъл Хампли била намиращата се наблизно подземна пещера, изобилстваща с културни находки от Късния палеолит. В селото имаше малък музей и уредникът му и татко по цели дни ровеха под земята и изнасяха на повърхността останки от космати носорози и пещерни мечки.

Цяла вечер татко кашля лошо, а на следващата сутрин вдигна температура. Изпратих да повикат лекаря.

Горкият татко. Оказа се, че има двойна пневмония. Почина след четири дни.

ГЛАВА ВТОРА

Всички бяха много мили с мен. Въпреки че бях като зашеметена, това не убягна от вниманието ми. Татко никога не ме беше обичал, много добре знаех това. Ако той ме бе обичал, може би и аз щях да му отговоря със същото. Но между нас не бе съществувала обич, но имаше неща, които ни свързваха, аз се грижех за него и тайничко се възхищавах на неговата ерудиция и на безрезервната му отдаденост на науката. И ме болеше, че татко почина точно когато най-интересната част от живота му предстоеше. Щях да се чувствам по-добре, ако можех да го погребя в някоя пещера рисунки на елени по стените и останки от каменната епоха, но под натиска на общественото мнение трябваше да се задоволя с добре оформен гроб (с мраморна плоча) в отвратителното гробище в двора на местната църква. Утешителни те слова на викария, при все че бяха добронамерени, не ми донесоха никаква утеха.

Трябваше ми известно време докато проумея, че най-сетне имам онова, за което винаги бях копняла — свобода. Бях осиротяла и на практика без пукната пара, но бях свободна. Едновременно с това осъзнавах изключителната доброта на всички тези мили хора. Викарият направи всичко възможно да ме убеди, че съпругата му спешно се нуждае от помощта на компаньонка. От малката ни местна библиотека внезапно решиха да назначат помощник-библиотекар. Най-накрая ме посети лекарят и след, като ме засипа с нелепи извинения, че не е изпратил сметка, доста време сумтя и увърта, докато изведнъж ми предложи да се омъжа за него.

Бях много изненадана. Лекарят бе по-близо до четирийсетте години, отколкото до тридесетте, пълен, тантурест и нисък мъж. Той никак не приличаше на героя от „Памела в опасност“, а още по-малко пък на суров, мълчалив родезиец. Замислих се за минута и след това го запитах защо иска да се ожени за мен. Въпросът ми изглежда доста го смути и той смотолеви, че една съпруга ще бъде добра помощничка на лекар по обща медицина. Предложението загуби всякаква

романтичност, но все пак нещо в мен ме подтикваше да го приема. Сигурност — ето какво ми се предлагаше. Сигурност — и домашен уют. Като си помисля сега, струва ми се, че не бях справедлива към човечеца. Той наистина беше влюбен в мен, но някаква криворазбрана деликатност го възпираше да ми се обясни в любов. Във всеки случай моята любов към романтиката ме накара да се възпротивя.

— Това е изключително любезно от ваша страна — казах аз. — Но не е възможно. Мога да се омъжа само за човек, когото обичам до полуда.

— А не мислите ли...?

— Не, не мисля — категорично отсякох аз. Той въздъхна.

— Но скъпо мое дете, какво искате тогава?

— Да преживея приключения и да видя свят — отговорих аз, без да се колебая.

— Мис Ан, вие все още сте едно голямо дете. Не разбирате...

— Трудностите, пред които съм изправена ли? Не, докторе, разбирам ги. Не съм сантиментална гимназистка — аз съм една вироглава, опърничава и користолюбива жена! Щяхте да разберете това, ако се бяхте оженили за мен.

— Искане ми се да размислите...

— Не мога.

Той отново въздъхна.

— Имам и друго предложение. Една моя леля, която живее в Уелс, търси млада жена да ѝ помага. Какво ще кажете за това?

— Не, докторе. Ще замина за Лондон. Интересните неща се случват там. Ще се поогледам и ще видите, че все ще ми се удаде някаква възможност! След време ще чуете, че съм в Китай или в Тимбукту.

Моят следващ посетител беше мистър Флеминг, лондонският адвокат на татко. Той специално дойде от града, за да ме види. Като запален антрополог той беше голям почитател на трудовете на татко. Беше висок, суховат мъж, със слабо лице и сива коса. Когато влязох в стаята, той се изправи да ме поздрави и като взе двете ми ръце в своята, леко ги погали.

— Бедно мое дете — каза той. — Мое клето, бедно дете.

Установих, че макар и неволно, започвах да се държа като скърбящо сираче. Бях като хипнотизирана от него. Той беше благ, мил

и бащински настроен — и несъмнено смяташе, че съм едно глупаво момиченце, оставено само да се люшка по вълните на суровата действителност. Веднага почувствах, че ще бъде съвсем безполезно да се опитвам да го убедя в обратното. Начинът, по който се развиха събитията показа, че съм била права.

— Скъпо мое дете, мислиш ли, че ще бъдеш в състояние да ме изслушаш, ако се опитам да ти обясня някои неща?

— О, да.

— Баща ти, както знаеш, беше велик учен. Идните поколения ще му отдадат заслуженото. Що се отнася до личните му дела обаче, той ги управляваше доста неумело.

Аз също знаех това, може би по-добре и от мистър Флеминг, но се въздържах и не казах нищо. Той продължи:

— Мисля, че нямаш представа от тези неща. Ще се опитам да ти обясня колкото мога по-ясно.

И той се впусна в излишно дълги обяснения. Изводът от тях беше, че всичко, което ми е останало, за да се боря с живота, са 87 лири, 17 шилинга и 4 пенса, а това далеч не ми изглеждаше много. С известно безпокойство очаквах това, което ще последва. Боях се, че мистър Флеминг сигурно има леля в Шотландия, която се нуждае от дейна млада компаньонка. Оказа се обаче, че няма.

— Въпросът е — продължи той — бъдещето. Разбирам, че нямаш други живи родственици.

— Сам-самичка съм на този свят — казах аз и отново ме порази приликата ми с филмова героиня.

— А приятели?

— Всички бяха много мили с мен — отговорих аз с признателност.

— Кой няма да е мил с толкова младо и очарователна същество! — галантно заяви мистър Флеминг. — Е, скъпа, да видим какво може да се направи.

Той се замисли за минута и най-накрая каза:

— Да предположим... какво ще кажеш, ако дойдеш да поживееш у дома за известно време?

Веднага се вкопчих в тази възможност. Лондон! Единственото място, където нещо можеше да се случи.

— Да, да. Страшно мило от ваша страна — казах аз. — Наистина ли ще може? Просто докато се огледам наоколо. Нали разбирате, трябва да започна да си изкарвам прехраната.

— Да, да, скъпо мое дете. Ще потърсим нещо подходящо.

Почувствах инстинктивно, че представата на мистър Флеминг за „нещо подходящо“ и моята твърде много ще се различават, но, разбира се, не беше сега времето да споделям възгледите си.

— Всичко е наред тогава. Защо не тръгнеш още днес с мен?

— О, благодаря ви, но може би мисис Флеминг...

— Моята съпруга с радост ще те посрещне.

Питам се дали съпрузите познават съпругите си толкова добре, колкото си мислят. Ако имах съпруг, щеше да ми бъде много неприятно да води в къщи сирачета, без да се посъветва първо с мен.

— Ще ѝ изпратим телеграма от гарата — каза адвокатът.

Скоро малкото ми лични вещи бяха опаковани. Тъжно огледах шапката си, преди да я сложа. Първоначално тя беше това, което наричам шапка за „Мери“ — имам предвид онези шапки, които слугините би трябвало да носят през почивния си ден — но не го правят! Безлично изделие от боядисана в черно слама с увиснала периферия. Веднъж в момент на гениално вдъхновение аз я бях ритнала, бях я тупнала два-три пъти с ръка, а след това бях вдлъбнала дъното ѝ и бях прикачила нещо, което трябваше да наподобява представата на някой кубист за джазиран морков. Резултатът определено беше шикозен. Вече бях свалила моркова, разбира се, а сега продължих да отстранявам и останалите последици от своята сръчност. Шапката възвърна първоначалната си форма, но беше станала още по-опърпана и имаше много по-потискащ вид от преди. Какво пък, не беше зле да приличам колкото се може повече на сираче в очите на хората. Малко се притеснявах как ще ме приеме мисис Флеминг, но се надявах видът ми да ѝ окаже достатъчно обезоръжаващо въздействие.

Мистър Флеминг също проявяваше признаци на притеснение. Успях да забележа това, докато се качвахме по стълбите на високата къща край притихнал площад на Кенсингтън. Мисис Флеминг ме посрещна съвсем любезно. Тя беше пълна и приятна жена от типа „грижовна съпруга и майка“. Отведе ме в една безупречно чиста спалня с кретонени пердета и каза, че се надява да намеря тук всичко,

което ми е нужно. След това ме уведоми, че чаят ще бъде готов след около четвърт час и ме остави да се приготвям.

Чух гласа ѝ, леко повишен, докато влизаше в гостната на първия етаж.

— Е, добре, Хенри, защо, за Бога...

Не можах да чуя останалото, но ясно долових раздражението в тона ѝ. А няколко минути по-късно до мен достигна друга, доста похаплива фраза:

— Съгласна съм с теб. Тя определено е много привлекателна.

Колко труден е животът. Мъжете не са любезни с теб, ако не си привлекателна, а жените пък — ако си.

С дълбока въздишка започнах да издевателствам над косата си. Имам хубава коса. Черна — съвсем черна, не тъмнокафява, която започва високо над челото ми и се спуска над ушите. Безмилостно я хванах с ръка и я опънах нагоре. Ушите ми като уши са си съвсем нормални, но несъмнено в днешно време откритите уши са просто демоде. Те са нещо като „Краката на испанската кралица“ по времето на професор Питърсън. Когато приключих, видът ми беше съвсем като на някое клето сираче.

Когато слязох долу, забелязах, че очите на мисис Флеминг се спират с одобрение на откритите ми уши. Мистър Флеминг изглеждаше озадачен. Не се съмнявах, че наум се пита „Какво е сторило това дете със себе си?“

Общо взето останалата част от деня мина добре. Беше решено веднага да започна да си търся работа.

Преди да си легна, огледах внимателно лицето си в огледалото. Наистина ли бях привлекателна? Честно да си кажа никога не си го бях помисляла. Нямам нито прав гръцки нос, нито устата ми прилича на розова пъпка — изобщо нито едно от нещата, които правят жената привлекателна. Вярно, веднъж един помощник на енорийски свещеник ми каза, че очите ми приличат на „слънчеви лъчи, заточени в мрачна и усойна гора“, но свещениците винаги знаят толкова много цитати, които използват с повод и без повод. Бих предпочела да имам лазурносини ирландски очи вместо моите тъмнозелени със златисти точки! От друга страна пък зеленото е подходящ цвят за една авантюристка.

Увих плътно около себе си черна дреха, като оставих ръцете и раменете си оголени. След това сресах косата си назад и я спуснах плътно над ушите си. Обилно напудрих лицето си, така че кожата ми започна да изглежда по-бяла от обикновено. Започнах да тършувам из стаята, докато намерих някакво старо червило, с което обилно начервих устните си. След това си сложих очна линия с помощта на парче овъглен корк. Най-накрая праметнах върху голото си рамо червена лента, втъкнах в косата си алено перо и поставих в единия ъгъл на устата си цигара. Според мен резултатът беше просто забележителен.

— Авантюристката Ана — казах аз високо, кимайки на отражението си. — Авантюристката Ана. Първи епизод — „Къщата в Кенсингтън“.

Колко сме глупави ние момичетата!

ГЛАВА ТРЕТА

Следващите няколко седмици бяха доста отегчителни за мен. Мисис Флеминг и нейните приятелки ми се сториха крайно безинтересни. Часове наред те говореха за себе си и за своите деца и колко трудно било да се намери хубаво мляко за децата и какво казвали на хората от млекарницата, когато млякото не било наред. След това започваха да говорят за прислугата и колко трудно било да се намери добра прислуга и какво били казали на жената от Бюрото за наемане на прислуга и какво им била отговорила жената от Бюрото за наемане на прислуга. Те изглежда никога не четяха вестници и изобщо не се интересуваха какво става по света. Не обичаха да пътуват — навсякъде било толкова по-различно, отколкото в Англия. Ривиерата, разбира се, била друго нещо, защото човек срещал там всичките си приятели.

Слушах ги и едва се сдържах. Повечето от тези жени бяха богати. Можеха да скитат по широкия и прекрасен свят, но съзнателно стояха в мръсния и сив Лондон и си говореха за млекари и прислуга! Сега, като поглеждам назад, си мисля, че може би не е трябвало да ги съдя толкова строго. Но те бяха глупави — не можеха да се справят дори и с това, което сами бяха избрали да вършат, сметките за домакинството, които повечето от тях водеха, бяха изключително неточни и объркани.

Моите дела вървяха бавно. Къщата и мебелите бяха продадени, но сумата едва стигна да покрие дълговете ни. До този момент все още не бях успяла да си намеря работа. Не че кой знае колко ми се искаше. Бях твърдо убедена, че ако съзнателно търся приключения, приключенията сами ще ме намерят. Имам си теория, че човек винаги намира това, което търси.

Скоро тази моя теория щеше да бъде доказана на практика.

Беше в началото на януари — на осми, ако трябва да бъда точна. Връщах се от безрезултатна беседа с една дама, която твърдеше, че търси секретарка — компаньон, но всъщност изглежда искаше да си намери приходяща чистачка, която да работи по дванадесет часа на ден

срещу 25 лири годишно. След като се разделихме със зле прикрита взаимна неприязън, поех надолу по Еджуеър Роуд (беседата се беше състояла в една къща в Сейнт Джоунс Ууд) и пресякох Хайд Парк по посока на болницата Сейнт Джордж. Там влязох в станцията на метрото при Хайд Парк Корнър и си взех билет за Глостър Роуд.

Щом слязох на перона, тръгнах към самия му край. Моят непрестанно търсец ум искаше да се увери, че на края на спирката, по посока на Даун Стрийт, наистина има железопътни стрелки и отвор между двата тунела. Изпитах глупаво задоволство, когато очакванията ми се потвърдиха. По перона нямаше много хора, а в самия му край бяхме само аз и един мъж. Когато минах край него, сбърчих нос от отвращение. Ако има миризма, която не мога да понасям, това е миризмата на нафталин! Тежкият балтон на мъжа прост беше пропит с нея. Все пак повечето мъже започваха да носят зимните си палта, преди да е настъпил януари и следователно до това време миризмата би трябвало да е изчезнала. Мъжът беше застанал зад мен и стоеше до самия тунел. Той изглеждаше дълбоко замислен и аз успях добре да го разгледам, без да проявявам неучтивост. Беше дребен, слаб мъж, със силно загоряло лице, светлосини очи и малка черна брадичка.

„Сигурно скоро е пристигнал от чужбина — реших аз. — Ето защо балтонът му мирише толкова силно. Дошъл е от Индия. Не е офицер, иначе не би имал брада. Може би е собственик на чайна плантация.“

В този момент мъжът се обърна, готов отново да закрочи по перона. Той ме погледна, а след това погледът му се спря на нещо зад мен и изражението на лицето му се промени. То изкриви от страх — почти паника. Той отстъпи крачка назад, като че ли неволно се отдръпваше от някаква опасност, но явно беше забравил, че се намира на самия ръб на перона и като се претърколи, падна долу. Откъм релсите избухна ослепителен пламък и се чу пращане. Аз изпищях. Насреща ми се завтекоха хора. Изневиделица се появиха двама служители от метрото, които поеха нещата в свои ръце.

Не можех да помръдна от мястото си, прикована от някакво страховито очарование. Една част от мен беше ужасена от неочакваното нещастие, а другата хладнокръвно и безстрастно наблюдаваше как вдигнаха мъжа от релсите, по които течеше ток, и го положиха на перона.

— Моля ви, направете ми път. Аз съм лекар.

Край мен мина висок мъж с кестенява брада и се наведе над неподвижното тяло.

Докато той го преглеждаше, бях обзета от странно чувство за нереалност. Случилото се не беше истинско — не можеше да бъде. Най-после лекарят се изправи и поклати глава.

— Мъртъв е. Нищо не може да се направи.

Всички се бяхме скупчили наоколо и някакъв носач възнегодува:

— Хайде, я се дръпнете настрана. Какво сте се струпали всички!

Изведнъж ми прилоша. Обърнах се и без да гледам, се втурнах нагоре по стълбите към асансьора. Чувствах, че се е случило нещо ужасно. Имах нужда от чист въздух. Лекарят, който беше прегледал тялото, беше на крачка пред мен. В това време пристигна единият асансьор, а другият всеки момент щеше да тръгне. Лекарят се затича към него и изпусна някакво листче.

Аз се спрях, вдигнах го и хукнах да го догоня. Вратата на асансьора обаче се затвори под носа ми и аз останах с листчето в ръка. Когато вторият асансьор се изкачи, от лекаря нямаше и следа. Надявах се, че това, което е загубил, не е нещо важно и за пръв път погледнах какво е то.

Беше най-обикновена половинка от лист от бележник. На него с молив бяха надраскани няколко цифри и думи. Ето неговото факсимиле:

17.1 22 Kilmorden Castle

На пръв поглед не изглеждаше да е нещо важно. Все пак се поколебах да го хвърля. Както си стоях и го държах, неволно сбръчках нос от отвращение. Пак нафталин! Предпазливо приближих листчето до носа си. Да, миришеше силно на нафталин. Но тогава...

Сгънах внимателно листчето и го сложих в чантата си. Тръгнах бавно и се прибрах вкъщи, като по пътя не преставах да мисля.

Обясних на мисис Флеминг, че съм станала свидетел на ужасна злополука в метрото и тъй като съм доста разстроена, ще се прибера в стаята си да полегна. Милата женица настоя да изпия чаша чай. След това ме остави сама и аз започнах да изпълнявам плана, който си бях

съставила по пътя към къщи. Исках да разбера какво беше предизвикало това странно чувство за нещо нереално, докато наблюдавах как лекарят преглеждаше тялото. Първо легнах на пода в позата, в която беше трупът, след това сложих на мястото си една дълга възглавница и продължих да повтарям, доколкото можех да си спомня, всяко движение и жест на лекаря. Когато свърших, вече бях разбрала това, което ме интересуваше. Седнах на колене и втренчих замислен поглед в отсрещната стена.

Във вечерните вестници се появи кратко съобщение, че в метрото е загинал човек, като все още не било установено дали това е станало случайно или е било самоубийство. Почувствах се длъжна да изпълня дълга си и когато мистър Флеминг изслуша разказа ми, напълно се съгласи с мен.

— Без съмнение, при разследването за установяване на причините за смъртта ще има нужда от теб. Сигурна си, че наблизо е нямало нито един човек, който е видял какво се е случило?

— Имах чувството, че зад гърба ми приближава някой, но не съм сигурна. А освен това той не е бил толкова близо като мен.

Проведено беше разследване. Мистър Флеминг уреди всичко необходимо и ме взе със себе си. Изглежда той се страхуваше, че за мен това ще бъде голямо изпитание и трябваше да крия от него факта, че съм напълно спокойна. Покойният бил идентифициран като Л. Б. Картън. В джобовете му не било открито нищо, освен разпореждане от агент по продажба на недвижимо имущество за оглед на някаква къща край реката, близо до Марлоу. То беше на името на Л. Б. Картън, хотел Ръсел. Служителят от рецепцията на хотела разпознал мъжа и заявил, че той бил пристигнал в хотела предния ден и наел стая под това име. Регистрирал се като Л. Б. Картън от Кимбърли, Южна Африка. Без съмнение идвал направо от парахода.

Аз бях единственият човек, видял какво точно се е случило.

— Смятате ли, че това е било нещастен случай? — попита ме съдия-следователят.

— Сигурна съм. Нещо го изплаши и той отстъпи крачка назад, без да се огледа и без да мисли какво прави.

— Но какво би могло да го изплаши?

— Това не знам. Но имаше нещо. Изглеждаше обзет от паника.

Някакъв флегматичен съдебен заседател заяви, че някои хора се плашели до смърт от котки. Човекът може би е видял котка. Не мислех, че неговото предположение е кой знае колко умно, но, изглежда, то се понрави на останалите съдебни заседатели, които явно горяха от нетърпение да се приберат по домовете си и със задоволство постановиха, че станалото е нещастен случай, а не самоубийство.

— Струва ми се твърде странно — заяви съдия-следователят, — че лекарят, който пръв е прегледал тялото, не се яви изобщо. Би трябвало да вземат името и адреса му на място. Не е редно да се постъпва така.

Скрито се усмигнах. Имах си своя собствена теория по отношение на лекаря. И за да я изложа, реших в най-скоро време да отида в Скотланд Ярд.

Но следващото утро донесе изненада. Семейство Флеминг получаваха **Дейли Бъджет** и хората от вестника явно бяха попаднали на нещо съвсем по техен вкус:

НЕОБИКНОВЕНО ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА НЕЩАСТНИЯ СЛУЧАЙ В МЕТРОТО. ЖЕНА
НАМЕРЕНА УДУШЕНА В САМОТНА КЪЩА

Зачетох нетърпеливо.

Вчера в Мил Хаус, Марлоу, бе направено сензационно разкритие. Мил Хаус, собственост на сър Юстас Педлър, се дава под наем необзаведена, а разпореждане за оглед на къщата е било открито в джоба на мъжа, за когото първоначално се смяташе, че се е самоубил, като се хвърлил върху релсите под напрежение в станцията на метрото при Хайд Парк Корнър. В една от стаите на втория етаж в Мил Хаус вчера бе открито тялото на удушена красива млада жена. Предполага се, че е чужденка, но до този момент самоличността ѝ не е установена. Разполагаме със сведения, че полицията е

попаднала на следа. Сър Юстас Педлър, собственикът на Мил Хаус, прекарва зимните месеци на Ривиерата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Никой не се яви да идентифицира мъртвата жена. Разследването установи следните факти.

Малко след един часа на осми януари добре облечена жена с лек чуждестранен акцент влязла в кантората на господата Бътлър и Парк, агенти по сделки с недвижимо имущество, в Найтсбридж. Тя обяснила, че желае да наеме или закупи къща край Темза, близо до Лондон. Били ѝ предоставени подробни данни за няколко такива, включително и Мил Хаус. Тя се представила като мисис де Кастина с адрес хотел Риц, но се оказало, че там няма регистриран гост с такова име, а служителите от хотела не могли да разпознаят тялото.

Мисис Джеймс, съпругата на пазача на имението на сър Юстас Педлър, която се грижела за Мил Хаус и живеела в къщичката на портиера край главния път, дала показания. Около три часа следобед на същия ден дошла една дама да гледа къщата. Тя представила разпореждане от агентите за недвижимо имущество и, както обикновено в такива случаи, мисис Джеймс ѝ дала ключовете за къщата. Мил Хаус се намирала на известно разстояние от къщичката на портиера, а мисис Джеймс нямала навик да съпровожда бъдещите наематели. След няколко минути пристигнал млад мъж. По думите на мисис Джеймс той бил висок и широкоплещест, с бронзов загар на лицето и светлосиви очи. Бил гладко избръснат и облечен в кафяв костюм. Обяснил на мисис Джеймс, че бил приятел на дамата, която дошла да огледа къщата, но се отбил до пощата да изпрати телеграма. Тя го упътила към къщата и повече не се замислила за това.

Пет минути по-късно той се появил отново, върнал ѝ ключовете и обяснил, че къщата не била подходяща за тях. Мисис Джеймс не видяла дамата, но си помислила, че тя е тръгнала напред. Забелязала обаче, че младият мъж изглеждал доста разтревожен от нещо. „Изглеждаше като човек, който е видял призрак. Помислих си, че му е прилошало.“

На следващия ден за оглед на имението дошли друга дама и господин. Те открили тялото, което лежало на пода в една от стаите на втория етаж. Мисис Джеймс разпознала дамата, която дошла предния ден. Агентите за недвижимо имущество също разпознали „мисис де Кастина“. Заключение на съдебния лекар било, че смъртта е настъпила преди около двадесет и четири часа. Хората от **Дейли Бъджет** прибързано стигнали до извода, че човекът от метрото е убил жената, а после се е самоубил. Но тъй като човекът от метрото е бил мъртъв в два часа, а жената е била жива и здрава в три часа, единственият логичен извод бил, че двата случая нямат нищо общо помежду си и че разпореждането за оглед на къщата в Марлоу, което било открито в джоба на мъртвия мъж, е просто едно от онези съвпадения, които твърде често се случват в живота.

Заключението от разследването било „Предумишлено убийство на неизвестно лице или лица“ и на полицията (а и **Дейли Бъджет**) не оставало нищо друго, освен да издири „мъжа с кафявия костюм“. Тъй като мисис Джеймс твърдяла със сигурност, че в къщата нямало никой, когато дамата влязла, и никой, освен въпросния млад мъж, не е влизал в нея до следобеда на другия ден, било логично да се заключи, че той е убиецът на злощастната мисис де Кастина. Тя удушена с парче шнур и очевидно е била изненадана, като дори не успяла да извика. В черната копринена чантичка, която носела, имало портмоне със значителна сума в него и няколко дребни монети, фина дантелена кърпичка без инициали и билет първа класа за връщане до Лондон. Нищо, за което полицията да се залови.

Това бяха подробностите, публикувани в *Дейли Бъджет*. „Открийте мъжа с кафявия костюм!“ се превърна в боен вик и през следващите няколко дни. Средно по около петстотин души пишеха ежедневно до вестника, за да съобщят, че са постигнали успех в издирването, а високите млади мъже със загорели лица проклинаха деня, в който шивачите им бяха убедили да си ушийт кафяв костюм. Случката в метрото, която бе обявена за обикновено съвпадение, избледня съзнанието на хората.

Но беше ли това съвпадение? Аз не бях съвсем сигурна. Без съмнение бях предубедена — случаят в метрото ме бе обсебил напълно — но определено ми се струваше, че между двете събития има някаква връзка. И при едното, и при другото присъстваше мъж със

загоряло лице — очевидно англичанин, който живее в чужбина. А имаше и други неща. Именно мисълта за тях, в края на краищата, ме принуди да предприема това, което сметнах за смела стъпка. Отидох в Скотлан Ярд и поисках да се срещна с човека, комуто беше поверен случаят в Мил Хаус.

Мина известно време, докато разберат за какво точно моля, тъй като по невнимание бях попаднала в отдела за изгубени вещи, но най-сетне ме въведоха в малка стая и ме представиха на инспектор Медоуз.

Инспектор Медоуз беше дребен червенокос мъж, чието поведение ми се стори доста дразнещо. Някакъв негов подчинен, също с цивилни дрехи, се беше настанил съвсем ненаатрапчиво в ъгъла.

— Добър ден — казах аз с известно смущение.

— Добър ден. Заповядайте, седнете. Разбирам, че искате да ни кажете нещо, което смятате, че ще ни бъде от полза.

Тонът му подсказваше, че това му се струва твърде малко вероятно.

Почувствах как кръвта ми започва да нахлува в главата.

— Вие, естествено, знаете за мъжа, който беше убит в метрото? Мъжът, който имаше в джоба си разпореждане за оглед на същата тази къща в Марлоу.

— А! — каза инспекторът. — Вие сте онази мис Бедингфийлд, която е дала показания при разследването. Точно така, в джоба на мъжа е имало разпореждане. Може и доста рутя хора да са имали — само че те не са били убити.

Аз възвърнах самообладанието си.

— Не ви ли се стори странно, че в джоба на мъжа не е имало билет?

— Няма нищо по-просто от това — да загуби билета си. И на мен се е случвало.

— И никакви пари.

— Имал е няколко дребни монети в джоба на панталоните си.

— Но не и портфейл.

— Някои мъже изобщо не носят портфейл.

Опитах да поставя въпроса по друг начин.

— Не смятате ли твърде странно, че лекарят изобщо не се яви след това?

— Един зает медик твърде често не чете вестници. Вероятно е забравил за случая.

— Всъщност, инспекторе, вие определено сте решили, че тук няма нищо странно.

— Виждате ли, мис Бедингфийлд, склонен съм да мисля, че твърде много обичате тази дума. Младите дами са романтични. Това ми е добре известно — склонност към загадки и тем подобни. Но тъй като съм зает човек...

Разбрах намека и станах да си вървя.

Човекът, който седеше в ъгъла, се обади едва чуто:

— Може би младата дама ще сподели накратко с нас какво точно има предвид, инспекторе?

Инспекторът с готовност прие това предложение.

— Е, хайде сега, мис Бедингфийлд, не бързайте да се обиждате. Вие ни зададохте въпроси и намекнахте за някои неща. Кажете ни направо какво ви се върти в главата.

В мен се бореха накърненото достойнство и силното желание да споделя теорията си. Реших да пренебрегна накърненото си достойнство.

— По време на разследването сте изразили твърдото с убеждение, че в случая не става дума за самоубийство, нали така?

— Да, сигурна съм в това. Мъжът беше изплашен. Какво го беше изплашило? Не бях аз. Но може би някой е вървял по перона към нас — някой, когото той е познал.

— Вие не видяхте ли някого?

— Не — признах аз. — Не погледнах натам. После, веднага щом вдигнаха тялото от релсите, някакъв мъж се втурна да го прегледа, като заяви, че бил лекар.

— В това няма нищо необичайно — сухо заяви инспекторът.

— Но той не беше лекар.

— Какво?

— Той не беше лекар — повторих аз.

— Как така, мис Бедингфийлд?

— Наистина трудно ми е да обясня. Работих в болница по време на войната, виждала съм как лекарите преглеждат ранените. Действията им са на хора, които по силата на професията си вършат това почти механично. Този човек се държеше по-различно. Освен това

един лекар никога не проверява за сърдечна дейност от дясната страна на гърдите.

— А той така ли направи?

— Да. Не обърнах особено внимание на това в момента — просто почувствах, че нещо не е наред. Но когато се прибрах у дома, разиграх цялата сцена и тогава разбрах защо действията му ми се сториха толкова несръчни.

— Хм — промълви инспекторът. Той бавно протегна ръка за лист и писалка.

— Имал е идеалната възможност да вземе всичко, което поиска, от джобовете на мъжа, докато опипваше гърдите му.

— Струва ми се малко вероятно — заяви инспекторът. Но... добре, можете ли да го опишете?

— Беше висок и широкоплещест, с тъмно палто и черни ботуши, с бомбе на главата. Имаше черна, заострена брадичка и очила със златни рамки.

— Махнете палтото, очилата и брадичката и няма да остане нищо, по което да бъде разпознат — изръмжа инспекторът. — Пет минути са достатъчни, за да промени външния си вид, ако иска — което и би направил, ако е такъв ловък джебчия, за какъвто го вземате.

Не бях имала предвид нищо подобно. Но от този момент отписах инспектора като безнадежден случай.

— Имате ли да ни кажете нещо друго за него? — попита инспекторът, когато станах да си вървя.

— Да — казах аз. Възползвах се от случая да изгърмя един последен патрон на тръгване. — Главата му определено беше брахицефална. А това е нещо, което едва ли ще е толкова лесно да се промени.

С удоволствие забелязах как писалката на инспектор Медоуз потрепна. Явно не знаеше как да напише „брахицефална“.

ГЛАВА ПЕТА

Изпълнена с възмущение, в първия момент ми се стори изключително лесно да предприема следващата си стъпка. Когато отидох в Скотланд Ярд, в главата ми вече беше назрял план. План, към изпълнението, на който щях да пристъпя, ако събитията в Скотланд Ярд се развиеха незадоволително (а те се развиха абсолютно незадоволително). Тоест, ако имах дързостта да го изпълня.

В пристъп на гняв човек лесно върши неща, които при нормални обстоятелства не би сторил. Без да си дам време да размисля, се запътих право към дома на лорд Нейсби.

Лорд Нейсби беше милионерът — собственик на *Дейли Бъджет*. Той притежаваше и други няколко вестника, но *Дейли Бъджет* беше неговата обична рожба. Именно като собственик на *Дейли Бъджет* той бе известен във всяко домакинство в Обединеното Кралство. Тъй като наскоро беше публикуван график за ежедневните дела на този високопоставен човек, знаех точно къде да го открия в настоящия момент. По това време на деня той диктуваше на секретарката си в собствения си дом.

Бях, разбира се, далеч от мисълта, че всяка млада жена, която пожелае да се представи и поиска среща с него, ще бъде веднага допусната до августейшата особа. Аз обаче се бях погрижила за тази страна на въпроса. В кошничката за визитки, която се намираше в приемната в дома на семейство Флеминг, бях видяла визитна картичка на маркиз Лоумсли, най-известния любител на спорта измежду благородниците. Бях взела картичката и я бях почистила внимателно с хлебни трошички, и бях написала с молив думите: „Моля, отделете на мис Бедингфийлд няколко минути от вашето време.“ На авантюристките не е присъщо да подбират методите си.

Планът ми успя. Връчих визитката на лакей с напудрена перука, който я отнесе. След малко се появи един блед секретар. Успях да победея в последвалата словесна престрелка. Той се оттегли сразен. После отново се появи и ме помоли да го последвам, което и сторих.

Влязох в голяма стая, а край мен се стрелна някаква стенографка с изплашен вид, която приличаше на привидение от света на сенките. След това вратата се затвори и аз се озовах очи в очи с лорд Нейсби.

Всичко у него беше голямо. Голяма глава. Голямо лице. Големи мустаци. Голям корем. Взех се в ръце. Не бях дошла тук да обсъждам шкембето на лорд Нейсби. Той вече реवेशе гръмогласно насреща ми.

— Е, какво има? Какво иска Лоумсли? Вие да не сте му секретарка? За какво става въпрос?

— Преди всичко — казах аз с възможно най-голямото хладнокръвие, на което бях способна в момента — не познавам лорд Лоумсли, а той съвсем определено не знае нищо за мен. Взех визитката му от подноса в дома на хората, където съм отседнала и сама я надписах. За мен беше важно да се срещна с вас.

За миг бях готова да се обзаложа, че лорд Нейсби щеше да получи удар. Най-накрая той преглътна два пъти и успя да се съвземе.

— Възхищавам се на хладнокръвието ви, госпожице. Е, ето ме! Ако успеете да ме заинтригувате, ще можете да останете с мен още точно две минути.

— Те ще са напълно достатъчни — отговорих аз. — А аз ще ви заинтригувам. Става дума за загадката в Мил Хаус.

— Ако сте открили „Мъжа с кафявия костюм“, пишете до редактора — прекъсна ме той веднага.

— Ако възнамерявате да ме прекъсвате, ще ви отнема повече от две минути — заявих твърдо аз. Не съм открила „Мъжа с кафявия костюм“, но е твърде вероятно да го сторя.

Възможно най-кратко изложих пред него фактите, свързани със случая в метрото и заключенията, до които бях стигнала. Когато свърших, той неочаквано рече:

— А какво знаете вие за брахицефални глави?

Споменах за татко.

— Човекът с маймуните? А? Е, май наистина имате глава на раменете си, девойче. Но това, с което разполагате, не достатъчно. Няма за какво да се захванем. А и в такъв вид не ни върши работа.

— Напълно съзнавам това.

— Какво искате тогава?

— Искам да ме назначите във вашия вестник, за да разследвам този случай.

— Не мога да направя това. Имаме нарочен човек, който работи по него.

— А аз зная някои твърде важни неща.

— Това, което току-що ми разказахте, така ли?

— О, не, лорд Нейсби. Имам и нещо друго предвид.

— О, няма? Изглеждате будно момиче. Е, за какво става дума?

— Когато този така наречен лекар се качваше в асансьора, той изпусна едно листче. Аз го вдигнах. Миришеше на нафталин. Както и мъртвият мъж. Но не и лекарят. Веднага разбрах, че лекарят трябва да го е взел от него. На листчето са написани две думи и няколко цифри.

— Я да го видим.

Лорд Нейсби протегна небрежно ръка.

— Мисля, че няма да можете — казах аз с усмивка. — Нали разбирате, то си е моя находка.

— Прав съм. Вие наистина сте будно момиче. Съвсем правилно, че не желаете да се разделите с него. А не изпитвате ли угризения, че не сте го предали на полицията?

— Исках да го сторя тази сутрин. Но те упорито отказваха да направят каквато и да е връзка между случая в метрото и убийството в Марлоу и аз реших, че при тези обстоятелства имам право да задържа листчето. Освен това инспекторът ме ядоса.

— Недалновиден човек. Е, драга госпожице, ето какво мога да направя за вас. Продължете да работите по тази ваши версия. Ако успеете да откриете нещо — нещо, което става за печат — изпратете ни го и ще ви дадем възможност да се изявите. В *Дейли Бъджет* винаги има място за истински таланти. Но първо трябва да се представите добре. Разбирате ли?

Благодарих му и се извиних за своите методи.

— Няма нищо. Доста ми допада дързостта у едно симпатично момиче. Между другото вие казахте две минути, а ми отнехте три, като се имат предвид прекъсванията. За една жена това е направо забележително. Сигурно се дължи на опита ви в научните дела.

Отново се намерих на улицата, дишайки учестено и дълбоко, като че ли бях бягала. Помислих си, че за първа среща лорд Нейсби се оказа доста изтощителен.

ГЛАВА ШЕСТА

Цялото ми същество ликуваше на път към къщи. Моят план се бе увенчал с много по-голям успех, отколкото се бях надявала. Лорд Нейсби ме бе посрещнал наистина много приветливо. Сега оставаше само „да се представя добре“, както той се изрази. Щом се заключих в стаята си, извадих скъпоценното листче и внимателно го разгледах. В него се криеше ключът към загадката.

На първо място какво означаваха цифрите? Имаше пет, а след първите две — точка.

„Седемнадесет — сто двадесет и две“ — промърморих аз.

Това не означаваше нищо.

След това ги събрах. В романите често се прави така и се постигат смайващи резултати.

„Едно и седем прави осем, и едно — девет, и две — единадесет, и две — тринадесет.“

Тринадесет! Фатално число. Може би това беше предупреждение към мен да зарежа всичко? Твърде вероятно. Но освен като предупреждение, това ми се стори съвсем безполезно. Не можех да повярвам, че някой съзаклятник би написал по такъв начин тринадесет в действителност. Ако е имал наум тринадесет, щеше да напише тринадесет. „13“ — и толкоз.

Между едно и две имаше известно разстояние. Затова извадих двадесет и две от сто седемдесет и едно. Получи се сто четиридесет и девет. Извършването на тези аритметични действия несъмнено представляваше отлично упражнение, но що се отнася до решаване на загадката, то беше напълно безполезно. Оставих аритметиката на мира, без да предприемам някакво „измислено“ умножение или деление, и преминах към думите.

Килморден Касъл. Това беше нещо определено. Замък. Сигурно люлка на някой аристократичен род. (Изчезнал наследник? Претендент за титлата?). Твърде вероятно бе да е някаква живописна руина. (Заровено съкровище?).

Да, общо взето бях склонна да приема теорията за заровено съкровище. Цифрите обикновено се отнасят до някое заровено съкровище. Една крачка надясно, седем крачки наляво, копай половин метър, слез двадесет и две стъпала надолу. Бих могла да помисля за това после. Най-важното нещо беше да се добера до Килморден Касъл колкото се може по-скоро.

Направих стратегически набег от стаята си и се завърнах натоварена със справочници. „Кой, кой е“, „Уитакър“, „Газетиър“, „История на Шотландските родове и Британските острови“ от не знам кого си.

Времето минаваше. Аз търсех прилежно, но с нарастващо раздражение. Накрая затръшнах последната книга. По всичко личеше, че няма никакъв Килморден Касъл.

Това беше неочаквана спънка. Трябваше да има такъв замък. Защо някой ще вземе да измисля такова име и да го пише върху къс хартия? Безсмислено! Осени ме друга идея. Това сигурно представляваше някакво отвратително подобие на замък в предградията, с гръмко име, измислено от самия собственик. В такъв случай обаче щеше да бъде изключително трудно да го открия. Обезсърчена, седнах на колене (винаги, когато ми предстои да извърша нещо важно, сядам на пода) и се замислих как, за Бога, да постъпя.

Можех ли да тръгна по друга следа? Замислих се дълбоко, а след това радостно скочих на крака. Разбира се! Трябваше да отида на „местопрестъплението“. Така правеха винаги най-прочутите детективи. Нямаше значение колко време беше изминало от престъплението, те винаги откриваха нещо, което бе убягнало от вниманието на полицията. Беше ми ясно какво трябва да направя — трябваше да отида в Марлоу.

Но как щях да вляза в къщата? Отхвърлих няколко авантюристични метода и избрах най-простия. Къщата е била обявена за даване под наем — вероятно все още беше свободна. Щях да се престоря на бъдещ наемател.

Реших да започна от местните агенти на недвижимо имущество, като си мислех, че не разполагат с много къщи.

По този въпрос обаче си бях направила сметките без кръчмаря. Един приятен на вид служител ми представи подробни данни за около половин дузина подходящи имения. Трябваше да се възползвам от

цялата си изобретателност, за да открия в тях недостатъци. Най-накрая започнах да се страхувам, че съм ударила на камък.

— Наистина ли нямате нищо друго? — попитах аз, вперила умолителен поглед в очите на служителя. — Нещо край реката, с прилична градина и къщичка за портиера — добавих аз, обобщавайки най-характерните за Мил Хаус неща, за които бях чела във вестниците.

— Е, разбира се, мога да ви предложа къщата на сър Юстас Педлър — колебливо рече човекът. — Мил Хаус.

— Да не би... Нали там... — неуверено започнах аз. (Всъщност неувереността започва да се превръща в моята силна страна.)

— Точно така! Там, където бе извършено убийството. Но може би няма да искате...

— О, не мисля, че бих имала нещо против — заявих аз, като си дадох вид, че възвръщам самообладанието си. Чувствах, че не съм съвсем убедителна. — И може би ще мога да я наема по-евтино — предвид обстоятелствата.

„Добре казано!“ — помислих си аз.

— Е, не е изключено. Няма смисъл да се преструвам, че ще ни бъде лесно да намерим наемател при това положение — прислуга и всичко останало, нали разбирате. Ако къщата ви хареса, след като я огледате, бих ви посъветвал да направите предложение. Да ви напиша ли разпореждане?

— Ако обичате.

Четвърт час по-късно бях пред къщичката на портиера на Мил Хаус. В отговор на почукването ми вратата се отвори и от нея буквално изхвърча висока жена на средна възраст.

— Никой не може да влиза в къщата, чувате ли? До гуша ми дойде от репортери. Сър Юстас заповяда...

— Доколкото разбирам, къщата се дава под наем — заявих аз с леден тон, като подадох разпореждането си. — Разбира се, ако вече е наета...

— О, ще прощавате госпожице, ще прощавате. Додееха ми тези хора от вестниците. Не ме оставят на мира. Не, къщата не е дадена под наем — пък и кой ли вече ще я вземе.

— Да не би канализацията да не е в ред? — притеснено попитах аз шепнешком.

— О, Божичко, госпожице, канализацията си е съвсем наред! Ама вие сигурно сте чули за онази чужденка, дето я убиха тук?

— Май наистина четох нещо такова във вестниците — отвърнах аз нехайно.

Моето безразличие развърза езика на добрата жена. Ако бях проявила любопитство, тя сигурно щеше да се затвори като мида в черупката си, а сега с готовност продължи.

— Че няма как да не сте чели, госпожице. По всичките вестници го писаха. От *Дейли Бъджет* още не са се отказали да хванат убиеца. Тях ако слушаш, нашата полиция за нищо я не бива. Е, дано го хванат — а пък хубав младеж беше, няма да си кривя душата. На военен приличаше — мен ако питат, през войната трябва да са го ранили, пък после всички малко се смахват — нали го гледам на сестра ми момчето. Сигурно само го е използвала — лоша работа са тези чужденки. Ама хубавка беше. Ей там стоеше, дето сте вие.

— Руса ли беше или черноока? — позволих си да се обадя аз. — Човек нищо не може да разбере от вестниците.

— Тъмнокоса, а пък лицето ѝ едно бяло — та чак белосано, тъй си помислих, и устните ѝ страшно начервени. Не ми харесват такива неща. По малко пудра от дъжд на вятър — туй по може.

Вече разговаряхме като стари приятелки. Зададох друг въпрос.

— Изглеждаше ли притеснена или поне разтревожена?

— Никак. Усмиваше се на себе си, някак си тихичко, сякаш се смееше на нещо. Затуй на другия ден следобед сякаш гръм ме тресна, като видях онези хора да бягат и да викат за полиция, щото имало убийство. Цял живот няма да го забравя, пък да стъпя в къщата по мръкнало — никога. Аз и тук, в къщичката, хич нямаше да остана, ами сър Юстас на колене ме моли.

— Мислех, че сър Юстас Педлър е в Кан?

— Там беше, госпожице. Върна се в Англия, като научи новината. А пък онзи подмазвач — секретарят му де, мистър Паджет, ни предложи два пъти повече пари да останем и дето вика моят Джон — парите са си пари в днешно време.

С готовност се съгласих с иначе оригиналните забележки на Джон.

— Сега се сещам за младежа — каза мисис Джеймс, връщайки се към началото на разговора, — че беше доста разтревожен. Очите му,

светли бяха, туй добре си го спомням, блестяха. Беше нещо развълнуван, тъй си помислих. Пък и през ум не ми мина, че нещо не е в ред. Даже и като излезе изглеждаше един такъв уплашен.

— Колко време стоя в къщата?

— А, малко, има-няма четири-пет минути.

— Колко висок беше, как мислите? Около метър и осемдесет?

— Сигурно имаше толкоз.

— Казвате, че е бил гладко избръснат.

— Да, госпожице. Даже мустачки нямаше — от тия тънките.

— А брадичката му не лъщеше ли? — попитах аз, осенена от внезапна мисъл.

Мисис Джеймс ме загледа със страхопочитание.

— Ами да, като ме питате сега, госпожице, май лъщеше? Откъде знаете?

— Звучи странно, но често брадичките на убийците лъщят — обясних аз първото нещо, което ми хрумна.

Мисис Джеймс прие казаното от мен без капчица съмнение.

— Тъй ли, госпожице? Не бях го чувала досега.

— Да сте забелязали каква точно беше главата му?

— Съвсем обикновена, госпожице. Да ви донеса ключа — а?

Поех ги и се запътих към Мил Хаус. Бях доволна от това, което успях да възстановя до момента. През цялото време си мислех, че разликите между човека, когото мисис Джеймс бе описала и моя „лекар“ от метрото, са несъществени.

Като, брадичка, очила със златни рамки. „Докторът“ изглеждаше на средна възраст, но аз си спомних начина, по който се беше навел над тялото — като сравнително млад мъж. Движенията му бяха пьргави, което говореше за млади стави.

Жертвата на злополуката (Нафталиненият мъж, както с кръстила за себе си) и чужденката, мисис де Кастина, както там й беше истинското име, са имали тайна уговорка за среща в Мил Хаус. Така се получаваше според възобновените от мен събития. Дали защото са се страхували, ги следят, или пък поради някаква друга причина, те избрали доста находчиво метода, при който и двамата да получат разпореждане за оглед на една и съща къща. По този начин срещата им там би изглеждала като чиста случайност. Друг факт, за който бях до голяма степен уверена, бе, че нафталиненият мъж случайно беше

видял „лекаря“ и че срещата е била напълно неочаквана и го е изплашила. Какво беше случило след това? „Лекарят“ беше свалил дегизировката си и проследил жената до Марлоу. Но беше твърде възможно, ако е бързал при свалянето на брадичката, по лицето му да са останали следи от разтворено в спирт лепило. Ето защо бях задала този въпрос на мисис Джеймс. Заета с мислите си, бях стигнала до ниската старинна врата на Мил Хаус. Отключих я с ключа и влязох вътре, преддверието беше ниско и сумрачно, къщата миришеше на плесен и забвение. Потръпнах неволно. Нима жената, дошла тук преди няколко дни, която се е усмихвала на себе си не е била обзета от смразяващо предчувствие, когато е прекрачила прага на къщата? Нима усмивката не е слязла от устните ѝ, а сърцето ѝ не е било обхванато от необясним страх? Или може би е тръгнала по стълбите към втория етаж все още с усмивка на уста, без да предусеща злата участ, която ще я сполети? Сърцето ми заби по-бързо. Дали къщата наистина беше празна? Дали злата участ не дебнеше и мен някъде наоколо? За пръв път разбрах значението на толкова използваната дума „атмосфера“. В тази къща имаше атмосфера, атмосфера на жестокост, на заплахата, на нещо зло.

ГЛАВА СЕДМА

Отърсих се от чувствата, които ме бяха обзели и бързо се качих на втория етаж. Не беше трудно да открия стаята, в която се беше разиграла трагедията. В деня, когато трупът е, бил открит, беше валил проливен дъжд и по голия под се виждаха стъпки от кални ботуши във всички посоки. Запитах се дали убиецът не е оставил някакви следи предния ден. Напълно възможно беше ако е имало следи, полицията да залази мълчание по този въпрос, но след като помислих малко, реших, че това беше малко вероятно. Времето е било хубаво и сухо.

Стаята беше съвсем обикновена, почти квадратна, с два големи еркерни прозореца, белосани стени и гол дъсчен под, с петна по дъските извън краищата на килима. Претърсих я внимателно, но нищичко не можах да открия. Изглежда способният млад детектив нямаше да се натъкне на някоя пренебрегната следа.

Носех си молив и бележник. Нямаше кой знае какво за записване, но прилежно начертах малка скица на стаята, за да прикрия разочарованието си от безплодното претърсване. Когато понечих да сложа молива в чантата си, той се изплъзна от пръстите ми и се търкулна по пода.

Мил Хаус беше много стара къща и подовете бяха доста неравни. Моливът продължи да се търкаля с нарастваща скорост и най-сетне спря под един от прозорците. В нишата на всеки прозорец имаше широка пейка за сядане, под която бяха вградени шкафчета. Моят молив лежеше точно срещу вратичката на шкафчето. Тя беше затворена, но внезапно ме осени мисълта, че ако беше отворена, той щеше да се търкулне вътре. Отворих я и моливът се търкулна вътре, като скромно се настани в най-далечния ъгъл. Докато го взимах, забелязах, че поради липсата на светлина и особеното разположение на шкафчето човек не можеше да го види, а трябваше да го търси опипом. Ако не броим моя молив, шкафчето беше празно, но тъй като по природа съм старателна, проверих и шкафчето под насрещния прозорец. На пръв поглед то също изглеждаше празно, но след

внимателно търсене ръката ми напипа твърда хартиена ролка, която лежеше в нещо подобно на улей или вдлъбнатина в най-отдалечения му край. В момента, в който го напипах, разбрах какво е това. Ролка фотографски филм „Кодак“. Каква находка!

Давах си сметка, разбира се, че е твърде възможно това да е някой стар филм на сър Юстас Педлър, който е попаднал в шкафчето и не е бил изваден при опразването му. Аз обаче не мислех така. Червената хартиена обвивка изглеждаше твърде нова. Прахът по нея показваше, че филмът е престолял в шкафчето два или три дни — тоест, от деня на убийството. Ако се намираще в шкафчето по-отдавна, слой прах щеше да бъде по-дебел.

Кой беше изпуснал филма? Жената или мъжът? Спомних си, че от чантата ѝ не е липсвало нищо. Ако тя се е отворила по време на борбата и ролката с филма е паднала, наоколо сигурно щяха да се търкалят и няколко от дребните монети. Не, жената не беше изпуснала филма.

Изведнъж подозрително сбърчих нос. Нима миризмата на нафталин започваше да се превръща в моя фикс идея? Можех да се закълна, че ролката с филма мирише на нафталин. Поднесох я към носа си. Тя имаше обичайния за нея силен мирис, но освен него ясно долових неприятната за мен миризма. Скоро открих причината. Върху грапавия край на вътрешната дървена ролка се беше закачило късче плат, пропито с нафталин. В определен момент ролката с филма се е намирала в джоба на балтона на мъжа, който беше убит в метрото. Той ли я беше изпуснал тук? Едва ли, маршрутът му през онзи ден беше известен.

Не, това беше сторил другият мъж, „лекарят“. Беше взел филма заедно с листчето. Той го бе изпуснал тук, докато се е боричкал с жената.

Бях попаднала на следа! Щях да занеса филма за проявяване, а после щях да имам над какво да мисля.

Излязох от къщата с приповдигнато настроение, върнах ключовете на мисис Джеймс и бързо се отправих към гарата. По пътя към града извадих листчето и отново внимателно го разгледах. Изведнъж цифрите придобиха ново значение. Ами ако това беше дата? 17.1. 22. Седемнадесети януари, 1922 година. Сигурно беше така! Каква глупачка съм била, да не помисля за това преди! Но в такъв

случай трябваше да разбере къде се намира Килморден Касъл, тъй като днес всъщност беше четиринадесети. Три дни. Твърде малък срок — почти безнадеждно, още повече, когато човек няма представа къде да търси.

Вече беше късно да предам филма за проявяване днес трябваше бързо да се прибера у дома в Кенсингтън, за да не закъснея за вечеря. Хрумна ми, че има много лесен начин да проверя дали някои от заключенията, до които бях стигнала, са верни. Попитах мистър Флеминг дали между вещите на мъртвия мъж не е имало фотоапарат. Знаех, че се интересува от случая и беше запознат с всички подробности.

За моя изненада и неудоволствие той отговори, че не е имало фотоапарат. Вещите на Картън били претърсени много внимателно с надеждата да бъде открито нещо, което би могло да хвърли светлина върху душевното му състояние. Той беше сигурен, че не е имало никакъв фотоапарат.

Това сериозно противоречеше на моята теория. Ако не е разполагал с фотоапарат, защо ще носи у себе си филм?

На другата сутрин излязох рано, за да занеса скъпоценната лента за проявяване. Бях взела всичко толкова присърце, че отидох чак до Риджънт Стрийт, където се намираше голямото студио на Кодак. Оставих я и помолих да ми извадят снимка от всеки кадър. Човекът привърши сортирането на цял куп филми, опаковани в малки жълти тенекиени кутийки, предназначени за тропиците, и взе моята ролка.

После вдигна очи към мен.

— Мисля, че сте се объркали — каза той с усмивка.

— О, не — отвърнах аз. — Сигурна съм, че не съм сбъркала.

— Дали сте ми друга лента. Този филм не е заснет.

Излязох, като се опитвах да запазя малкото достойнство, което ми беше останало. Смея да кажа, че не е зле от време на време човек да си дава сметка какъв глупак може да бъде! Но това не е приятно никому.

И тогава, както си вървах край кантората на една от големите корабни компании, внезапно се спрях. На витрината беше поставен красив модел на един от корабите на компанията, а на борда му беше изписано „Кенилуърт Касъл“. Дойде ми наум нещо невероятно.

Отворих вратата и влязох вътре. Отидох до гишето и с неуверен глас (този път, без да се преструвам) попитах едва чуто:

— „Килморден Касъл“?

— На седемнадесети, от Саутхамптън. До Кейп Таун? Първа или втора класа?

— Каква е цената?

— Първа класа — осемдесет и седем лири...

Прекъснах го. Съвпадението беше твърде голямо. Точно на толкова възлизаше моето наследство! Щях да заложа всичко, което имам, на една карта.

— Първа класа — казах аз.

Вече нямаше път назад. Бях се впуснала безвъзвратно в това приключение.

ГЛАВА ОСМА

ИЗВАДКИ ОТ ДНЕВНИКА НА СЪР ЮСТАС ПЕДТЪР, ЧЛЕН НА ПАРЛАМЕНТА

Просто невероятно е как нито за миг не ме оставят на спокойствие. Аз съм човек, който обича спокойния живот. Обичам моя клуб, бриджа, вкусните ястия, хубавото вино. Обичам Англия през лятото и Ривиерата през зимата. Не изпитвам никакво желание да бъда участник в сензационни събития. Нямам нищо против да чета за тях във вестника си понякога, пред добре напалената камина, но само толкова. Моята цел в живота е винаги да се чувствам комфортно. За достигането ѝ съм посветил доста мисли и значително количество пари. Не мога да кажа обаче, че винаги съм успявал. Ако нещо не се случи на мен, то се случва около мен и често, въпреки собственото ми желание, ставам участник в събитията, което ми е безкрайно неприятно.

Причина за всичко това е Гай Паджет, който влезе в спалнята ми тази сутрин с телеграма в ръка и скръбно лице като опечален роднина на погребение.

Гай Паджет е моят секретар — усърден, трудолюбив ентусиаст, който заслужава уважение във всяко едно отношение. Не познавам друг човек, чието присъствие да ме дразни толкова силно. Дълго време си напругах мозъка, за да измисля начин да се избавя от него. Но не може просто така да уволните секретар, който предпочита работата пред забавленията, обича да става рано сутрин и определено е лишен от пороци. Единственото забавно нещо у него е лицето му. Има лице на отровител от четиринадесети век — точно онзи тип човек, когото Борджиите са наемали за ужасните си поръчения.

Не бих имал нищо против Паджет, ако не караше и мен да работя. Моята представа за работа е нещо, което трябва се върши лека-полека и отгоре-отгоре — всъщност, на шега. Съмнявам се дали Гай Паджет е вършил нещо на шега през живота си. Той взема всичко на сериозно и това прави съжителството с него истинско мъчение.

Миналата седмица ми дойде наум чудесната идея да го изпратя във Флоренция. Беше споменал нещо за Флоренция и колко много му се искало да отиде там.

„Скъпи ми друже — извиках аз. — Заминаваш още утре. Аз поемам всички разноси.“

Януари не е най-подходящото време за посещение на Флоренция, но на Паджет щеше да му бъде все едно. Представях си го как се разхожда из града с туристически справочник в ръка и благоговейно обикаля всички картинни галерии. А за една седмица свобода това бе ниска цена.

Седмицата беше прекрасна. Правех всичко, което исках и нищо, за което нямах желание. Но когато тази сутрин отворих очи и видях Паджет да стои между мен и прозореца по никое време — в 9 часа, — осъзнах, че със свободата ми е свършено.

„Скъпи ми друже — казах аз, — приключи ли погребението или е обявено за по-късно днес?“

Паджет не може да оцени сдържания хумор. Той просто стоеше и се пулеше насреща ми.

„О, значи знаете, сър Юстас?“

„Какво да знам? — троснах се аз. — По изражението на лицето ти предположих, че някой от обичните ти роднини ще бъде положен в гроба тази сутрин.“

Паджет се постара, доколкото му беше възможно, да преглътне духовитата ми забележка.

„Така си и помислих, че няма как да знаете.“ — Той посочи телеграмата. — Известно ми е, че не обичате да ви будят рано — но вече е девет часа — според Паджет девет часа сутринта е едва ли не пладне — и си помислих, че при тези обстоятелства... — Той отново посочи телеграмата.

„Какво е това?“ — попитах аз.

„Телеграма от полицията в Марлоу. Някаква жена е била убита във вашата къща.“

Това истински ме разсъни.

„Какво невероятно безочие — възкликнах аз. — Защо в моята къща? Кой я е убил?“

„Нищо не казват. Предполагам, че веднага ще се върнем Англия, сър Юстас?“

„Не е нужно да предполагаш нищо подобно. Защо трябва да се връщаме?“

„Полицията...“

„Какво общо, по дяволите, имам аз с полицията?“

„Все пак станало е във вашия дом.“

„Това, изглежда, е по-скоро за мое нещастие, отколкото по моя вина.“

Гай Паджет поклати унило глава.

„Това ще направи много неприятно впечатление на избирателите“ — отбеляза той мрачно.

Не виждах защо — но все пак имах чувството, че в такива случаи интуицията на Паджет никога не го лъже. На пръв поглед няма причина един член на Парламента да не си върши работата както трябва само защото някаква непозната млада жена е намерила смъртта си в празна къща, която е негова собственост — но никой не може да каже как порядъчните членове на британското общество ще погледнат на това.

„Освен това тя е чужденка, което е още по-лошо“ — продължи Паджет унило.

И този път си помислих, че има право. Ако е позорно в къщата ти да убият жена, то дважд по-позорно е, ако жената е чужденка. Сетих се за още нещо.

„Боже господи — възкликнах аз. — Дано това не разстрои Карълайн!“

Карълайн е моята готвачка. Освен това тя е съпруга на моя градинар. Не знам каква е като съпруга, но е отлична готвачка. Затова пък Джеймс не е добър градинар — но аз търпя леността му и му позволявам да живее в къщичката на портиера единствено заради готвенето на Карълайн.

„Едва ли ще остане след този случай“ — заяви Паджет.

„Винаги си бил оптимист“ — казах аз.

Вероятно ще ми се наложи да се върна в Англия. Паджет явно си е поставил това за цел. Освен това ще трябва да успокоя Карълайн.

Три дни по-късно

Струва ми се невероятно, че има хора, които могат да прекарат зимата далеч от Англия, но не го правят! Климатът е отвратителен. Всички тези неприятности ме изнервят. Агентите за недвижимо имущество казват, че ще бъде почти невъзможно Мил Хаус да бъде дадена под наем след целия този шум около нея. Успях да успокоя Карълайн — с двойно заплащане. Бихме могли да ѝ изпратим телеграма от Кан, която щеше да свърши същата работа. Всъщност, както твърдя през цялото време, нашето идване беше безпредметно. Утре се връщам.

Един ден по-късно

Случиха се няколко изненадващи неща. Първо, срещнах Огастъс Милрей, най-съвършения пример за дърто магаре измежду членовете на настоящото правителство. От цялото му поведение лъхаше дипломатическа потайност, докато ме водеше към едно тихо кътче в Клуба. Той приказва доста време за Южна Африка и икономическото положение там, за все по-засилващите се слухове за стачка в Ранд, за тайните причини, които подклаждат стачката. Слушах го търпеливо, доколкото ми бе възможно. Най-сетне той сниши гласа си до шепот и обясни, че са попаднали на определени документи, които трябва да бъдат предадени на генерал Смътс.

„Не се съмнявам, че сте абсолютно прав“ — казах аз, потискайки прозявката си.

„Но как да се свържем с него? Нашето положение в случая е деликатно — доста деликатно.“

„Че защо не използвате пощата? — заявих аз лекомислено. — Слагате им марка за два пенса и ги пускате в най-близката пощенска кутия.“

Моето предложение го хвърли в ужас.

„Скъпи ми Педлър! В най-обикновена поща!“

За мен винаги е било загадка защо правителствата назначават кралски куриери и привличат толкова внимание към поверителните си документи.

„Ако не ви харесва пощата, изпратете някого от вашите младоци от Външното министерство.“

„Невъзможно! — заяви Милрей, като старчески клатеше глава. — Има си причини, скъпи ми Педлър, уверявам ви — има си причини.“

„Е — казах аз, надигайки се, — всичко това е много интересно, но трябва да вървя...“

„Една минутка, скъпи ми Педлър, една минутка, моля ви. Я ми кажете, между нас да си остане, вярно ли е, че възнамерявате скоро да посетите Южна Африка? Знам, че имате значителни делови интереси в Родезия и живо се интересувате от въпроса за присъединяването ѝ към Съюза.“

„Смятах да замина след около месец.“

„А не е ли възможно да тръгнете по-рано? Този месец? Всъщност още тази седмица?“

„Бих могъл — казах аз, като го изгледах с известна доза любопитство. — Но не съм сигурен дали точно това ми се иска.“

„Ще направите голяма услуга на правителството — много голяма. Ще видите, че то... ъ-ъ-ъ... няма да прояви неблагодарност.“

„Искате да ме използвате като пощальон?“

„Точно така. Отивате като частно лице, на най-обикновено посещение. Всичко се нарежда чудесно.“

„Е — казах аз бавно, — не виждам защо да не го сторя. Единственото нещо, което горя от нетърпение да направя, е да се махна от Англия колкото се може по-скоро.“

„Ще видите, че климатът в Южна Африка е чудесен — наистина чудесен.“

„Скъпи ми друже, климатът ми е добре известен. Бях там малко преди да започне войната.“

„Нямате представа колко съм ви задължен, Педлър. Ще ви изпратя пакета по куриер. Трябва да бъде предаден лично на генерал Смътс, разбирате, нали? Килморден Касъл отплава в събота — съвсем приличен кораб.“

Известно време вървахме заедно по Пал Мал, преди да се разделим. Той сърдечно ми стисна ръката и отново се разтопи в благодарности. На връщане към къщи си мислех за странните пътища, по които правителството осъществява политиката си.

На следващата вечер Джарвис, моят иконом, ме уведоми, че някакъв господин желае да се срещне с мен по лична работа, но

отказва да съобщи името си. Винаги съм изпитвал силна неприязън към натрапващи се застрахователни агенти, така че накарах Джарвис да му каже, че не мога да го приема. За нещастие Гай Паджет, който поне веднъж би могъл наистина да ми помогне, беше на легло с жлъчна криза. Тези сериозни, работливи младежи със слаби стомаси винаги страдат от жлъчка.

Джарвис се върна.

„Господинът ме помоли да ви предам, сър Юстас, че го изпраща мистър Милрей.“

Това промени облика на нещата. След няколко минути стоях срещу моя посетител в библиотеката. Той беше добре сложен млад мъж, със силно загоряло лице. От ъгълчето на едното му око към устата се спускаше белег, който загрозяваше иначе неговите привлекателни, макар и малко дръзки черти.

„Е — казах аз, — какво има?“

„Мистър Милрей ме праща при вас, сър Юстас. Аз ще ви придружавам в Южна Африка като ваш секретар.“

„Скъпи ми друже — заявих аз, — вече си имам секретар. Друг не ми трябва.“

„Ще ви потрябва, сър Юстас. Къде е секретарят ви сега?“

„Има пристъп на жлъчка“ — обясних аз.

„Сигурен ли сте, че става дума само за жлъчка?“

„Разбира се, той често получава жлъчни кризи.“

Моят посетител се усмихна.

„Може наистина да е жлъчна криза, а може и да не е времето ще покаже. Но ще ви кажа, сър Юстас, че мистър Милрей няма да се учуди, ако бъде направен опит за отстраняване на вашия секретар. Е, не трябва да се боите за себе си — предполагам, че по лицето ми за миг е проличала тревога, — вас нищо не ви заплашва. След като секретарят ви бъде отстранен, нищо не би затруднило достъпа до вас. Във всеки случай мистър Милрей желае да ви придружа. Ние, разбира се, ще поемем разносните по пътуването, но вие трябва да направите необходимото за издаване на паспорт — все едно сте решили, че ще се нуждаете от услугите на втори секретар.“

Младият мъж изглеждаше непоколебим. Известно време се гледахме упорито. Накрая не издържах и сведох очи.

„Много добре“ — смотолех аз.

„Никому не трябва да казвате, че ще ви придружавам.“

„Много добре“ — повторих аз.

В края на краищата може би беше по-добре този човек да бъде с мен, но имах неприятното предчувствие, че съм нагазил в дълбоки води. И то точно тогава, когато си мислех, че нищо няма да наруши спокойствието ми.

Моят посетител се запъти към вратата, но аз го спрях.

„Няма да е зле да узная името на новия си секретар“ — подхвърлих саркастично аз.

Той се замисли за момент.

„Хари Рейбърн ми се струва съвсем подходящо име“ — заяви той.

Странен начин на представяне.

„Много добре“ — потретих аз.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ПРОДЪЛЖАВА РАЗКАЗЪТ НА АН

Изключително недостойно е за една героиня да страда от морска болест. В книгите колкото по-бурно е морето и колкото по-силно подмята кораба, толкова по-добре се чувства тя. Докато всички останали страдат, единствено тя се клатушка по палубата, предизвиквайки и наслаждавайки се на природните стихии. Със съжаление трябва да кажа, че още при първото поклащане на Килморден Касъл аз преbledнях и се завтекох долу. Там ме очакваше състрадателна стюардеса, която ми предложи да хапна сухар и да пийна джинджифилова лимонада.

Охках и пъшках в каютата си цели три дни и въобще забравих за моето разследване. Вече не проявявах никакъв интерес към разплитането на загадки. Бях напълно различно същество в сравнение с онази Ан, която тържествуваща бързаше да се прибере от кантората на корабната компания в къщата на Кенсингтън. Сега с усмивка си спомням как влетях в дневната. Там заварих мисис Флеминг. Тя обърна глава към мен, когато влязох.

— Вие ли сте, Ан, скъпа? Искам да обсъдя нещо с вас.

— Да? — казах аз, като се опитвах да обуздая нетърпението си.

— Мис Емъри напуска. — Мис Емъри беше гувернантката. — Тъй като все още нищо не сте успели да си намерите, мислех си дали не бих те... Ще бъде толкова хубаво, ако останете при нас за постоянно.

Бях трогната. Знаех, че тя няма нужда от мен. Предложението ѝ беше продиктувано от безкористно християнско милосърдие. Изпитах угризение, че тайно в себе си толкова я критикувах. Станах, поривисто прекосих стаята и я прегърнах.

— Вие сте истинско съкровище — извиках аз. — Съкровище, истинско съкровище! Страшно ви благодаря, но няма нужда. В събота заминавам са Южна Африка.

Моят внезапен изблик стресна добрата жена. Тя не беше свикнала на такива внезапни прояви на привързаност. Думите ми я изненадаха още повече.

— За Южна Африка? Божичко, Ан! Всяко подобно начинание трябва да бъде внимателно обсъдено.

Това беше последното нещо, което исках. Обясних, че вече съм си купила билет и смятам щом пристигна, да започна работа, като прислужница — само това ми дойде на ум в момента. В Южна Африка, казах аз, много се търсят прислужници. Уверих я, че мога сама да се грижа за себе си и най-накрая, с въздишка на облекчение, че ще се избави от мен, тя прие идеята ми без повече въпроси. На тръгване пхна в ръката ми един плик. Вътре намерих пет съвсем нови банкноти от по пет лири и бележка: „Надявам се, че няма да се почувствате оскърбена и ще приемете това заедно с любовта ми.“ Тя беше една много добра, мила жена. Не бих могла да продължа да живея под един покрив с нея, но това не ми попречи да оценя присъщата ѝ доброта. И така, с двадесет и пет лири в джоба, бях готова, да тръгна по света в търсене на своето приключение.

Едва на четвъртия ден стюардесата успя да ме придума да изляза на палубата. Тъй като си мислех, че в каютата си ще умра по-бързо, упорито отказвах да стана от койката. Тя успя да ме примамми с приближаването на Мадейра. В гърди те ми се надигна надежда. Бих могла да напусна кораба, да слеза на сушата и там да стана прислужница. Какво ли не бих дала, за да усетя под краката си твърда земя!

Загърнатата в палта и одеяла, с треперещи от слабост нозе, бях пренесена като чувал на палубата и положена в един шезлонг. Лежах със затворени очи и целият свят ми оста крив. Домакинът, светлокос млад мъж с кръгло момчешко лице, дойде и седна до мен.

— Здравей те. Сигурно ви е жал за самата вас, а?

— Да — отвърнах почти яростно аз.

— Е, след един-два дни няма да се познаете. Доста ни поразлюля в Бискайския залив, но нататък времето ще е хубаво. Утре ще можете да играете на въжени обръчи на палубата.

Нищо не казах.

— Мислите, че никога няма да се оправите, а? Виждал съм хора и по-зле от вас, а пък след ден-два вече са душата на кораба. И с вас ще

е така.

Не се чувствах достатъчно войнствено настроена, за да му кажа направо, че е лъжец. Опитах се да изразя това с поглед. Той побъбри любезно още няколко минути и след това милостиво си тръгна. Край мен минаваха хора, енергично крачещи двойки, които се „разтъркваха“, подскачаха деца, смееха се младежи. Още няколко страдалци, също като мен, лежаха в шезлонги.

Въздухът беше приятен, свеж, не много хладен, а слънце грееше ярко. Постепенно започнах да се съвземам. Заразглеждах хората наоколо. Вниманието ми бе привлечено от една жена. Тя беше около тридесетгодишна, средна на ръст със светлоруса коса, трапчинки и яркосини очи. Дрехите ѝ, макар и обикновени наглед, излъчваха онова недоловимо съвършенство, което издаваше Париж. Освен това по някакъв приятен, но ненатрапчив начин, тя като че ли беше обсебила кораба. Стюардите, които обслужваха палубата, тичаха насам-натам в отговор на нейните разпореждания. Беше ѝ отделен специален шезлонг и явно неизчерпаем запас от възглавнички. Три пъти променя решението си къде да бъде поставен той. И през цялото време си оставаше все така привлекателна и чаровна. По всичко личеше, че тя е един от малкото хора на този свят, които знаят какво искат, правят всичко възможно, за да го получат и успяват да го сторят, без да подразнят околните. Помислих си, че ако някога се оправя — но, разбира се, това никога нямаше да стане — ще ми бъде забавно да поговоря с нея.

В Мадейра пристигнахме по обяд. Все още бях твърде слаба да се движа, но с удоволствие наблюдавах амбулантните търговци, които се качиха на борда и наредиха стоката си по всички палуби. Имаше и цветя. Зарових лице в огромен букет свежи и уханни теменужки и се почувствах доста по-добре. Когато стюардесата спомена колко добре ще ми се отрази малко пилешки бульон, протестите ми се оказаха твърде слаби и всъщност го приех с удоволствие, когато ми го донесоха.

Привлекателната непозната беше слязла на брега. Тя се върна придружена от висок мъж с военна осанка, тъмнокос и със загоряло лице, когото бях забелязала да крачи надолу-нагоре по палубата по-рано през деня. Веднага го причислих към силните, мълчаливи родезийци. Той беше около четиридесетгодишен, с леко сребрееща по

слепоочията коса и спокойно можеше да мине за най-хубавия мъж на борда.

Когато стюардесата ми донесе още едно одеяло, аз я попитах дали знае коя е привлекателната непозната.

— Тя е добре известна в обществото дама, многоуважаемата мисис Кларънс Блеър. Сигурно сте чели за нея във вестниците.

Кимнах и продължих да я наблюдавам с нараснал интерес. Мисис Блеър действително беше много известна като, една от най-елегантните жени на деня. Стана ми забавно, като забелязах с колко голямо внимание е обградена. Няколко души опитаха да завържат познанство с нея с онази приятна непринуденост, която цари на борда на всеки кораб. Възхитих се от учтивия начин, по който мисис Блеър ги постави на мястото им. Изглежда тя бе отредила ролята на свой специален кавалер на силния и мълчалив мъж, който оценяваше както подобава оказаната му привилегия.

На другата сутрин, за моя изненада, след като направи няколко обиколки на палубата със своя учтив придружител, мисис Блеър спря до моя шезлонг.

— По-добре ли се чувствате тази сутрин?

Благодарих ѝ и отговорих, че започвам да се съвземам.

— Вчера изглеждахте доста зле. Ние с полковник Рейс решихме, че ще можем да преживеем вълнуващо морско погребение — но вие ни разочаровахте.

Аз се засмях.

— Свежият въздух ми подейства добре.

— Нищо не може да се сравни със свежия въздух — усмихнато каза полковник Рейс.

— За всекиго е убийствено да стои затворен в тези задушни каюти — заяви мисис Блеър, като седна до мен и кимна на придружителя си, за да му покаже, че може да ни остави. — Вашата е външна, надявам се?

Поклатих глава.

— Скъпо момиче! Защо не я смените? Има толкова свободни. Доста хора слязоха в Мадейра и корабът е почти празен. Обадете се на домакина. Той е добро момче — помогна ми да получа хубава каюта, защото моята не ми харесваше. Поговорете с него, когато слезете долу за обяд.

Аз потръпнах.

— Не бих могла да се помръдна.

— Не бъдете глупава. Хайде сега, станете да се поразходим заедно.

Тя ми се усмихна окуражително и по бузите ѝ се появиха трапчинки. Отначало едва се крепях на крака, но като се поразходихме енергично надолу-нагоре, определено се почувствах по-добре.

След няколко обиколки към нас се присъедини и полковник Рейс.

— От другата страна се вижда Тенерифе и Гранд Пийк.

— Така ли? Как мислиш, ще мога ли да го заснема?

— Не, но това няма да те възпре да опиташ.

Мисис Блеър се засмя.

— Не си справедлив. Някои от снимките ми са много добри.

— Приблизително три процента от всичките, бих казал.

Тримата отидохме от другата страна на палубата. Насреща ни, обвит в нежнорозова мъгла, блестеше заснеженият планински връх. Аз възкликнах очарована. Мисис Блеър изтича за своя фотоапарат. Без да обръща внимание на хапливите забележки на полковник Рейс, тя правеше снимка след снимка.

— Лентата свърши! — Гласът ѝ прозвуча огорчено. — О, и фотоапаратът през цялото време е бил нагласен за снимане на светкавица.

— Винаги ми е било интересно да наблюдавам дете, което е получило нова играчка — промърмори полковникът.

— Ужасен си — но аз имам още един филм.

Тя с тържествуващ вид го извади от джоба на пуловера си. Корабът внезапно се разклати, тя загуби равновесие, посегна да се подпре на перилото и изпусна филма.

— О! — извика мисис Блеър с комична изненада и се наведе. — Мислиш ли, че е паднал зад борда?

— Не, може би си имала късмет и само си пукнала главата на някой нещастен стюард на долната палуба.

Едно момченце, което се бе промъкнало незабелязано зад нас, наду оглушително тръба.

— Обяд — заяви мисис Блеър възторжено. — От закуска не съм хапвала нищо, като се изключат две чаши говежди бульон. Ще обядвате ли, мис Бедингфийлд?

— Ами... — поколебах се аз. — Да, наистина се чувствам доста гладна.

— Чудесно. Знам, че се храните на масата на домакина. Поговорете с него за каютата.

Слязох в салона, започнах предпазливо да се храня и до края на обяда погълнах значително количество храна. Моят вчерашен приятел ме поздрави с оздравяването ми. Днес всички сменяли каютите си, каза ми той и обеща, че багажът ми незабавно ще бъде пренесен във външна каюта.

На нашата маса бяхме само четирима — аз, две възрастни дами и един мисионер, който постоянно говореше за нашите „бедни черни братя“.

Огледах другите маси. Мисис Блеър седеше на капитанската маса, до нея — полковник Рейс. От другата страна на капитана се намираше изискан сивокос мъж. Голяма част от хората вече бях виждала на палубата, но имаше един мъж, който до сега не се беше появявал. Ако се беше появил, трудно би убягнал от вниманието ми. Той беше висок и черноок, а изразът на лицето му беше толкова зловещ, че се сепнах. Попитах с известно любопитство домакина кой е той.

— Онзи мъж? О, това е секретарят на сър Юстас Педлър. Страдаше от остър пристъп на морска болест, затова досега не се е появявал. Сър Юстас води със себе си двама секретари. И на двамата морето подейства твърде зле. Другият още не се е показал. Този се нарича Паджет.

Така значи — сър Юстас Педлър, собственикът на Мил Хаус се намира, се намираше на борда. По всяка вероятност просто съвпадение, и все пак...

— Онзи, който седи до капитана — продължи моят осведомител, — е сър Юстас. Надут стар глупак.

Колкото повече изучавах лицето на секретаря, толкова по-малко ми се нравеше той. Бледата кожа, очи, скрити под тежки клепачи, странно сплеснатата му глава — всичко това ме караше да изпитвам мрачно чувство на неприязън и страх.

Тъй като напуснахме салона по едно и също време, аз се оказах съвсем близо до него, когато се качи на палубата. Той говореше на сър Юстас и аз успях да дочуя част от думите му.

— Ще се погрижа веднага за каютата, нали така? Невъзможно е да се работи във вашата, с всички тези куфари.

— Скъпи ми друже — отговори сър Юстас. — Каятата ми е предназначена първо — да спя в нея, и второ — да се обличам в нея. Никога не съм имал намерение да те оставя да се шириш в нея и да вдигаш адски шум с тази твоя пишеща машина.

— Точно така, сър Юстас, трябва някъде да работим...

На това място ги оставих и слязох долу да проверя как върви моето преместване. Намерих стюарда зает да изпълнява тази задача.

— Много хубава каюта, госпожице. На палуба „D“. Номер тринадесет.

— О, не! — извиках аз. — Не *тринадесет*!

Тринадесет е едно от нещата, по отношение, на които съм суеверна. Каятата наистина беше хубава. Огледах я и се поколебах дали да не приема, но глупавото суеверие се оказа по-силно. Почти просълзена, помолих стюарда:

— Няма ли някоя друга каюта, в която да се настаня?

Стюардът се замисли.

— Ами... седемнадесета. Тя е откъм десния борд. Беше празна тази сутрин, но мисля, че я пазеха за някого. Все пак, тъй като вещите на господина все още не са пренесени и тъй като господата не са в никакъв случай толкова суеверни като дамите, смея да кажа, че той не би имал нищо против да се размените. С благодарност приветствах това предложение и стюардът тръгна да търси домакина, за да получи разрешение от него. Върна се усмихнат.

— Всичко е наред, госпожице. Можем да вървим.

Той ме поведе към седемнадесета каюта. Тя бе по-малка от тринадесета, но много ми хареса.

— Веднага ще донеса нещата ви, госпожице.

В този момент обаче на вратата застана мъжът със зловещото лице (както го бях кръстила).

— Извинете — каза той, — но тази каюта е запазена за сър Юстас Педлър.

— Всичко е наред, сър — обясни стюардът. — Подреждаме тринадесети номер вместо тази.

— Не, трябваше да получа номер 17.

— Тринадесета каюта е по-хубава, сър. По-голяма е.

— Специално избрах номер 17 и домакинът каза, че ще ми я даде.

— Съжалявам — казах аз хладно. — Но номер 17 е определена за мен.

— Не мога да се съглася с това.

Стюардът се намеси.

— Другата каюта е съвсем същата — просто е по-хубава.

— Искам номер 17.

— Какво става тук? — попита нов глас. — Стюард, донесете нещата ми тук. Тази каюта е моя.

Беше съседът ми по маса от обяд, преподобният Едуард Чичестър.

— Моля за извинение — казах аз. — Каютата е моя.

— Запазена е за сър Юстас Педлър — каза мистър Паджет.

Всички бяхме започнали да се разгорещяваме.

— Съжалявам, но не мога да се съглася с това — каза Чичестър със смирена усмивка, която не успя да прикрие решимостта му да постигне своето. Забелязала съм, че смирените хора са винаги упорити.

— За вас е определена номер 28, откъм левия борд — каза стюардът. — Много хубава каюта сър.

— Боя се, че няма да престана да настоявам. Беше ми обещана каюта номер 17.

Бях ме стигнали да задънена улица. Никой нямаше намерение да отстъпва. Честно казано, аз поне бих могла да се оттегля от спора и да улесня нещата, като предлага да се настаня в двадесет и осма каюта. При положение, че не съм в тринадесета, за мен беше все едно в коя каюта ще бъда. Но бях разгневена. Нямах никакво намерение първа да отстъпя. Освен това Чичестър не ми харесваше. Той имаше изкуствени зъби, които тракаха, когато се хранеше. Доста хора са били намразвани и за по-незначителни неща.

Всички повтаряхме безспир едни и същи доводи. Стюардът ни уверяваше, при това още по-разгорещено, че другите две каюти са по-хубави, но никой не му обръщаше внимание, Паджет започна да губи самообладание. Чичестър запазваше спокойствие. С доста усилия аз също успях да се сдържам. И отново никой не отстъпваше ни на йота.

С намигване и една прошепната дума стюардът ми подсказа какво да правя. Измъкнах се незабелязано от сцената. За щастие, почти веднага срещнах домакина.

— О, моля ви — рекох аз, — нали казахте, че мога да се настаня в седемнадесета каюта? Но другите не искат да отстъпят. Мистър Чичестър и мистър Паджет. Ще ми позволите да се нанеса в нея, нали?

Винаги съм казвала, че никой не може да се сравнява с моряците по отношение на любезността им към дамите. Моят малък домакин напълно оправда това. Той тръгна към спорещите, заяви, че номер 17 е предназначена за мен и че те могат да заемат съответно номера 13 и 28 или да останат в старите си каюти — което предпочетат.

Позволих си с очи да му кажа какъв герой е и след това се настаних в новото си владение. Спорът ми се отрази много добре, морето беше спокойно. С всеки изминал ден времето ставаше по-топло. Морската болест беше вече зад гърба ми!

Качих се на палубата и бях посветена в тайните на играта на въжени обръчи. Записах се за участие в най-различни спортни игри. На палубата сервираха чай и аз си хапнах с апетит. След чая играх карти с няколко приятни млади мъже. Те бяха изключително любезни с мен. Почувствах, че животът е чудесен.

Сигналът за преобличане дойде като изненада за мен и аз забързано се отправих към каютата си. Стюардесата ме очакваше с притеснен вид.

— Във вашата каюта има някаква силна миризма, госпожице. Не мога да разбера какво е, но се съмнявам дали ще можете да спите тук. Мисля, че има една свободна първокласна каюта на палуба „С“. Може да се преместите в нея — просто само за тази вечер.

Миризмата наистина беше много лоша — от нея ми се повдигаше. Казах на стюардесата, че ще помисля по въпроса за преместването, докато се обличам. Справих се набързо с тоалета си, като през цялото време бърчех нос от отвращение.

Каква беше тази миризма? Умрял плъх? Не, още по-лоша — и съвсем различна — тежка миризма на чесън. И все пак ми беше позната. Бях я срещала и преди. Нещо... Аха! Точно така. Асафетида! През войната бях работила известно време в амбулаторията на една болница и бях опознала различните упойващи лекарства.

Асафетида, точно така. Но как...

Седнах на дивана. Изведнъж всичко ми стана ясно. Някой беше сложил щипка асафетида в моята каюта. Защо? За да я освободя ли? Защо толкова силно желяеха да ме отстранят от пътя си? Погледнах на днешния спор по съвсем различен начин. Какво беше това, което караше толкова много хора да горят от желание да се настанят в седемнадесета каюта? Щом като другите две каюти бяха по-хубави, защо и двамата мъже настояваха да останат в седемнадесета каюта?

Седемнадесет. Колко често се повтаряше тази цифра. На седемнадесети бях отплавала от Саутхамптън. Седемнадесет беше — изведнъж ахнах от изненада. Бързо отключих куфара си и извадих скъпоценното листче от скривалището му — чифт навити чорапи.

17122. Бях помислила, че това е дата, датата на отплаване на Килморден Касъл. Ами ако грешах? Защо някой, който пише дата, ще сметне за необходимо да напише годината, както и месеца? Да предположим, че 17 означава каюта седемнадесет. А 1? Времето — един часа. Тогава 22 сигурно е датата. Погледнах календарчето си.

Утре беше двадесет и втори!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Бях страшно развълнувана. Сигурна бях, че най-сетне съм на прав път. Едно нещо беше ясно — не биваше да напускам каютата. Трябваше да понеса миризмата на асафетида. Отново внимателно обмислих фактите.

Утре беше двадесет и втори и в един часа след полунощ или в един часа следобед нещо щеше да се случи. Избрах един часа след полунощ. Сега беше седем. Още шест часа и щях да узная.

Не знам как издържах тази вечер. Оттеглих се в каютата си доста рано. Бях казала на стюардесата, че имам хрема и за мен миризмите са без значение. Въпреки това тя изглеждаше притеснена, но аз бях непреклонна.

Вечерта ми се стори безкрайна. Легнах си както подобава, но тъй като имах предвид евентуални извънредни обстоятелства, се загърнах в плътен фланелен халат, а на краката си надянах пантофи. Облечена така, бях уверена, че ще мога да скоча и да взема дейно участие във всичко, което би могло да се случи.

Какво очаквах да се случи? Нямах представа. Из главата ми се въртяха неясни и в повечето случаи съвсем невероятни предположения. Единственото, в което бях твърдо уверена, че нещо ще се случи в един часа. От време на време чувах как спътниците ми се прибират да си лягат. Откъси от разговор, пожелания за лека нощ, изричани със смях, долитаха през отвореното прозорче над вратата. След това настана тишина. Повечето лампи изгаснаха. Отвън в коридора обаче светеше една и по тази причина в каютата ми се процеждаше светлина. Чух как камбанката удари осем пъти. Последвалият час ми се стори най-дългият в живота ми. Скришом поглеждах часовника си, за да се уверя, че не съм пропуснала уреченото време.

Ако грешах в изводите си, ако в един часа не се случеше нищо, щях да изглеждам глупачка в собствените си очи и щях да съм

пропиляла всичките си спестявания напразно. Сърцето ми болезнено туптеше.

На горната палуба прозвучаха два удара от камбанка, един часа! И нищо. Чакай — какво беше това? Чух бързо и леко потропване на тичащи нозе по коридора.

После вратата на каютата ми неочаквано се отвори е гръм и трясък и някакъв мъж почти се строполи вътре.

— Спасете ме — дрезгаво изрече той. — Те са по петите ми!

Нямаше време за спорове или обяснения. Чувах стъпките отвън. Имах около четиридесет секунди, през които направя нещо. Бях скочила на крака и стоях обърната с лице към непознатия по средата на каютата.

Една каюта не изобилства с места, където би могъл да се скрие мъж, висок над метър и осемдесет. С една ръка издърпах пътническия си сандък. Той се свлече зад него под койката. Аз вдигнах капака. Същевременно с другата ръка издърпах легена. Едно ловко движение и косата ми беше навита и вдигната на малък кок. Ако говорим за външния ми вид, то той беше лишен от артистичност, но от друга гледна точка всъщност беше изключително артистичен. Една дама с коса на кок, който не ѝ отива, която изважда от сандъка си сапун, явно за да измие врата си, едва ли би могла да бъде заподозряна в укриване на беглец.

На вратата се почука и преди да кажа „влезте“, някой я отвори.

Не знам какво очаквах да видя. Мисля, че смътно си представих мистър Паджет, който размахва револвер. Или моя приятел мисионера, с пясъчна торбичка или някое друго смъртоносно оръжие. Но определено не очаквах да видя нощната стюардеса, въпросително повдигнала вежди и с вид, който беше въплъщение на самата порядъчност.

— Моля за извинение, госпожице, стори ми се, че извикахте.

— Не — казах аз. — Не съм.

— Съжалявам, че ви обезпокоих.

— Няма нищо — отговорих аз. — Не можах да заспя. Помислих си, че едно измиване ще ми подейства добре. — Прозвуча така, като че ли беше нещо, което обикновено не правя.

— Много съжалявам, госпожице — повтори стюардесата. — Но наоколо се навърта някакъв господин, който е доста пиан и се боим, че

може да влезе в някоя от каютите на дамите и да ги изплаши.

— Колко ужасно — казах аз, като си придадох разтревожен вид.
— Той няма да влезе тук, нали?

— Разбира се, че не, госпожице. Позвънете, ако дойде. Лека нощ.
— Лека нощ.

Отворих вратата и надникнах в коридора. Като се изключоа отдалечаващата се фигура на стюардесата, не се виждаше никой.

Пиян! Значи това беше обяснението на случилото се. Моят артистичен талант бе пропилян напразно. Изтеглих сандъка навън и казах с рязък тон:

— Веднага излезте, моля!

Отговор не последва. Надзърнах под койката. Моят посетител лежеше неподвижен. Изглеждаше заспал. Дръпнах го за рамото. Той не помръдна.

— Мъртво пиян — помислих си аз раздразнено. — И какво да правя?

И тогава съзрях нещо, което ме накара да притая дъх — малко алено петно на пода.

Като използвах цялата си сила, успях да издърпам мъжа до средата на каютата. Мъртвешката бледност на лицето му показваше, че е припаднал. Лесно открих причината за това. Беше ранен с нож под лявата лопатка — ужасна дълбока рана. Съблякох сакото му и се заех с нея.

При допира на студената вода той се размърда, а след това приседна.

— Не мърдайте, моля — казах аз.

Той беше от онези млади мъже, които много бързо се съвземат. Надигна се на крака и застана прав, като леко се олюляваше.

— Благодаря ви, не е нужно да правите нищо за мен.

Поведението му беше предизвикателно, почти враждебно. Нито дума за благодарност — или даже обикновена признателност!

— Раната ви е ужасна. Трябва да ми позволите да я превържа.

— Нищо подобно няма да правите.

Той изстреля думите в лицето ми, като че ли го бях помолила за услуга. Аз, която не можех да се похваля със сдържаност, избухнах.

— Не мога да ви поздравя за обноските ви — заявих студено.

— Мога поне да ви освободя от присъствието си.

Той понечи да се запъти към вратата, но залитна. С рязко движение го бутнах на дивана.

— Не бъдете глупав — казах аз, без да се церемоня. — Или може би искате да оплескате целия кораб с кръв, а?

Той като че ли проумя, че съм права, защото остана неподвижен, докато превързвах с бинт раната му.

— Така — казах аз, като потупах с ръка производението си. — Засега толкова. Успокоихте ли се вече? Можете ли вече да ми кажете за какво е всичко това?

— Съжалявам, че не мога да удовлетворя вашето съвсем естествено любопитство.

— Защо не? — разочарована попитах аз.

Той се ухили неприятно.

— Ако искате нещо да бъде разгласено, кажете го на жена. В противен случай, дръжте устата си затворена.

— Не мислите ли, че мога да пазя тайна?

— Аз не мисля — знам.

Той се изправи.

— Във всеки случай — казах отмъстително аз — ще мога да разглася тук-там за събитията тази вечер.

— Не се и съмнявам, че ще го направите — каза той с безразличие.

— Как смеете? — извиках аз гневно.

Стояхме един срещу друг и се изпепелявахме с погледи като заклетии врагове. За първи път го огледах по-внимателно. Късо подстриганата му коса беше кестенява, скулите високи, имаше белег от едната страна на загорялото си лице, а странните му светлосиви очи ме гледаха с някаква дръзка насмешка, която трудно би могла да се опише. В него имаше нещо опасно.

— Все още не сте ми благодарили, че ви спасих живота! — казах аз с престорена любезност.

Успях да го уязвя. Забелязах как той видимо се сви. Интуитивно усетих, че от всичко най-мрази да му се напомня, че ми дължи живота си. Беше ми все едно. Искях да го нараня. Никога не бях изпитвала толкова силно желание да нараня някого.

— Как ми се иска да не бяхте го правили! — избухна той. — Сега щях да съм мъртъв и всичко щеше да свърши.

— Радвам се, че признавате дълга си. Но вече нищо не може да сторите. Аз спасих живота ви и очаквам от вас да ми кажете „Благодаря“.

Ако с поглед можеше да се убива, мисля, че в този момент щях да съм мъртва.

Той мина безцеремонно край мен. На вратата се обърна и каза през рамо:

— Няма да ви благодаря — нито сега, нито пък друг път. Но признавам, че съм ваш длъжник. Някой ден ще ви се издължа.

Той излезе, а аз останах със свити юмруци. Сърцето ми биеше бясно.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Остатъкът от нощта премина без вълнуващи събития. Сутринта закусих в леглото и станах късно. Мисис Блеър ми махна с ръка, щом излязох на палубата.

— Добро утро, циганска девойко. Седнете при мен. Изглеждате като човек, който не е спал добре.

— Защо ме наричате така? — попитах аз, докато покорно седах.

— Имате ли нещо против? Някак си ви подхожда. От самото начало ви кръстих така. Точно циганското във вас ви прави толкова различна от всички останали. За себе си реших, че вие и полковник Рейс сте единствените хора на борда, с които ще мога да разговарям, без да ме отегчат до смърт.

— Странно — казах аз. — Помислих си същото за вас — само че във вашия случай това е много по-лесно разбираемо. Вие сте — вие сте една толкова съвършена личност.

— Не звучи лошо — заяви мисис Блеър, поклащайки глава. — Разкажете ми всичко за себе си, циганко. Защо отивате в Южна Африка?

Споменах ѝ за заниманията на татко, погълнали целия му живот.

— Значи сте дъщеря на Чарлс Бедингфийлд? Знаех си, че не сте някоя обикновена провинциална госпожица! Отивате в Броукън Хил, за да изкопаете нови черепи?

— Може би — казах аз предпазливо. — Имам и други планове.

— Хитруша потайна! Но вие наистина изглеждате уморена тази сутрин. Не спяхте ли добре? А аз, кача ли се на кораб, не мога да се събудя. Казват, че само глупаците спели по десет часа. Аз пък мога да проспя и двадесет.

Тя се прозя и заприлича на сънливо коте.

— Някакъв загубен стюард ме събуди посред нощ, за да ми върне онзи филм, който изпуснах вчера. Направи го толкова мелодраматично — провря ръка през отдушника и го пусна точно върху корема ми. За момент помислих, че е бомба.

— Ето го и вашият полковник — казах аз, когато на палубата се появи високата фигура с военна осанка на полковник Рейс.

— Полковникът не е само мой. Всъщност той твърде много се възхищава от вас, циганко. Затова не бягайте.

— Искам да вържа нещо на главата си. Ще ми бъде по-удобно, отколкото с шапка.

Измъкнах се бързо. По една или друга причина аз се чувствах неловко в присъствието на полковник Рейс. Той беше от малкото хора, които ме караха да се стеснявам.

Слязох в моята каюта да потърся някоя широка лента за панделка или шалче за глава, с което да обуздая непокорните си къдрици. Аз, разбира се, съм човек на реда и винаги подреждам нещата си по точно определен начин. Едва бях отворила чекмеджето, когато разбрах, че някой е разместил дрехите ми. Всичко беше обърнато с главата надолу и разхвърляно. Погледнах в останалите чекмеджета и малкия гардероб. И там същата история. Като че ли някой набързо и безуспешно беше търсил нещо.

Седнах мрачно на ръба на койката. Кой беше претърсвал каютата ми и какво беше търсил? Може би листчето с надрасканите по него цифри и думи? Поклатих недоволно глава. То със сигурност беше вече нещо минало. Но какво друго, биха търсили?

Трябваше ми време да помисля. Събитията от изминалата нощ, макар и вълнуващи, не бяха допринесли с нищо за изясняване на загадката. Кой беше младият мъж, който бе нахълтал така внезапно в каютата ми? Не го бях виждала на борда преди това — нито на палубата, нито в салона. Дали беше член на екипажа, или пък пътник? Кой го беше ранил? Защо го беше ранил? И с какво, за бога, каюта номер 17, привличаше такова голямо внимание? Всичко беше толкова загадъчно, но нямаше съмнение, че на борда Килморден Касъл се случваха доста странни неща.

Преброих на пръсти хората, които трябваше да наблюдавам.

Без да смятам моя нощен посетител, когото си обещах да откроя, преди да е свършил денят, аз се спрях на следните личности, които си струваше да държа под око.

1) Сър Юстас Педлър. Той беше собственик на Мил Хаус и присъствието му на борда на Килморден Касъл изглеждаше до известна степен случайно съвпадение.

2) Мистър Паджет, зловещият секретар, който явно изгаряше от желание да заеме каюта седемнадесет. Внимание! Да не забравя да проверя дали е придружавал сър Юстас в Кан.

3) Преподобният Едуард Чичестър. Единственото, с което разполагах срещу него, бе упорството му по отношение на каюта седемнадесет, което би могло да се дължи на неговия особен характер. Упорството е странно нещо.

Все пак няма да е зле да поговоря малко с мистър Чичестър, реших аз. Вързах набързо около главата си една кърпа и изпълнена с решителност, отново се качих на палубата. Имах щастие. Човекът, който ми трябваше, се беше подпрял на перилото и отпиваше говежди бульон. Приблжих се до него.

— Надявам се, че сте ми простили за каюта седемнадесет — казах аз, с възможно най-милата си усмивка.

— Смятам, че не подобава на истинския християнин да таи злоба — заяви мистър Чичестър хладно. — При все това домакинът изрично ми беше обещал тази каюта.

— Корабните домакини са толкова заети хора — казах аз неопределено. — Предполагам, случва им се да забравят понякога.

Мистър Чичестър не отговори.

— За първи път ли ще бъдете в Африка? — попитах аз, за да поддържам разговора.

— В Южна Африка, да. Но последните две години прекарах сред канибалските племена във вътрешността на Източна Африка.

— Колко вълнуващо! Имало ли е случаи, когато едва сте се измъквали?

— Да се измъквам?

— Ами за да не ви изядат канибалите?

— Не трябва да се отнасяте лекомислено към такива свети неща, мис Бедингфийлд.

— Не знаех, че канибализмът е свято нещо — отвърнах аз засегнато.

Докато произнасях тези думи, се сетих за нещо друго. Ако мистър Чичестър наистина беше прекарал последните две години във вътрешността на Африка, защо лицето му не беше силно загоряло? Кожата му беше млечно розова, като на бебе. Тук определено имаше нещо съмнително. И все пак неговите маниери и глас бяха като на

истински свещеник. Въобразявах ли си — а може би не грешах — че поведението му е малко пресилено, също като в някоя пиеса?

Спомних си за кюретата, които познавах в Литъл Хампсли. Някои ми харесваха, други — не, но определено никой от тях не приличаше на мистър Чичестър. Всички те бяха обикновени хора, а той сякаш имаше ореол около главата си.

За това си мислех, когато сър Юстас Педлър мина по палубата. Щом се изравни с мистър Чичестър, той се наведе и вдигна някакво листче, което му подаде с думите:

— Изпуснали сте нещо.

Той подмина, без да спре, затова сигурно не забеляза вълнението на мистър Чичестър, което обаче не убягна на мен. Каквото и да беше изпуснал, връщането му доста го развълнува. Лицето му придоби нездрав зеленикав цвят и той смачка хартиятката на топче. Моите подозрения се засилиха стократно.

Той улови погледа ми и побърза да се впусне в обяснения.

— Ъ-ъ-ъ... откъс от проповед, която съчинявах — каза той с престорена усмивка.

— Така ли? — отвърнах учтиво аз.

Откъс от проповед, как ли не! Не, мистър Чичестър — твърде необедителен сте!

Скоро той ме остави, като промърмори някакво извинение. Искаше ми се, о, как ми се искаше аз да бях вдигнала това листче, а не сър Юстас Педлър! Едно нещо беше ясно — мистър Чичестър не можеше да бъде изключен от моя списък на заподозрени. Бях склонна даже да го поставя на челно място пред останалите двама.

След обяда, когато отидох да пия кафе в салона, забелязах сър Юстас и Паджет да седят заедно с мисис Блеър и полковник Рейс. Мисис Блеър ме посрещна с усмивка и аз приближих и се присъединих към тях.

— Но това е объркващо — настояваше мисис Блеър. — *Aqua calda* определено би трябвало да значи студена вода — не гореща.

— Вие не сте учили латински — заяви сър Юстас с усмивка.

— Мъжете толкова се гордеят с латинския си — каза мисис Блеър. — И въпреки това съм забелязала, че когато ги помолиш да преведат надписите в старите църкви, никога не могат да го направят! Започват да мънкат и все се измъкват.

— Вярно е — каза полковник Рейс. — Аз винаги правя така.

— Но аз обичам италианците — продължи мисис Блеър. — Те са толкова любезни — въпреки че и това понякога причинява неудобство. Питаш ги как да стигнеш някъде и вместо да кажат „Първата надясно, втората наляво“ или нещо, по което човек може да се ориентира, просто те заливат с поток от добронамерени обяснения и когато започнеш да ги гледаш объркано, хващат те учтиво за ръката и изминават целия път с теб.

— С такива впечатления ли остана от Флоренция, Паджет? — попита сър Юстас, като се обърна усмихнат към секретаря си.

Изглежда по някаква причина въпросът смути мистър Паджет. Той започна да заеква и се изчерви.

— О, да, точно така, да. Ъ-ъ-ъ... точно така.

След като промърмори някакво извинение, той стана и напусна масата.

— Започвам да подозирам, че Гай Паджет е извършил някакво тъмно дело във Флоренция — отбеляза сър Юстас, като гледаше фигурата на отдалечаващия се секретар. — При всяко споменаване на Флоренция или Италия той сменя темата или набързо офейква.

— Може би е убил някого там — каза с надежда мисис Блеър. — Той изглежда — надявам се, че няма да се почувствате засегнат, сър Юстас — но той изглежда така, като че ли би могъл да убие някого.

— Да, истински средновековен тип! Понякога ми става, смешно — особено ако го познавате добре като мен — като знам колко кротък и порядъчен е бедният човечец.

— Той от доста време е с вас, нали, сър Юстас? — попита полковник Рейс.

— От шест години — с въздишка заяви сър Юстас.

— Сигурно е незаменим — каза мисис Блеър.

— О, незаменим! Да, абсолютно незаменим.

Бедният човек придоби още по-потиснат вид, като чели незаменимостта на мистър Паджет му причиняваше някаква скрита болка. След което побърза да добави:

— Но видът му трябва да ви изпълва с доверие, скъпа ми госпожо. Нито един уважаващ себе си убиец не би желал да изглежда като такъв. Ето, вземете Крипън например, мисля, че той е бил един от най-приятните хора, които човек би могъл да си представи.

— Заловиха го на презокеански пътнически кораб, нали? — промърмори мисис Блеър.

Зад нас нещо леко издрънча. Обърнах се бързо. Мистър Чичестър беше изпуснал чашата си с кафе.

Нашата групичка скоро се разпадна. Мисис Блеър слезел в каютата си да спи, а аз излязох на палубата. Полковник Рейс ме последва.

— Вие все се изплъзвате, мис Бедингфийлд. Снощи, на танците, ви търсих навсякъде.

— Легнах си рано — обясних аз.

— Довечера също ли ще избягате? Или ще танцувате с мен?

— За мен ще бъде удоволствие да танцувам с вас — стеснително промълвих аз. — Но мисис Блеър...

— Нашата приятелка, мисис Блеър, не обича да танцува.

— А вие?

— Аз искам да танцувам с вас.

— О! — казах аз смутено.

Малко се боях от полковник Рейс. Все пак стана ми приятно. Това беше по-добре, отколкото да обсъждам вкаменели черепи със скучни стари професори. Полковник Рейс беше наистина въплъщение на моя идеал за суров, мълчалив родезиец. Вероятно бих могла да се омъжа за него! Вярно, той не беше поискал ръката ми, но, както казват скаутите, „Бъди готов!“. А и всички жени, макар и подсъзнателно, преценяват всеки мъж, когото срещат, като бъдещ съпруг за себе си или за най-добрите си приятелки.

Тази вечер танцувах няколко пъти с него. Беше чудесен танцьор. Когато танците свършиха и мислех вече да си лягам, той предложи да се разходим по палубата. Обиколихме три пъти палубата и накрая се отпуснахме в два шезлонга. Наоколо нямаше никой. Поговорихме безцелно известно време.

— Знаете ли, мис Бедингфийлд, мисля, че веднъж съм срещал баща ви. Много интересен човек в своята област, а това е област, която за мен крие голямо очарование. Макар и скромно, аз също съм работил в тази насока. Когато бях в района на Дордона...

Разговорът ни навлезе в технически подробности. Полковник Рейс не се бе похвалил напразно. Знаеше доста неща. В същото време той направи една или две необясними грешки — почти бях готова да

си помисля, че са грешки на езика. Но бързо се поправяше, когато му правех бележка. Веднъж размени местата на Късния със Средния Палеолит — грешка, недопустима за всеки, който има поне малко познания по въпроса.

Беше дванадесет часа, когато се прибрах в каютата си. Все още си мислех за тези странни противоречия. Възможно ли беше той да е „зазубрил“ всичко това за случая и да не разбира нищо от археология? Поклатих глава, не съм убедена в това предположение.

Почти бях заспала, когато изведнъж се сепнах и приседнах на койката. В главата ми проблесна друга мисъл. Дали той не искаше да изпита мен? Не бяха ли тези малки неточности просто проверки — за да разбере дали аз наистина владеем тази материя? С други думи той подозираше, че аз не съм истинската Ан Бедингфийлд. Защо?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ИЗВАДКИ ОТ ДНЕВНИКА НА СЪР ЮСТАС ПЕДЪР

Има какво да се каже за живота на борда на един кораб. Той е спокоен. За мое щастие посивелите ми коси ме избавят от унижението да подскачам за ябълки, да бягам нагоре-надолу по палубата с картофи и яйца и от изискващите по-големи усилия други „забавни“ игри. За мен винаги е било загадка какво удоволствие могат да изпитват хората от тези досадни занимания. На света обаче има много глупаци. И слава Богу, че ги има, стига човек да стои по-далеч от тях.

За щастие аз отлично понасям пътуването по море. Но не мога да кажа същото за бедния Паджет. Още щом навлязохме в открито море, той започна да позеленява. Предполагам, че и другият ми така наречен секретар също страда от морска болест. Във всеки случай досега не е напуснал каютата си. А може би не става дума за морска болест, а за висша дипломация. Хубавото е, че той все още не е започнал да ми досажда.

Общо взето, хората на борда са жалка пасмина. Има само двама души, които играят прилично бридж и една дама с приятна външност — мисис Кларънс Блеър. Срещал съм я, разбира се, в града. Тя е една от малкото жени, която може да претендира, че има чувство за хумор. Приятно ми е да разговарям с нея и щеше да ми бъде още по-приятно, ако не беше онзи дългокрак, мълчалив глупак, който се е лепнал за нея като пиявица. Не мога да приема, че този полковник Рейс наистина е забавен. Не че не изглежда добре, но е ужасно скучен. Един от онези силни, мълчаливи мъже, по които се прехласват писателките на романи и девойките.

Гай Паджет изпълзя на палубата, след като напуснахме Мадейра и започна с глух глас да дърдори за работа. За какво, по дяволите, му трябва на човек да работи, когато се намира на борда на кораб? Вярно, бях обещал на издателите си да им предам моите „Спомени“ в началото на лятото, но какво от това? Кой, всъщност, чете спомени?

Стари дами в предградията. И за какво толкова има да си спомням? Срещал съм през живота си известен брой така наречени прочути личности. С помощта на Паджет измислям за тях безинтересни анекдоти. А истината е, че Паджет е твърде честен за тази работа. Той не ми позволява да си измислям анекдоти за хората, които бих могъл да срещна, но не съм.

Опитах да бъда любезен с него.

„Все още изглеждаш твърде зле, скъпи ми приятелю — отсякох аз. — Имаш нужда да се изтегнеш в някой шезлонг на слънце. Не, нито дума повече. Работата ще трябва да почака.“

Още не изрекъл това, той започна да се тюхка за това, че нямаме допълнителна каюта.

„Във вашата каюта не може да се работи, сър Юстас. Пълна е с куфари.“

От тона му бихте могли да останете с впечатление, че куфарите са хлебарки, чието място не е там.

Обясних, че може би не му е известно, но когато човек пътува, обикновено взема със себе си няколко чифта дрехи. На устните му се появи онази едва доловима усмивка, с която посреща опитите ми да се шегувам, след което се върна отново на въпроса, който беше подхванал.

„А в моята малка дупка изобщо не може да се работи.“

Знам ги „малките дупки“ на Паджет — той обикновено се настанява в най-хубавата каюта на кораба.

„Съжалявам, че капитанът не се е погрижил за теб както подобава този път — заявих саркастично аз. — Може би ще оставиш част от твоя допълнителен багаж в моята каюта?“ Сарказмът е нещо опасно при човек като Паджет. Той изведнъж грейна.

„Е, ако мога да се освободя от пишещата машина и куфара с канцеларските материали...“

Куфарът с канцеларски материали е внушителен и тежи няколко тона. Той е причина за непрестанни кавги с носачите и върховната цел на Паджет с да успее да ми го натрапи. Постоянно се препираме по този повод. Той, изглежда, смята куфара за моя специална лична собственост. Аз пък си мисля, че задачата да се грижи за него е единственото полезно нещо, което някой секретар би могъл да върши.

„Ще вземем допълнителна каюта“ — побързах да заявя аз.

Тази работа изглеждаше съвсем проста, но не и за Паджет, който обича на всяко нещо да придава при вкус на загадъчност. На следващия ден дойде при мен с изражение на средновековен заговорник.

„Нали си спомняте, че ми казахте да взема за канцелария седемнадесета каюта?“

„Е, и какво от това? Да не би куфарът с канцеларските материали да се е заклешил на вратата?“

„Вратите на всички каюти са еднакво широки — сериозно отговори Паджет. — Но ви казвам, сър Юстас, има нещо странно около тази каюта.“

В ума ми нахлуха спомени от книгата „Горната койка“, която бях чел.

„Ако искаш да кажеш, че е обитавана от духове — казах аз, — ние няма да спим там, така че не виждам какво значение има това. Духовете не се занимават с пищеци машини.“

Паджет заяви, че не става дума за духове и че в края на краищата не е успял да получи седемнадесета каюта. Разказа ми една дълга и объркана история. Явно той, някой си мистър Чичестър и някакво момиче на име Бедингфийлд едва не се сбили за тази каюта. Разбира се, спечелило момичето и по всичко личеше, че Паджет се чувства засегнат от това.

„И тринадесета, и двадесет и осма каюта са по-хубави — повтори той. — Но те не искаха и да ги погледнат.“

„Е — казах аз, като потиснах прозявката си, — ако трябва да бъдеш точен, и ти не си искал, скъпи ми Паджет.“

Той ме погледна укорително.

„Вие ми казахте седемнадесета каюта.“

Има нещо самоотвержено у Паджет.

„Скъпи ми друже — заявих раздразнено аз, — споменах седемнадесета каюта, защото случайно видях, че не е зает. Но не съм имал предвид да я отстояваш до смърт — тринадесета или двадесет и осма щяха да ни свършат същата работа.“

Той доби обиден вид.

„Има и нещо друго обаче — продължи да настоява той. — Каютата получи мис Бедингфийлд, но тази сутрин видях и Чичестър да се измъква крадешком от нея.“

Изгледах го строго.

„Ако се опитваш да забъркаш скандал около Чичестър, който е мисионер — въпреки че е отвратителна личност — и онова привлекателно дете, Ан Бедингфийлд, и думичка няма да повярвам — казах студено аз. — Ан Бедингфийлд е изключително хубаво момиче — с прекрасни крака. Бих казал, че има най-прекрасните крака на борда.“

На Паджет не се понрави моята забележка относно краката на Ан Бедингфийлд. Той е от онези хора, които никога не обръщат внимание на крака — или, ако го прави, по-скоро би умрял, отколкото да си признае. Освен това той смята, че да се възхищавам на такива неща е проява на лекомислие от моя страна. Обичам да дразня Паджет, затова заядливо продължих:

„Тъй като вече си се запознал с нея, можеш да я поканиш да вечеря на нашата маса утре вечер. Ще има бал с маски. Прочие, по-добре да отскочиш долу до бръснаря и да ми избереш някакъв маскараден костюм.“

„Ще се облечете в маскараден костюм?“ — ужасено изрече Паджет.

Виждах, че това е абсолютно несъвместимо с неговата представа за моето положение в обществото. Изглеждаше потресен и огорчен. Всъщност нямах никакво намерение да се пременям в маскараден костюм, но пълното объркване на Паджет беше твърде изкусително, за да не се възползвам от него.

„Какво искаш да кажеш? — запитах аз. — Разбира се, че ще бъда с маскараден костюм. Както и ти.“

Паджет потръпна.

„Така че слез долу до бръснаря и се погрижи за това“ — довърших аз.

„Едва ли ще има нестандартни размери“ — промърмори Паджет, като оглеждаше преценяващо фигурата ми.

Понякога Паджет, макар и несъзнателно, може да бъде изключително противен.

„И запази маса за шестима в салона — казах аз. — Ще поканим капитана, момичето с прекрасните крака, мисис Блеър...“

„Мисис Блеър няма да приеме без полковник Рейс — прекъсна ме Паджет. — Знам, че е получила покана да вечеря с него.“

Паджет винаги знае всичко. Бях обзет от справедлив гняв.

„Кой е Рейс?“ — попитах аз възмутено. Както вече казах, Паджет винаги знае всичко — или си мисли, че знае. Той отново си придаде загадъчен вид.

„Разправят, че бил от Тайните служби, сър Юстас. Някаква важна клечка. Но, разбира се, не съм сигурен.“

„Съвсем в стила на правителството! — възкликнах аз. — На борда има човек, чиято работа е да разнася секретни документи, а те ги поверяват на някакъв кротък външен човечец, който иска единствено да го оставят на спокойствие.“

Паджет придоби още по-загадъчен вид. Той приближа една крачка към мен и сниши глас.

„Ако питате мен, сър Юстас, цялата тази история е твърде странна. Да вземем моята болест, преди да отпътуваме...“

„Скъпи ми друже — безцеремонно го прекъснах аз, — това беше жлъчна криза. Редовно получаваш жлъчни кризи.“

Паджет леко трепна.

„Не беше обикновена жлъчна криза. Този път...“

„За Бога, не навлизай в подробности за здравословното си състояние, Паджет. Не ме интересува.“

„Много добре, сър Юстас. Но аз смятам, че бях нарочно отровен!“

„А! — казах аз. — Говорил си с Рейбърн.“

Той не отрече.

„Във всеки случай, сър Юстас, той мисли така — а при неговата работа той би трябвало да знае.“

„Впрочем къде е той? — попитах аз. — Не съм го мяркал, откакто се качихме на борда.“

„Представя се за болен и стои в каютата си, сър Юстас. — Паджет отново сниши глас. — Но това е маскировка, сигурен съм. За да може да следи по-добре.“

„Да следи?“

„За вашата безопасност, сър Юстас. В случай, че някой се опита да ви нападне.“

„Така умееш да ободряваш хората, Паджет — казах аз. — Мисля, че си въобразяваш. Ако бях на твое място, щях да се маскирам за

танците като мъртвешки череп или палач. Това би подходило на твоята мрачна хубост.“

Това го накара да замълчи, поне за момента. Качих се на палубата. Ан Бедингфийлд беше увлечена в разговор с Чичестър, свещеника — мисионер. Жените винаги се въртят около свещеници.

Човек с моята фигура не обича да се навежда, но аз бях така любезен да вдигна някакво листче, което беше паднало до краката на свещеника.

Моите усилия не бяха възнаградени с благодарствени думи. Всъщност без да искам видях какво пишеше на листчето. Имаше само едно изречение:

Не се опитвай да действаш сам или ще стане по-зле за теб.

Виж ти, с какви неща се занимавал свещеникът! Чудя се що за човек е този Чичестър? Той *изглежда* кротък като агънце. Външността обаче често мами. Ще попитам за него Паджет. Паджет винаги знае всичко.

Отпуснах се елегантно в моя шезлонг до мисис Блеър, като по този начин прекъснах нейния *tete-a-tete* с Рейс, и подхвърлих, че вече не знам какво да мисля за днешното духовенство.

След това я поканих да вечеря с мен в деня на Бала с маски. По един или друг начин Рейс също успя да бъде включен в поканата.

След обяда момичето Бедингфийлд дойде и седна при нас за кафето. Оказах се прав за краката — те наистина са най-хубавите на борда. На всяка цена ще поканя и нея на вечеря.

Много бих искал да узная каква пакост е извършил Паджет във Флоренция. При всяко споменаване на Италия той направо рухва. Ако не знаех, че е изключително почтен човек — бих започнал да подозирам, че се е замесил в някоя непочтена *amour*...

Започвам да се чудя! Дори и най-почтените хора... Ако е така, това би ме развеселило безкрайно! Паджет — с престъпна тайна! Чудесно!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Беше необикновена вечер.

Единственият костюм от лавката на бръснаря, който ми стана, беше на мечок — играчка. Нямам нищо против да се правя на мечок пред няколко хубави млади момичета през някоя зимна вечер в Англия, но едва ли това е идеалният костюм за екватора. Въпреки всичко успях да предизвикам голямо веселие и спечелих първа награда за „донесен на борда“ — абсурдно определение за костюм, който бях наел само за вечерта. Но тъй като никой нямаше и най-малка представа дали костюмите са готови или донесени, това беше без значение.

Мисис Блеър отказа да се маскира. Очевидно тя е на едно мнение е Паджет по този въпрос. Полковник Рейс последва нейния пример. Ан Бедингфийлд беше измислила за себе си цигански костюм и изглеждаше изключително добре. Паджет каза, че има главоболие и не се яви. Като негов заместник поканих един дребен особняк на име Рийвс. Той е виден член на Южноафриканската лейбъристка партия. Ужасно човече, но аз искам да бъда в добри отношения с него, тъй като той ме снабдява с информация, която ми е необходима. Искам да разбера мнението и на двете страни за събитията в Ранд.

Танците бяха нещо невероятно. Танцувах два пъти с Ан Бедингфийлд и тя се престори, че ѝ харесва. Поканих веднъж мисис Блеър, която изобщо не си направи труда да се преструва и измъчих няколко други девойчета, чиято външност ми бе направила приятно впечатление.

След това слязохме на вечеря. Бях поръчал шампанско, стюардът препоръча Клико от 1911 година като най-доброто, което имат на борда и аз приех предложението му. Изглежда бях уцелил единственото нещо, което беше в състояние да развърже езика на полковник Рейс. Не искам да кажа, че е необщителен, но тази вечер той беше наистина разговорлив. Известно време това ме забавлява, после си дадох сметка, че не аз, а полковник Рейс се превръща в душата на компанията.

Той се опита да ме подразни за това, че водя дневник.

— Някой ден от него ще излязат найаве всичките ви прегрешения, Педлър.

— Скъпи ми Рейс — казах аз. — Смея да отбележа, че не съм чак такъв глупак, за каквото ме вземате. Може и да върша прегрешения, но не ги записвам черно на бяло. След смъртта ми изпълнителите на моето завещание ще могат да научат мнението ми за доста хора, но се съмнявам дали ще открият какво да добавят към своето мнение за мен. Това му е хубавото на един дневник, че отразява характера на други хора, а не нашия собствен характер.

— При все това има нещо, което се нарича несъзнателно саморазкриване.

— В очите на един психоаналитик всички неща са низки — афористично отговорих аз.

— Животът ви сигурно е бил много интересен, полковник Рейс — каза мис Бедингфийлд, вперила в него широко отворените си, светнали очи.

Ето как го правят тези момичета! Отело е очаровал Дездемона със своите разкази, но, о, нима Дездемона не е очаровала Отело с начина, по който го е слушала? Както и да е, момичето наистина разпали Рейс. Той започна да разказва истории за лъвове. Мъж, който е убил доста лъвове, съвсем несправедливо има преимущество пред останалите си събратя. Стори ми се, че е дошло време и аз да разкажа история за лъвове, при това някоя по-весела.

— Между другото — забелязах аз, — това ми напомня за един доста вълнуващ разказ, който чух. Мой приятел бил на ловна експедиция някъде в Източна Африка. Една нощ излязъл от палатката си по някаква причина и бил стреснат от ръмжене. Обърнал се рязко и видял лъв, готов за скок. Бил оставил пушката си в палатката. Той се навел светкавично и лъвът скочил над главата му. Разярен, че не е улучил, звярът изръмжал и се приготвил да скочи отново. Моят приятел пак се навел и лъвът пак скочил над него. Така станало и третия път, но сега той бил близо до входа на палатката, втурнал се вътре и грабнал пушката си. Когато излязъл с пушка в ръка, лъвът бил изчезнал. Това доста го озадачило. Пропълзял до гърба на палатката, където имало малко сечище. Лъвът, разбира се, бил там и се упражнявал да скача.

Думите ми бяха приети с бурни аплодисменти. Пийнах малко шампанско.

— При друг случай — отбелязах аз — този мой приятел имал второ любопитно преживяване. Пътувал из вътрешността на континента с впряг от мулета и тъй като искал да стигне целта си преди слънцето да напече, наредил на хората си да запрегнат по тъмно. Те трябвало да положат доста усилия, докато направят това, тъй като мулетата били много неспокойни, но най-накрая успели да се справят и потеглили. Мулетата препускали като бесни и когато се развиделило, те разбрали каква е причината. В тъмнината хората му запрегнали отзад във впряга един лъв.

Това също се прие добре и на масата настана известно оживление, но не съм сигурен дали основната причина за него не беше моят приятел, членът на Лейбъристката партия, който през цялото време остана блед и сериозен.

— Господи! — възкликна той притеснено. — Ами кой го е разпрегнал?

— Трябва да отида в Родезия — заяви мисис Блеър. — След това, което ни разказахте, полковник Рейс, просто трябва да отида там. Пътуването обаче е ужасно, пет дни с влака.

— Трябва да дойдете с мен, с личния ми вагон — галантно казах аз.

— О, сър Юстас, колко мило от ваша страна! Сериозно ли говорите?

— Дали говоря сериозно! — възкликнах укорително аз изпих още една чаша шампанско.

— Само седмица още и ще бъдем в Южна Африка — въздъхна мисис Блеър.

— Ах, Южна Африка — казах аз прочувствено и започнах да цитирам една скорошна моя реч, която изнесох в Колониалния Институт. — Какво може да покаже на света Южна Африка? Какво, наистина? Своите плодове и ферми, своята вълна и акациеве дървета, своите стада и кожи, своето злато и диаманти...

Бързах, защото знаех, че щом спра, Рийвс ще се намеси и ще започне да ми разправя, че кожата не струват, защото животните се закачали по оградите от бодлива тел или нещо от този род, ще разкритикува всичко останало и накрая ще завърши с негодите на

миньорите в Ранд. А аз не бях в настроение да ме ругаят, че съм капиталист. Бях прекъснат, но от друго лице, при споменаването на вълшебната дума диаманти.

— Диаманти! — възторжено възкликна мисис Блеър.

— Диаманти! — ахна мис Бедингфийлд.

И двете се обърнаха към полковник Рейс.

— Били сте в Кимбърли, предполагам?

Аз също съм бил в Кимбърли, но не успях навреме да се обадя. Рейс беше отрупан с въпроси. Какво представляват мините? Вярно ли е, че местните жители са принудени да живеят затворени в лагери? И прочие.

Рейс отговаряше на въпросите им и показва, че е добре запознат с тази тема. Той описа методите за подслоняване на местните жители, претърсванията и различните предпазни мерки, които се вземат в мините Де Беерс.

— Значи практически невъзможно е да се откраднат диаманти? — попита мисис Блеър с такова явно разочарование, като че ли беше тръгнала натам единствено с тази цел.

— Няма нищо невъзможно, мисис Блеър. Случват се и кражби — като онзи случай, за който ви разказах — когато негърът скрил камъка в раната си.

— Да, но в по-големи количества?

— Случило се е веднъж, преди няколко години. Малко преди войната всъщност. Сигурно си спомняте за този случай, Педлър. Не бяхте ли в Южна Африка по онова време?

Аз кимнах.

— Разкажете ни — извика мис Бедингфийлд. — Разкажете ни наистина!

Рейс се усмихна.

— Добре, слушайте тогава. Предполагам повечето от вас са чували за сър Лорънс Ърдсли, големия южноафрикански минен магнат? В неговите мини се добива злато, но той бе замесен в тази афера от своя син. Сигурно си спомняте, че точно преди да избухне войната, навсякъде се говореше за ново потенциално Кимбърли, скрито някъде в скалистата почва на джунглите в Британска Гвиана. Съобщиха, че двама млади търсачи се били върнали от тази част на Южна Америка и донесли със себе си забележителна колекция от

необработени диаманти, някои от тях със значителни размери. И преди това около реките Есекибо и Мазаруни са били намирани малки диаманти, но тези двама младежи, Джон Ърдсли и неговият приятел Лукас, твърдяха, че са открили пластове от големи въглеродни отлагания при общия извор на два потока. Диамантите били с най-различни цветове — розови, сини, жълти, зелени, черни и съвсем бели. Ърдсли и Лукас пристигнаха в Кимбърли, където трябваше да представят скъпоценните камъни за проверка. В същото време се оказа, че Де Беерс са станали жертва на сензационна кражба. Когато се изпращат диаманти в Англия, те се поставят в пакет. Той остава в голям сейф, двата ключа, на който се намират в двама различни човека, а трети човек знае комбинацията. Те се предават на банката, а банката ги изпраща в Англия. Стойността на всеки пакет, грубо пресметнато, е около сто хиляди лири. В този случай на хората от банката се сторило, че има нещо необичайно в запечатването на пакета. Той бил отворен и станало ясно, че е пълен с бучки захар. По какъв точно начин съмнението падна върху Джон Ърдсли, не знам. На бял свят излезе, че той бил доста буен по време на следването си в Кеймбридж и че баща му доста пъти е трябвало да плаща дълговете му. Както и да е, скоро се разчу, че тази история за залежи на диаманти в Южна Америка е измислица. Джон Ърдсли беше арестуван. В него откриха част от диамантите на Де Беерс. Но до съд не се стигна. Сър Лорънс Ърдсли заплати сума, равна на стойността на липсващите диаманти и Де Беерс не заведоха дело. Но мисълта, че синът му е крадец, сломи сърцето на стария човек. Малко след това той получи удар. Що се отнася до Джон, в известен смисъл съдбата се оказа милостива към него. Той се записа в армията, бе изпратен на фронта, сражава се храбро и беше убит, като по този начин изтри позора от името. Самият сър Лорънс получи трети удар и почина преди около месец. Той почина, без да остави завещание и неговото огромно богатство стана притежание на най-близкия му родственик, един човек, когото той почти не познаваше.

Полковникът замълча. Отвсякъде се посипаха възклицания и въпроси. Нещо изглежда привлече вниманието на мис Бедингфийлд и тя се обърна назад. Щом я чух да ахва, аз също се обърнах.

На прага стоеше моят нов секретар. Рейбърн. Въпреки че беше силно загорял, лицето му беше преbledняло като на човек, който е видял призрак. Очевидно разказът на Рейс го беше разтърсил дълбоко.

Когато изведнъж осъзна, че го наблюдаваме, той бързо се обърна и изчезна.

— Познавате ли този човек? — попита Ан Бедингфийлд рязко.

— Това е другият ми секретар — обясних аз. — Мистър Рейбърн. Той не се чувстваше добре досега.

Тя отчупи парченце от хляба до чинията си.

— Отдавна ли е ваш секретар?

— Не много отдавна — казах аз предпазливо.

Предпазливостта обаче е безполезна, когато си имате работа с жена — колкото по-уклончив сте, толкова по-настойтелна става тя. Ан Бедингфийлд изобщо не се поцеремони.

— От колко време? — направо попита тя.

— Ами... ъ-ъ-ъ... назначих го точно преди да отплаваме. Един мой стар приятел го препоръча.

Тя не каза нищо повече и отново потъна в размисъл. Обърнах се към Рейс с чувството, че е мой ред да засвидетелствам интерес към неговия разказ.

— Кой е най-близкият родственик на сър Лорънс, Рейс? Знаете ли?

— Струва ми се, че да — отвърна той. — Това съм аз!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ПРОДЪЛЖАВА РАЗКАЗЪТ НА АН

В нощта на бала с маски реших, че е дошло време да се доверя някому. До този момент бях действала сама и това много ми допаднаше, но сега изведнъж всичко се промени. Вече се съмнявах в собствените си преценки и за пръв път ме обзе чувство на самота и отчаяние.

Седнах на края на койката си, все още с циганския костюм и започнах да обмислям положението. Първо се спрях на полковник Рейс. Струваше ми се, че той ме харесва. Сигурна бях, че ще прояви разбиране. А и не беше глупав. Все пак като размислих, започнах да се колебая. Той беше човек властен. Щеше да изझे целия случай от ръцете ми. А това беше моята загадка! Имаше също и други причини, които трудно бил признала и пред себе си, но които ме възпираха да се доверя на полковник Рейс.

След това си помислих за мисис Блеър. Тя също беше добра с мен. Не се заблуждавах, че това означава кой знае какво. Най-вероятно обикновена моментна прищявка. Все едно, аз бях в състояние да я заинтригувам. Тя беше жена, които е изпитала повечето от обикновените усещания от живота. Аз и предлагам нещо необикновено. Освен това я харесвах, харесвах нейното естествено държание, това, че не е сантиментална и изобщо не се превзема.

Решено. Трябваше да я потърся веднага. Едва ли щеше си е легнала по това време.

След това се сетих, че не знам номера на нейната каюта. Моята приятелка, нощната стюардеса, сигурно го знаеше. Натиснах звънеца. Измина известно време, преди в отговор да се появи един мъж. Той ми даде информацията, от която имах нужда. Каютата на мисис Блеър беше номер седемдесет и едно. Извини се, че не е успял да се отзове по-рано на позвъняването, но обясни, че трябвало да обслужва всички каюти.

— А къде е стюардесата? — попитах аз.

— Тяхното дежурство приключва в десет часа.

— Не — имам предвид нощната стюардеса.

— Нощем няма дежурни стюардеси, госпожице.

— Но... но онази нощ дойде стюардеса. Беше към един часа.

— Сигурно сте сънували, госпожице. След десет часа няма дежурни стюардеси.

Той се оттегли и аз останах да разсъждавам върху това, което току-що бях научил. Коя беше тази жена, която дойде в каютата ми през нощта на двадесет и втори? Лицето ми помръкна, когато осъзнах колко хитри и дръзки са моите неизвестни противници. След това, като се стегнах, излязох и тръгнах да търся каютата на мисис Блеър. Почуках на вратата.

— Кой е? — чу се нейният глас отвътре.

— Аз съм — Ан Бедингфийлд.

— О, влезте, циганко.

Влязох. Наоколо лежаха пръснати множество дрехи, а самата мисис Блеър беше загърната с едно от най-прекрасните кимона, които някога съм виждала. То беше цялото в оранжево, златисто и черно и видът му събуди у мен завист.

— Мисис Блеър — бързо казах аз. — Искам да ви разкажа историята на моя живот — тоест, ако не ви се струва твърде късно и ако няма да ви отегча.

— Ни най-малко. Винаги съм мразела да си лягам — каза мисис Блеър и цялото ѝ лице грейна от очарователната ѝ усмивка. — Ще ми бъде много приятно да чуя историята на живота ви. Вие сте много странно същество, циганко. Кому би хрумнало да нахълта при мен в един часа сутринта, за да разкаже историята на живота си? Особено след като седмици наред е отказвал да задоволи вроденото ми любопитство! Не съм свикнала да се държат резервирано с мен, но го възприех като доста приятно ново преживяване. Седнете на дивана и ми разкажете всичко от игла до конец.

Разказах ѝ цялата история. Това отне известно време, тъй като съвестно изложих всички подробности. Когато свърших, тя въздъхна дълбоко, но изобщо не каза това, което очаквах да чуя от нея. Само ме погледна, позасмя се и рече:

— Знаете ли, че вие сте необикновено момиче, Ан? Изпитвали ли сте някога колебание?

— Колебание? — попитах аз озадачена.

— Да, колебание, колебание, колебание! Да тръгнете сама и на практика без пари. Какво ще правите, когато се озовете в чужда страна, а парите ви са свършили?

— Няма смисъл да се притеснявам за това, докато не стане. Все още имам доста пари. Двадесет и петте лири, които мисис Флеминг ми даде са практически непокътнати, а освен това, вчера спечелих от лотарията. Ето още петнадесет лири. Ами да, имам много пари. Четиридесет лири!

— Много пари! Господи! — промърмори мисис Блеър. — Аз не бих могла да сторя това, Ан, въпреки че смелост не ми липсва. Не бих могла да тръгна безгрижно с няколко лири в джоба, без да знам какво правя и къде отивам.

— Точно затова е интересно — извиках аз, безкрайно развълнувана. — Човек изпитва толкова прекрасно чувство за приключение!

Тя ме погледна, поклати един или два пъти глава, а след това се усмихна.

— Щастливка! На света едва ли има много хора, които да чувстват нещата като вас.

— Е — казах аз нетърпеливо, — какво мислите за всичко това, мисис Блеър?

— Мисля, че е най-вълнуващото нещо, което някога съм чувала! А сега, като начало, ще престанете да ме наричате мисис Блеър. Сюзън е много по-добре. Разбрахме ли се?

— С най-голямо удоволствие, Сюзън.

— Браво. Хайде сега да се захващаме за работа. Казвате, че в секретаря на сър Юстас — не онзи мрачен Паджет, а другия — сте разпознали мъжа, който е бил ранен и е потърсил подслон във вашата каюта?

Аз кимнах.

— Ето две брънки, които свързват сър Юстас с тази заплетена история. Жената, която е била убита в *неговата* къща и *неговият* секретар, който е бил ранен в един посред нощ. Не подозирам самия сър Юстас, но не може всичко да бъде случайно стечение на обстоятелствата. Сигурно съществува някаква връзка, дори ако той

самият не знае каква е тя. Освен това тази странна работа със стюардесата — продължи тя замислено. — Как изглеждаше?

— Не ѝ обърнах внимание. Бях толкова развълнувана и напрегната — и толкова се разочаровах от появата на стюардесата. Но да — мисля, че лицето ѝ ми се стори познато. Разбира се, че ще ми е познато, ако съм я виждала на кораба.

— Лицето ѝ ви се е сторило познато — каза Сюзън. — Сигурна ли сте, че не е бил мъж?

— Наистина беше доста висока — признах аз.

— Хм. Едва ли е бил сър Юстас, така си мисля, нито пък мистър Паджет... Почакайте!

Тя грабна някакъв лист и започна трескаво да рисува. Погледна резултата с наклонена на една страна глава.

— Доста добра прилика с преподобния Едуард Чичестър. А сега детайлите. — Тя ми подаде листа. — Това ли е вашата стюардеса?

— Ами да — извиках аз. — Колко сте съобразителна, Сюзън!

Тя отхвърли комплиментата с пренебрежителен жест.

— През цялото време имах някакви съмнения спрямо този Чичестър. Помните ли как изпусна чашата си е кафе, когато говорехме за Крипън онзи ден?

— И се опита да получи каюта седемнадесет!

— Да, дотук всичко съвпада. Но какво означава това? Какво наистина е трябвало да се случи в един часа в седемнадесета каюта? Не може да е било раняването на секретаря. Не би имало никакъв смисъл то да бъде организирано в точно определен час, на точно определен ден и на точно определено място. Не, трябва да е била някаква среща, за която той е бързал и по пътя е бил ранен с нож, но с кого е трябвало да се срещне? Със сигурност не с вас. Може би с Чичестър. Или пък с Паджет.

— Това е малко вероятно — възразих аз. — Те могат да се срещнат по всяко време.

И двете помълчахме минута-две, след което Сюзън опита да подходи по нов начин.

— Може би в каютата е имало нещо скрито?

— Това ми изглежда по-вероятно — съгласих се аз. — И би дало обяснение на въпроса защо нещата ми са били претърсвани на следващата сутрин. Но там нямаше нищо скрито, сигурна съм.

— Не би ли могъл младежът да пусне нещо в някое чекмедже предната вечер?

Аз поклатих глава.

— Щях да го видя.

— А дали не са търсили вашето скъпоценно листче?

— Може би, но ми се струва съвсем безсмислено. На него имаше само време и дата — и двете вече минали.

Сюзън кимна.

— Така е, разбира се. Не, не е било листчето. Между впрочем, то у вас ли е? Много бих искала да го видя.

Бях донесла листчето със себе си като вещественно доказателство номер едно и й го подадох. Тя го разгледа внимателно с присвити очи.

— След седемнадесет има точка. А защо няма точка и след едно?

— Има известно разстояние — посочих аз.

— Да, има разстояние, но...

Изведнъж тя стана и се втренчи в листчето, като го държеше колкото се може по-близо до лампата. Долавях в поведението й едва сдържано вълнение...

— Ан, това не е точка. Това е дефект в хартията. Дефект в хартията, виждате ли? Тъй че той няма значение и трябва да се вземат предвид само разстоянията — разстоянията!

Застанах до нея. Прочетох цифрите така, както сега ги виждах.

— Едно, седемдесет и едно, двадесет и две.

— Виждате ли — каза Сюзън, — едно и също, но не съвсем. Часът пак е един, а датата двадесет и втори — каютата е седемдесет и първа! *Моята* каюта, Ан!

Стояхме и се гледахме една друга, толкова доволни от нашето ново откритие и така прехласнати от вълнение, че човек би могъл да си помисли, че сме решили цялата загадка. След това действителността осезателно ми напомни за себе си.

— Но, Сюзън, нали тук нищо не се е случило в един часа на двадесет и втори?

Нейното лице също помръкна.

— Не... Нищо.

Хрумна ми нещо друго.

— Това не е вашата каюта, нали, Сюзън? Искам да кажа, не е тази, която първоначално беше ангажирана за вас?

— Не, домакинът ми помогна да я сменя.

— Питам се дали не е била запазена за някой друг, преди да отплаваме — някой, който не е дошъл. Мисля, че можем да разберем.

— Не е необходимо да правим това, циганко — извика Сюзън. — Аз знам. Домакинът ми каза, че била запазена за някоя си мисис Грей, но изглежда това име е било просто псевдоним на известната Мадам Надина. Нали знаете, тя е прочута руска танцьорка. Никога не е играла в Лондон, но парижани са полудели по нея. Тя имаше огромен успех там през цялата война. Мисля, че е абсолютна негодница, но е изключително привлекателна. Домакинът изрази искреното си съжаление, че тя не е на борда, когато ми даваше каютата, а полковник Рейс ми разказа много неща за нея. Изглежда в Париж се носели доста странни слухове по неин адрес. Подозирали я в шпионаж, но не могли нищо да докажат. Мисля си, че полковник Рейс е бил там точно по този повод. Той ми разказа някои доста любопитни неща. Имало някаква професионално организирана банда, при това съвсем не германска. Всъщност я оглавявал мъж, когото наричали „Полковника“ и за когото се смята, че бил англичанин, но не могли по никакъв начин да установят неговата самоличност. Няма обаче никакво съмнение, че контролирал голяма организация от международни мошеници. Кражби, шпионаж, грабежи — занимавал се с всичко — и обикновено намирал някоя невинна изкупителна жертва, която да отговаря за престъпленията. Трябва да е бил дяволски умен! Предполагало се, че тази жена е един от неговите агенти, но не могли да попаднат на нищо, което да я уличи. Да, Ан, на прав път сме. Надина е точно такава жена, която би могла да бъде замесена в подобна история. Но къде е тя? Защо не е отплавала?

Озари ме внезапно прозрение.

— Тя е искала да отплава — казах аз бавно.

— Тогава защо не го е сторила?

— *Защото е била мъртва*, Сюзън. Надина с била жената, убита в Марлоу!

Мислено се върнах в голата стая в празната къща и отново ме обзе онова трудно определимо усещане за нещо опасно и злоещо. С него дойде и споменът за падащия молив и намерената ролка с филм. Ролка с филма — това ми напомни за нещо скорошно. Къде бях чула да

се споменава за ролка с филм? И защо свързвах тази мисъл с мисис Блеър?

Внезапно се спуснах към нея и във вълнението си едва не я разтърсих.

— Вашият филм! Онзи, който са ви върнали през отдушника. Не беше ли това на двадесет и втори?

— Онзи, който загубих?

— Откъде знаете, че е същият? Кому е притрябвало да ви го връща по този начин — посред нощ? Това е безумно. Не — това е било съобщение! Филмът е бил изваден от жълтата метална ролка и на негово място са сложили нещо друго. У вас ли е все още?

— Може и да съм го използвала. Не, ето го. Спомням си, че го хвърлих на лавицата до койката.

Тя ми го подаде.

Беше най-обикновена метална ролка, такава, в която се поставят филми, предназначени за тропиците. Поех я с трепереща ръка, но още докато правех това, сърцето ми щеше да се пръсне. Тя беше забележимо по-тежка от обикновено.

С треперещи пръсти разлепих лейкопласта, който осигуряваше нейната херметичност. Свалих капачето и на леглото се изсипа поток от матови стъклени камъчета.

— Камъчета — казах аз, искрено разочарована.

— Камъчета? — извика Сюзън.

Нейният тон ме наелектризира.

— Камъчета? Не, Ан, не камъчета! *Диаманти!*

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Диаманти!

Запленена, аз не можех да откъсна поглед от купчинката стъкълца върху койката. Взех едно, което, ако не беше толкова тежко, можеше да бъде парченце от счупена бутилка.

— Сигурна ли сте, Сюзън?

— О, да, скъпа моя. Твърде често съм виждала необработени диаманти, за да имам някакви съмнения. А са и много красиви. Ан — бих казала, че някои от тях са изключителни. Сигурно има някаква история около тях.

— Историята, която чухме тази вечер — извиках аз.

— Искате да кажете...?

— Историята на полковник Рейс. Това не може да бъде съвпадение. Той я разказа нарочно.

— За да види какъв ефект ще има?

Кимнах.

— Какъв ефект ще има върху сър Юстас?

— Да.

Но още докато казвах това, ме обзе съмнение. Дали наистина *сър Юстас* беше подложен на изпитание или историята беше разказана специално заради *мен*? Спомних си впечатлението, с което останах онази вечер — че съзнателно ме „обработват“. По една или друга причина полковник Рейс хранеше съмнения. Но каква беше неговата роля? По какъв начин той би могъл да е свързан с цялата тази афера?

— Кой е полковник Рейс? — запитах аз.

— Добър въпрос — каза Сюзън. — Той е доста известен ловец на едър дивеч и както го чухте да казва тази вечер — далечен братовчед на сър Лорънс Ърдсли. Всъщност за първи път го срещнах тук, на кораба. Доста често пътува до Африка. По всеобщо мнение той работи за разузнаването. Не знам дали това е вярно или не, но той определено е доста загадъчна личност.

— Предполагам, че като наследник на сър Лорънс Ърдсли е получил доста пари.

— Скъпа ми Ан, той трябва да е *много* богат. Знаете ли, ще бъде чудесна партия за вас.

— Не мога да сторя нищо при положение, че вие сте на борда на кораба — казах аз с усмивка. — Ох, тези омъжени жени!

— Ние наистина привличаме мъжете — промърмори Сюзън самодоволно. — А всички знаят, че съм изцяло предана на Кларънс, моя съпруг. Толкова неангажиращо и приятно е да се ухахва предана съпруга.

— Кларънс сигурно е много щастлив, че се е оженил за човек като вас.

— О, да се живее с мен с цяло изпитание. Все пак той винаги може да се скрие във Външното министерство, където си слага монокъла и заспива в някое голямо кресло. Можем да му изпратим телеграма да ни разкаже всичко, което, знае за Рейс. Обичам да пращам телеграми. А те толкова нервират Кларънс. Той винаги казва, че едно писмо би свършило същата работа. Предполагам обаче, че нищо няма да ни каже, той е ужасно предпазлив. Ето защо с него трудно може да се живее по-дълго време. Но хайде, да продължим с нашето сватосване. Сигурна съм, че полковник Рейс много ви харесва Ан. Хвърлете му няколко погледа с тези ваши дяволити очи и работата е готова. Кой ли не се сгодява на борда на кораб? Просто няма какво друго да се прави.

— Не искам да се омъжвам.

— Така ли? — каза Сюзън. — И защо не? Толкова ми харесва да съм омъжена — дори и за Кларънс!

Не удостоих с внимание нейното лекомислие.

— Просто искам да знам — казах аз, изпълнена с решимост — каква е ролята на полковник Рейс във всичко това? Той е замесен по някакъв начин.

— Не мислите ли, че той разказа тази история съвсем@@@?

— Не, не мисля. — Категорично отвърнах аз. — Той наблюдаваше всички ни внимателно. Спомняте ли си, че само част от диамантите били намерени, не всички. Може би тези тук са липсващите — или пък...

— Или пък какво?

Не отговорих направо.

— Бих искала да разбера — казах аз — какво е станало с другия младеж. Не сър Ърдсли, а — как се казваше? — Лукас!

— Все пак нещата започват да се проясняват. Всички тези хора се стремят към диамантите. Сигурно „мъжът с кафевия костюм“ е убил Надина, за да се сдобие с диамантите.

— Той не я е убил — рязко казах аз.

— Разбираме се, че я е убил, кой друг би могъл да го направи?

— Не знам, но съм сигурна, че не е той.

— Влязъл е в къщата три минути след нея и излязъл блед, като платно.

— Защото е открил, че е мъртва.

— Но никой друг не е влизал.

— Значи убиецът вече е бил в къщата, или пък се е промъкнал по някакъв друг начин. Не е нужно да минава край къщичката на портiera, би могъл да се покатери по стената.

Сюзън ме изгледа внимателно.

— „Мъжът с кафевия костюм“ — замислено каза тя. — Интересно кой ли е бил той? Във всеки случай „лекарят“ от метрото и той са един и същи човек. Той е имал време да си свали грима и да проследи жената до Марлоу. Тя и Карстън е трябвало да се срещнат там — и двамата са имали разпореждане за оглед на същата къща, а щом са взели толкова сложни предпазни мерки срещата им да изглежда случайна, сигурно са подозирали, че ги следят. Въпреки това Карстън не е знаел, че неговият преследвач е „мъжът с кафевия костюм“. Всичко това е съвсем ясно, не мислите ли, Ан.

Аз не отговорих.

— Да, точно така е станало. Той взел листчето от мъртвия и в бързината си да го измъкне го изпуска. После проследил жената до Марлоу. Какво е направил, след като си е тръгнал от там, когато я е убил — или, според вас, установил, че е мъртва? Къде е отишъл?

Аз продължих да мълча.

— Сега се питам — каза Сюзън замислено — възможно ли е той да е склонил сър Юстас Педлър да го вземе със себе си на кораба, като негов секретар? За него това би била единствената възможност да се измъкне невредим от Англия и да избегне шумотевещата. Но как е успял да подкупи сър Юстас? Изглежда, е имал някаква власт над него.

— Или над Паджет — обадих се аз.

— Май този Паджет не ви е симпатичен, Ан. Сър Юстас твърди, че той е много способен и трудолюбив младеж, и навярно е, въпреки онова, в което го подозираме. И така — да продължим с моите догадки. Рейбърн е „Мъжът с кафевия костюм“. Той е прочел какво пише на листчето, което е изпуснал. Ето защо подведен от точката също като вас, се е опитал да се добере до седемнадесета каюта в един часа на двадесет и втори, като преди това е опитал да получи каютата с помощта на Паджет. По пътя някой го ранява с нож...

— Кой? — вметнах аз.

— Читестър? Да, всичко съвпада. Пратете на лорд Нейсби телеграма, че сте открили „мъжа с кафявия костюм“ и ще бъдете богата, Ан!

— Пропуснахте няколко неща.

— Какви неща? О, знам, Рейбърн има белег, но един белег може лесно да се имитира. Той има същата височина и телосложение. Какво беше онова описание на главата, с което сте събрали погледите на онези от Скотланд Ярд?

Аз потрепнах. Сюън беше високообразована, начетена жена, но се молах да не е запозната с техническите термини на антропологията.

— Долихоцефална — небрежно казах аз.

Сюън ме погледна недоверчиво.

— Това ли е?

— Да. Продълговата глава, нали разбирате. Глава, чиято широчина е по-малка от седемдесет и пет процента от дължината ѝ — смело изрецитирах аз.

Настъпи мълчание. Едва бях започнала да си отдъхвам, когато Сюън внезапно каза:

— А как е обратното?

— Какво имате предвид — обратното?

— Ами нали трябва да има термин и за обратното. Как се наричат глави, чиято широчина е по-голяма от седемдесет и пет процента от дължината им?

— Брахицефални — неохотно промърморих аз.

— Точно така. Мисля, че точно това казахте.

— Нима? Сигурно с било грешка на езика. Искях да кажа долихоцефална — заявих аз с цялата убедителност, на която бях

способна.

Сюзън ме изгледа изпитателно, а след това се засмя.

— Лъжете много убедително, циганко. Но ще спестиш време и усилия, ако ми разкажете всичко.

— Няма нищо за разказване — казах неохотно аз.

— Наистина ли? — меко попита Сюзън.

— Е, май ще трябва да ви разкажа — бавно казах аз. — Не се срамувам от това. Човек не може да се срамува от нещо, което просто... се е случило с него. Ето какво стори той с мен. Държа се отвратително — беше груб и неблагодарен — но мисля, че мога да разбера това. Все едно куче, което е било държано на верига — или често е било бито — то се нахвърля да хапе всеки. Такъв беше и той — недоверчив и озлобен. Не знам защо държа на него — но е така. Страшно държа на него. Щом го видях, целият ми живот се преобърна. Обичам го. Желая го. Готова съм да прекося цяла Африка боса, докато го намеря и ще го накарам да се влюби в мен. Готова съм да дам живота си за него. Да работя за него, да бъда негова робиня, да открадна заради него, заради него съм готова на всичко! Е, сега знаете!

Сюзън дълго ме гледа.

— Вие по нито не приличате на англичанка, циганко — най-сетне каза тя. — У вас няма нищо сантиментално. Никога не съм срещала човек като вас, който да бъде едновременно толкова практичен и способен на такъв плам. Не бих могла да държа на някого по този начин — за мое щастие — и все пак... и все пак ви завиждам, циганко. Много хубаво е да си способен да държиш на някого. Повечето хора не са. А какво щастие за вашия доктор, че не сте се омъжили за него. Той изобщо не прилича на човек, комуто ще хареса да има в къщата си нещо толкова взривоопасно! Значи няма да изпратите телеграма на лорд Нейсби?

Аз поклатих глава.

— И все още смятате, че той е невинен?

— Освен това смятам, че и невинни хора понякога могат да увиснат на бесилото.

— Хм! Да. Но, Ан, скъпа, вие сте човек със самообладание — обърнете се с лице към фактите. Въпреки всичко, което ми казахте, той може да е убил тази жена.

— Не — казах аз. — Не е.

— У вас говорят чувствата.

— Не е така. Той би могъл да я убие. Може би е мислил за това, когато я е проследил. Но той не би използвал парче шнур, за да я удуши. Ако го е сторил той, щеше да я удуши с голи ръце.

Сюзън леко потрепери. Очите ѝ се присвиха одобрително.

— Хм! Ан, започвам да разбирам защо този ваш млад човек толкова ви привлича.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

На следващата сутрин ми се удаде възможност да поговоря насаме с полковник Рейс. Продажбата на талоните за лотарията току-що беше завършила и ние се разхождахме заедно напред-назад по палубата.

— Как се чувства циганчето тази сутрин? Копнее за земя и за своя табор?

Поклатих глава.

— Морето вече се държи прекрасно и чувствам как ми се иска да остана в него завинаги.

— Какъв ентузиазъм!

Двамата се облегнахме на парапета. Цареше спокойно безветрие. Морето изглеждаше като нарисувано с маслени бои. То беше осеяно с големи цветни петна — сини, светлозелени, изумрудени, пурпурни и наситено оранжеви, като картина на някой кубист. От време навреме се виждаха сребристи отблясъци от летящите риби. Въздухът беше влажен и топъл и сякаш ни милваше с ухания си дъх.

— Историята, която ни разказахте снощи, беше много интересна — наруших мълчанието аз.

— Коя по-точно?

— Онази, за диамантите.

— Мисля, че жените винаги проявяват интерес към диаманти.

— Разбира се. Впрочем какво е станало с другия младеж? Казахте, че са били двама.

— С младия Лукас ли? Естествено, не можеха да дадат само него под съд, така че се отърва безнаказано.

— А какво е станало с него — имам предвид след това. Знае ли някой?

Полковник Рейс гледаше към морето, право пред себе си. Лицето му беше безизразно като маска, но останах с впечатление, че моите въпроси не му се нравят. Въпреки това той с готовност отговори:

— Замина да участва във войната и се прояви като храбрец. Съобщиха, че бил ранен и го обявиха за изчезнал — по всяка вероятност е загинал.

Казаното беше достатъчно, за да разбере това, което ме интересуваше. Но повече от всякога ме интересуваше какво точно знае полковник Рейс. Озадачаваше ме каква роля играе той във всичко това.

Направих и още нещо — разпитах нощния стюард. Определена финансова мотивация скоро го накара да се разприказва.

— Дамата не се е изплашила, нали, госпожице? Стори ми се, че това е една безобидна шега. Облог или нещо подобно, доколкото разбрах.

Малко по малко успях да измъкна всичко от него. По време на пътуването от Кейп Таун за Англия един от пътниците му бил дал филм в ролка е указания да го пусне на койката в каюта седемдесет и едно в един часа след полунощ на двадесет и втори януари по време на обратния рейс. В каютата щяла да бъде настанена една дама и цялата работа била представена като облог. Подразбрах, че стюардът бил щедро възнаграден за своето участие в сделката. Името на дамата не било споменато. Разбира се, тъй като мисис Блеър направо се беше настанила в каюта седемдесет и едно, след като говорила с домакина още с качването си на борда, на стюарда и през ум не му минало, че тя може да не е въпросната дама. Името на пътника, който уговорил сделката, било Картън и неговото описание съвпадаше точно с това на човека убит в метрото.

Така или иначе, част от загадка беше изяснена и нямаше съмнение, че диамантите са ключът към цялостното ѝ разгадаване.

Стори ми се, че тези последни дни на борда на Килморден Касъл минаха много бързо. С приближаването на Кейп Таун бях принудена да обмисля внимателно бъдещите си планове. Имаше толкова много хора, които исках да държа под око. Мистър Чичестър, сър Юстас и неговия секретар и, разбира се, полковник Рейс! Какво трябваше да правя? Всъщност бях на път, макар и неохотно, да отхвърля сър Юстас и мистър Паджет като подозрителни личности, когато един случаен разговор пробуди отново моите съмнения.

Не бях забравила необяснимото вълнение на мистър Паджет при споменаването на Флоренция. През последната вечер на борда всички бяхме седнали на палубата и сър Юстас се обърна към своя секретар

със съвсем невинен въпрос. Не помня какво точно каза — нещо във връзка със закъсненията на влаковете в Италия, — но веднага забелязах, че мистър Паджет прояви същото смущение, което беше привлякло вниманието ми и преди. Когато сър Юстас покани мисис Блеър на танц, аз бързо се преместих на стола до неговия секретар. Бях решила да разнищя този въпрос докрай.

— Винаги съм имала силно желание да посетя Италия — казах аз. — И особено Флоренция. Сигурно много ви е харесало там?

— Така е, мис Бедингфийлд. Моля да ме извините, но има кореспонденция на сър Юстас, която...

Хванах го здраво за ръкава на сакото.

— О, не се измъквайте! — извиках аз кокетливо. — Сигурна съм, че сър Юстас не би искал да ме лишите от компанията си. Вие, изглежда, никога не искате да говорите за Флоренция. О, мистър Паджет, мисля си, че вие криете някаква престъпна тайна!

Все още го държах за ръката и почувствах как той изведнъж потръпна.

— Съвсем не, мис Бедингфийлд, съвсем не — каза той сериозно. — С най-голямо удоволствие бих ви разказал за Флоренция, но наистина има няколко телеграми...

— О, мистър Паджет, какъв неубедителен претекст. Ще кажа на сър Юстас...

Не успях да довърша. Той отново потръпна. Нервите му бяха опънати до скъсване.

— Какво точно ви интересува?

Неговият примирен страдалчески тон ме накара вътрешно да се усмихна.

— О, всичко! Картините, маслиновите дървета...

Замълчах, като не знаех какво друго да кажа.

— Предполагам, говорите италиански? — продължих отново.

— Нито дума, за нещастие. Но, разбира се, с помощта на портиерите и ъ-ъ-ъ... на гидовете...

— Точно така — побързах да отговоря аз. — А коя картина най-много ви хареса?

— О, ъ-ъ-ъ... Мадоната... Рафаел... нали разбирате.

— Прекрасната стара Флоренция — промълвих аз разчувствано. — Толкова живописно е по бреговете на Арно. Красива река. А Дуомо,

спомняте ли си Дуомо?

— Разбира се, разбира се.

— Тя също е красива река, нали? — подхвърлих наслуки аз. — Дори по-красива от Арно?

— Определено, бих казал.

Окуражена от успеха на моята малка уловка, аз продължих да го разпитвам, но нямаше почти никакво съмнение. С всяка казана дума мистър Паджет затъваше все повече. Човекът никога през живота си не беше ходил във Флоренция.

Но щом не е ходил във Флоренция, къде е бил тогава? В Англия? Дали наистина е бил в Англия по време на загадъчните събития в Мил Хаус? Реших се на смела стъпка.

— Странно — казах аз, — мислех си, че съм ви виждала някъде и преди. Но сигурно греша — защото сте били във Флоренция по това време. И все пак...

Огледах го внимателно. Погледът му беше като на някое преследвано животно. Той прекара език по пресъхналите си устни.

— Къде... ъ-ъ-ъ... къде...

— ... мисля, че съм ви срещала? — довърших вместо него. — В Марлоу. Нали знаете Марлоу. Ами да, разбира се, колко глупаво от моя страна, та нали сър Юстас има къща там!

Но като промърмори някакво несвързано извинение, моята жертва стана и бързо се отдалечи.

Тази нощ нахлух в каютата на Сюзън, като изгарях от вълнение.

— Виждате ли, Сюзън — изтъкнах аз, след като завърших разказа си, — той е бил в Англия, в Марлоу, по време на убийството. Все още ли сте толкова сигурна, че е виновен „мъжът с кафевия костюм“?

— Сигурна съм в едно — каза Сюзън и в очите ѝ неочаквано се появиха весели пламъчета.

— И какво е то?

— Че „мъжът с кафевия костюм“ изглежда по-добре от клетия мистър Паджет. Не, Ан, не се сърдете. Искрах само да ви подразня. Седнете. Като оставим шегата настрана, мисля, че сте направили много важно разкритие. До този момент мислехме, че Паджет има алиби. Сега знаем, че няма.

— Точно така — казах аз. — Не трябва да го изпускаме от очи.

— Както и всички останали — унило добави тя. — Е, това е едно от нещата, за които исках да поговоря с вас. За това — и за паричната страна на въпроса. Не, престанете да си вирите носа! Знам, че сте глупаво горда и независима, но в този случай трябва да се вслушате в здравия разум. Ние сме съдружници — не бих ви предложила и пукнато пени само защото сте ми симпатична, или защото нямате никакви приятели — аз търся вълнуващи преживявания и съм готова да платя за това. Ще се впуснем в това начинание двете заедно, независимо от цената. Като начало ще отседнете с мен в хотел Маунт Нелсън на мои разноски и ще планираме своите действия.

Поспорихме по този въпрос. В края на краищата аз отстъпих, но това не ми харесваше. Исках да действам сама.

— Разбрахме се — каза накрая Сюзън, като стана и се протегна с прозявка. — Изтощена съм от собственото си красноречие. А сега — да обсъдим жертвите си. Мистър Чичестър продължава за Дърбан. Сър Юстас ще се настани в хотел Маунт Нелсън в Кейп Таун, а след това ще замине за Родезия. Ще наеме частен вагон и в момент на великодушие, след четвъртата чаша шампанско, ми предложи място в него. Готова съм да се закълна, че не го направи чистосърдечно, но няма да може да се отметне, ако го помоля да изпълни обещанието си.

— Чудесно — одобрих аз. — Вие дръжте под око сър Юстас и Паджет, а аз ще се заема с Чичестър. Ами полковник Рейс?

Сюзън ме изгледа учудено.

— Ан, нали не искате да кажете, че подозирате...

— Да, Подозирам всички. Състоянието, в което се намирам, ме кара да се спирам на хора, които будят най-малко съмнение.

— Полковник Рейс също заминава за Родезия — замислено каза Сюзън. — Ако можем да направим така, че сър Юстас да покани и него...

— Вие можете да го направите. За вас няма нищо невъзможно!

— Обичам да ме ласкаят — доволно промърмори Сюзън.

Разделихме се, като се разбрахме, че Сюзън ще използва своите дарби по възможно най-добрия начин.

Чувствах се твърде развълнувана, за да заспя веднага. Това беше последната ми нощ на борда. Утре рано сутринта трябваше да бъдем в залива Тейбъл.

Качих се на палубата. Духаше свеж и прохладен бриз. Корабът леко се поклащаше по морските вълни. Палубите бяха тъмни и пусти. Минаваше полунощ.

Облегнах се на парапета, наблюдавайки фосфоресциращата опашка от пяна. Пред нас се простираше Африка и ние бързахме към нея през тъмната морска шир. Имах чувството, че се намирам сам-самичка в някакъв прекрасен свят. Обзета от странно спокойствие, аз стоях, забравила за времето, потънала в мечти.

И изведнъж дълбоко в мен се появи странно предчувствие за опасност. Не бях чула нищо, но инстинктивно се обърнах. Зад мен се беше промъкнала някаква призрачна фигура. Щом се обърнах, тя скочи. Една ръка ме стисна за гърлото. Започнах да се съпротивлявам отчаяно, но няхах никакви изгледи да се освободя. Почти не можех да дишам. Ръката продължаваше да стиска гърлото ми, но аз хапех, удрях и драсках по най-утвърдените женски похвати. Мъжът беше в неблагоприятна позиция, защото трябваше да не допусне да извикам. Ако беше успял да се добере до мен, без да го усетя, за него щеше да бъде твърде лесно да ме хвърли през борда акулите щяха да се погрижат за останалото.

Колкото и да се съпротивлявах, чувствах, че силите ме напускат. Моят нападател също почувства това. Той започна да стиска още по-силно. И тогава зърнах още една сянка, която дотича към нас съвсем безшумно. С един юмручен удар той повали моя противник върху палубата. Освободена, аз се свлякох и се опрях на перилото. Гадеше ми се и цялата треперех.

С бързо движение моят спасител се обърна към мен.

— Вие сте ранена!

В тона му имаше нещо яростно — заплаха срещу онзи, които се беше осмелил да ми причини болка. Още преди да заговори, аз го разпознах. Това беше моят човек — мъжът с белега.

Но този момент, в който вниманието му беше насочено към мен, се оказа достатъчен за поваления противник. Бърз като светкавица, той се изправи на крака и побягна по палубата. Рейбърн изруга и се спусна след него.

Никога не съм обичала да стоя настрана от събитията. Включих се и аз в преследването — трета и последна. Обиколихме палубата и

стигнахме до десния борд на кораба. Мъжът лежеше там, сгърчен край вратата на салона. Рейбърн се беше навел над него.

— Пак ли го ударихте? — извиках аз, останала без дъх.

— Не стана нужда — отговори той мрачно. — Намерих го паднал до вратата. Или не е могъл да я отвори и само се преструва. Ей сега ще разберем. И ще видим кой е.

Приблжих с разтуптяно сърце. Веднага бях разбрала, че моят нападател е по-едър от Чичестър. Във всеки случай Чичестър би използвал нож при нужда, защото с голи ръце едва ли би постигнал много.

Рейбърн запали клечка кибрит. И двамата тихо възкликнахме. Мъжът беше Гай Паджет.

Рейбърн беше като втрещен от това откритие.

— Паджет — промълви той. — Боже мой, Паджет.

Почувствах леко превъзходство.

— Изглеждате учуден.

— Да — продума с усилие той. — Никога не съм подозирал...

Той рязко се извърна към мен.

— А вие? Вие не сте ли? Предполагам, че сте го познали, когато ви е нападнал.

— Не, не го познах. Въпреки това аз не съм чак толкова учудена.

Той ме изгледа подозрително.

— Чудя се каква роля играете вие? И какво точно знаете?

Аз се усмихнах.

— Доста, мистър — ъ-ъ-ъ... Лукас!

Той ме сграбчи за ръката и болката, която несъзнателно ми причини, ме накара да примигна.

— Откъде ви дойде наум това име? — дрезгаво попита той.

— Не е ли вашето? — мило попитах аз. — Или предпочитате да ви наричат „мъжа с кафявия костюм“?

Това го смая. Той пусна ръката ми и отстъпи назад една-две крачки.

— Питам се дали не сте някаква вещица? — задъхано попита той.

— Аз съм приятел. — Направих крачка към него. — Веднъж ви предложих помощта си — и отново ви я предлагам. Ще я приемете ли?

Той отговори с ожесточение, което силно ме изненада.

— Не! Не искам да имам нищо общо нито с вас, нито с която и да е друга жена. Не можете да ме уплашите.

Както и преди, кръвта започна да нахлува в главата ми.

— Може би — казах аз — вие не си давате сметка, че сте в ръцете ми? Една дума да кажа на капитана...

— Кажете я — презрително отговори той. След това бързо пристъпи към мен: — И така, както си даваме сметка за разни неща, моето момиче, давате ли си сметка, че в този момент вие сте изцяло в *моите* ръце? Бих могъл да стисна гърлото ви ей така. — С бързо движение той подкрепи думите си с действия. Почувствах как две ръце ме хванаха за гърлото и го стиснаха, макар и леко. — Ей така — и ще ви удуша! А после — като нашия припаднал приятел тук, но много по-успешно — ще хвърля трупа ви на акулите. Какво ще кажете за това?

Не казах нищо. Засмях се. И все пак знаех, че опасността е съвсем истинска. Точно в този момент той ме мразеше. Но аз знаех, че обичам тази опасност, че харесвам допира на ръцете му върху гърлото си. Че не бих заменила този миг за нищо на света...

Той се изсмя и ме пусна.

— Как се казвате? — запита той рязко.

— Ан Бедингфийлд.

— Нищо ли не може да ви изплаши, Ан Бедингфийлд?

— О, плашат ме — казах аз с хладина, което далеч не изпитвах — оси, язвителни жени, прекалено млади мъже, хлебарки и надменни продавачи.

Той отново се изсмя както преди. След това побутна безчувствения Паджет с крак.

— Какво да правим с тази отрепка? Да го изхвърлим през борда? — попита той небрежно.

— Ако искате — отговорих също така спокойно аз.

— Възхищавам се на вашите откровено кръвожадни инстинкти, мис Бедингфийлд. Но ще го оставим да се свести на спокойствие. Той не е сериозно ранен.

— Виждам, че не желаете второ убийство — мило казах аз.

— Второ убийство?

Той изглеждаше искрено озадачен.

— Жената в Марлоу — припомних му аз, като внимателно следях за ефекта от думите си.

Лицето му придоби мрачен и замислен вид. Изглеждаше така, като че ли е забравил за моето присъствие.

— Можех да я убия — каза той. — Понякога ми се струва, че исках да я убия...

В гърдите ми се надигна дива омраза към мъртвата жена. Самата аз бих могла да я убия, ако в този момент беше застанала пред мен...

Защото той сигурно е бил влюбен в нея някога... сигурно... сигурно — за да изпитва такива чувства!

Овладях се и заговорих със спокоен глас:

— Струва ми се, че си казахме всичко, каквото имаше да си кажем — освен лека нощ.

— Лека нощ и сбогом, мис Бедингфийлд.

— Довиждане, мистър Лукас.

— Защо казвате това — довиждане, имам предвид?

— Защото ми се струва, че пак ще се срещнем.

— Не и ако мога да го избегна!

Колкото и категоричен да беше тонът му, аз не се обидих. Напротив, поздравих се със скрито задоволство. Не съм чак такава глупачка.

— Все едно — тихо казах аз. — Мисля, че ще се видим пак.

— Защо?

Поклатих глава, неспособна да обясня чувството, което беше породило думите ми.

— Не искам никога вече да ви виждам — каза внезапно и яростно той.

Думите му наистина бяха много груби, но аз само леко се усмихнах и потънах в мрака.

Чух как тръгна след мен, а след това спря и из палубата отекна някаква дума. Струва ми се, че беше „вещица“!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ИЗВАДКИ ОТ ДНЕВНИКА НА СЪР ЮСТАС ПЕДЛЪР

Хотел Маунт Нелсън, Кейп Таун

Наистина огромно облекчение е да се слезе от Килморден Касъл. През цялото време, докато бях на борда, имах чувството, че съм попаднал в плетеница от интриги. Като капак на всичко последната нощ Гай Паджет да вземе да се забърка в някаква пиянска свада. Може да се дадат всякакви задоволителни обяснения, но в края на краищата всичко се свежда именно до това. Какво друго бихте си помислили, ако някой се яви пред вас с цицина на слепоочието, голяма колкото яйце и с око, преливащо във всички цветове на дъгата?

Разбира се, Паджет упорито държи да придаде нещо загадъчно на цялата работа. Ако слушате него, бихте си помислили, че насиненото му око е пряк резултат от неговата преданост към моите интереси. Разказът му беше твърде объркан и несвързан и ми трябваше доста време, преди да разбере за какво става дума.

Първо, той забелязал някакъв мъж, който се държал подозрително. Това са думите на Паджет. Взел ги е направо от страниците на някой разказ за немски шпиони. Какво точно разбира под човек, който се държи подозрително, и той самият не знае. Точно това му и казах.

„Той се промъкваше крадешком, а беше и посред нощ, сър Юстас.“

„Добре, а ти самият какво си правил? Защо не си бил в леглото и защо не си спял като добър християнин?“ — попитах аз раздражено.

„Шифровах вашите телеграми, сър Юстас и печатах последните страници от дневника ви.“

Няма начин Паджет да не е винаги прав. И на всичко отгоре се изкарва и мъченик!

„Е?“

„Просто си мислех да хвърля един поглед наоколо, преди да си легна, сър Юстас. Човекът идваше по коридора откъм вашата каюта. Още щом го видях как се оглежда, веднага си помислих, че има нещо нередно. Той се промъкна по стълбите край салона. Аз го последвах.“

„Скъпи ми Паджет — казах аз, — защо бедният човечец да не може да се качи на палубата, без някой да го следва по петите? Доста хора даже спят на палубата — винаги съм си мислел, че е страшно неудобно. Моряците те заливат с вода в пет сутринта, когато започнат да я мият. — При тази мисъл просто настръхнах. — Както и да е — продължих аз, — ако си тръгнал да притесняваш някой беден нещастник, който страда от безсъние, не се учудвам, че ти е стоварил един.“

Паджет изчака търпеливо да завърша.

„Ако бъдете така добър да ме изслушате, сър Юстас. Бях убеден, че човекът се е навъртал около вашата каюта, където няма никаква работа. Единствените две каюти в дъното на коридора са вашата и тази на полковник Рейс.“

„Рейс — казах аз, като съсредоточено си запалих пура — може сам да се грижи за себе си и без твоята помощ, Паджет след малко добавих: — Както и аз!“

Паджет приближи към мен и задиша тежко, както прави винаги, преди да съобщи някаква тайна.

„Разбирате ли, сър Юстас, стори ми се — а сега съм съвсем сигурен — че това беше Рейбърн.“

„Рейбърн?“

„Да, сър Юстас.“

Поклатих глава.

„Рейбърн има достатъчно разум, за да не ме буди посред нощ.“

„Точно така, сър Юстас. Мисля, че той е ходил да се срещне с полковник Рейс. Тайна среща — за да получи разпореждания.“

„Престани да съскаш срещу ми, Паджет — казах аз, като се отдръпнах леко назад — и се опитай да си контролираш дишането. Твоята идея е нелепа. Защо им е да си уреждат тайна среща посред нощ? Ако са имали да си казват нещо един на друг, бих могли да си поговорят на чаша говежди бульон съвсем непринудено и естествено.“

Виждах, че Паджет никак не е убеден в това.

„Снощи ставаше *нещо*, сър Юстас — настоя той. — Иначе защо Рейбърн ще се нахвърля върху ми с такава жестокост?“

„Съвсем сигурен ли си, че беше Рейбърн?“

Паджет изглеждаше абсолютно убеден и това беше единствената ясна част от разказа му.

„Има нещо много странно във всичко това — каза той. — Преди всичко, къде е Рейбърн?“

Съвсем вярно е, че не бяхме виждали този човек, откакто слязохме на брега. Той не дойде с нас в хотела. Въпреки това отказвам да приема, че се страхува от Паджет.

Общо взето всичко това е много досадно. Единият от секретарите ми изчезва яко дим, а другият изглежда като долнопробен професионален боксьор. Не мога никъде да го взема със себе си в този му вид. Ще стана за смях пред целия Кейп Таун. Имам по-късно среща, за да предам документите на стария Милрей, но няма да взема Паджет с мен. Дявол да го вземе и него, и неговото дебнене.

Общо взето определено не съм в настроение. Закуската беше отвратителна, в компанията на отвратителни хора. Холандски сервитьорки с дебели глезени, на които им необходим половин час, за да ми донесат парче вмирисана риба. И този фарс със ставането в пет часа сутринта, когато стигнахме пристанището, за да ни огледа някакъв гаден лекар, пред когото трябваше да вдигаме ръце над главите си, просто ме умори.

По-късно.

Случи се нещо много сериозно. Отидох на срещата с министър-председателя, като взех със себе си запечатаното писмо на Милрей. Нямахше признаци, че някой се е опитвал да го отваря, но в плика имаше само един празен лист!

Предполагам, че се забърках в дяволска каша. Така и не мога да си обясня защо изобщо позволих на онзи хленчещ стар глупак Милрей да ме въввлече в тази история.

Паджет е известен е това, че може да вбеси човек, който има нужда от утеха. Той демонстрира някакво мрачно задоволство, което ме вбесява. Освен това се е възползвал от моята обърканост и ми е пробутал куфара с канцеларските материали. Ако не внимава,

следващото погребение, на което ще присъства, ще бъде неговото собствено.

В края на краищата обаче трябваше да го послушам.

„Да предположим, сър Юстас, че Рейбърн е подочул някоя и друга дума от вашия разговор с мистър Милрей на улицата? Спомнете си, че вие не сте получавали писмено пълномощно от мистър Милрей. Приехте Рейбърн според собствените му думи.“

„Значи според теб Рейбърн е мошеник?“ — бавно казах аз.

Паджет потвърди. Не знам доколко неговото мнение беше повлияно от яда му заради насиненото око, но той представи доста убедителни аргументи срещу Рейбърн. Освен това изчезването му също говореше срещу него. Моята идея беше да не предприемам нищо по този въпрос. Човек, който е позволил да го направят на пълен глупак, не гори от желание да разгласява този факт.

Но Паджет, чиято енергия ни най-малко не беше намаляла от сполетелите го напоследък нещастия, твърдо държеше за енергични действия. Той, разбира се, постигна своето. Хукна към полицейския участък, изпрати безброй телеграми и доведе цяла тълпа английски и холандски чиновници, които се наливаха с уиски и сода за моя сметка.

Получихме отговор от Милрей същата вечер. Той не знаеше нищо за моя доскорошен секретар! Едно-единствено нещо беше утешително в цялата ситуация.

„Във всеки случай — казах аз на Паджет — не си бил отровен. Получил си една от обичайните си жлъчни кризи.“

Видях как потръпна. Това беше единствената точка в моя полза.

По-късно.

Паджет е в стихията си. Неговият мозък гъмжи от умни идеи. Сега пък твърди, че Рейбърн не е никой друг, освен прочутия „мъж с кафяв костюм“. Смя да кажа, че той е прав. Винаги е така. Но всичко това започва да става неприятно. Колкото по-скоро тръгна за Родезия, толкова по-добре. Обясних на Паджет, че той няма да ме придружава.

„Виждаш ли, скъпи ми друже — казах аз, — ти трябва да останеш тук. Всеки момент може да се наложи да идентифицираш Рейбърн. А освен това, трябва да помисля и за достойнството си на член на Английския парламент. Не мога да замина в чужбина със

секретар, който очевидно съвсем наскоро е участвал в някаква долна улична свада.“

Паджет потрепна. Той е толкова почтен човечец, че неговият вид му причинява мъка и страдания.

„Но какво ще правите е кореспонденцията си и с бележките за вашите речи, сър Юстас?“

„Ще се справя“ — безгрижно казах аз.

„Вашият частен вагон ще бъде прикачен към влака, който тръгва утре сутрин, вторник, в единадесет часа — продължи Паджет. — Уредил съм всичко. Мисис Блеър ще води ли със себе си прислужница?“

„Мисис Блеър ли?“ — ахнах аз.

„Тя ми каза, че сте ѝ предложили място.“

Сетих се, че наистина ѝ бях предложил. Вечерта на бала е маски. Даже настоях да дойде. Но никога не съм си мислил, че ще го направи. Колкото и да е очарователна, не съм сигурен, че ще мога да понеса компанията ѝ през целия път до Родезия и обратно. Жените изискват толкова много внимание. И понякога ужасно пречат.

„Поканил ли съм някой друг?“ — нервно попитах — аз. Човек прави такива неща, когато се отпусне.

„Според мисис Блеър поканили сте и полковник Рейс.“

Аз изпъшках.

„Трябва да съм бил много пиян, ако съм поканил Рейс. Наистина много пиян. Послушай съвета ми, Паджет, и нека насиненото ти око бъде предупреждение към теб — никога повече не се запивай.“

„Както знаете, аз съм въздържател, сър Юстас.“

„Доста разумно да поемеш такъв обет, щом ти е слаб ангелът. Не съм поканил никой друг, нали Паджет?“

„Аз поне не знам, сър Юстас.“

Въздъгнах облекчено.

„Остава мис Бедингфийлд — казах замислено аз. — Струва ми се, че тя иска да отиде в Родезия, за да копае кости. Смятам да ѝ предложа временна работа като секретарка. Тя може да пише на машина, знам това, защото сама ми го каза.“

За моя изненада Паджет енергично се възпротиви на тази идея. Ан Бедингфийлд не му е симпатична. От онази нощ, в която му

насиниха окото, той не може да се владее при споменаването на нейното име. Напоследък Паджет е пълен със загадки.

Ще поканя момичето само за да го подразня. Както казах и преди, тя има изключително красиви крака.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ПРОДЪЛЖАВА РАЗКАЗЪТ НА АН

Предполагам, че докато съм жива, няма да забравя мига, в който за първи път видях планината Тейбъл. Станах безобразно рано и излязох на палубата. Веднага се качих на палубата за спасителни лодки, която, по мое мнение, е отвратителна, но се реших на тази стъпка в името на усамотението. Току-що бяхме навлезли в залива Тейбъл. Над планината Тейбъл се рееха пухкави бели облаци, а долу по склоновете, до самия морски бряг, спеше градът, позлатен от вълшебните лъчи на утринното слънце.

Гледката ме накара да притая дъх, а в мен се надигна онзи странен болезнен копнеж, който ни обхваща понякога, когато се изправим пред нещо изключително красиво. Не ме бива много в изразяването на тези неща, но много добре знаех, че бях открила, макар и само за един кратък миг, онова, което търсех, откакто бях напуснала Литъл Хампсли. Нещо ново, нещо, за което досега не можех да мечтая, нещо, което утоляваше моята болезнена жажда за романтика.

Съвсем безшумно, или поне на мен така ми се струваше, Килморден Касъл плавно се плъзгаше по вълните и все повече приближаваше брега. Все още всичко твърде много наподобяваше на мечта. Както всички мечтатели и аз не желяех да се разделя с мечтата си. На нас, бедните човешки създания, никак не ни се ще да изпуснем нещо.

„Това е Южна Африка — неуморно си повтарях аз. — Южна Африка, Южна Африка. Пред теб е светът. Това е светът. Ти го виждаш. Само си помисли, Ан Бедингфийлд, главо глупава. Ти виждаш света.“

Мислех си, че съм сама на палубата за спасителни лодки, но сега видях още една фигура, облежната на парапета, погълната като мен от гледката на бързо приближаващият се град. Даже преди да обърне

глава, аз знаех кой е той. Сцената от снощи изглеждаше нереална и мелодраматична в покоя на слънчевото утро. Какво ли си е помислил за мен? Изчервих се при мисълта за нещата, които бях наговорила. А и в действителност не ги мислех — или само така ми се струваше?

Решително обърнах глава и се вторачих в планината Тейбъл. Ако Рейбърн беше дошъл тук, за да бъде сам, аз поне не желяех да го безпокоя, като афиширам присъствието си.

Но за моя огромна изненада чух леки стъпки по палубата зад себе си, а след това неговия глас, любезен и спокоен:

— Мис Бедингфийлд.

— Да?

Обърнах се.

— Бих искал да ви се извиня. Снощи се държах като същински грубиян.

— Нощта... нощта беше странна — смотолевих аз.

Забележката ми не беше в никакъв случай блестяща, но това беше единственото нещо, което ми дойде наум.

— Ще ми простите ли?

Аз мълчаливо му протегнах ръка. Той я пое.

— Има и нещо друго, което искам да ви кажа. — Той стана още по-сериозен. — Мис Бедингфийлд, може и да не знаете това, но сте се забъркали в много опасна история.

— Успях да разбера — казах аз.

— Не, не сте. Няма как да знаете. Искам да ви предупредя — престанете да се занимавате с нея. Тя по никакъв начин не ви засяга. Не позволявайте вашето любопитство да ви замесва в работите на други хора. Не, моля ви, не се гневете. Нямата представа пред какво може да се озовете — тези хора няма да се спрат пред нищо. Те са напълно безскрупулни. Вие вече сте в опасност — спомнете си за снощи. Те си мислят, че знаете нещо. Единственият ви шанс е да ги убедите, че грешат. Но внимавайте, бъдете винаги нащрек и чуйте ако някога попаднете в ръцете им, не се опитвайте да хитрувате — говорете само истината, единствено това може да ви спаси.

— Карате ме да настръхвам, мистър Рейбърн — отвърнах аз, което до известна степен беше вярно. — Защо си правите труда да ме предупреждавате?

Той помълча няколко минути, а после тихо каза:

— Може би това е последното нещо, което мога да сторя за вас. Добра ли се веднъж до брега, ще бъда в безопасност — ала може и да не успея да стигна до него.

— Какво? — извиках аз.

— Разбирате ли, боя се, че вие не сте единственият човек на борда, който знае, че аз съм „мъжът с кафевия костюм“.

— Ако мислите, че съм казала... — започнах разпалено аз.

— Не се съмнявам във вас, мис Бедингфийлд. Ако някога съм казал това, значи съм излъгал. Не, но на борда има една личност, която знаеше това през цялото време. Само ако проговори — и с мен е свършено. Все едно, готов съм да се обзаложа, че той няма да проговори.

— Защо?

— Защото този човек обича да действа сам. И ако полицията ме залови, той няма да има никаква полза от мен. Ако съм на свобода — може би! Е, до един час ще стане ясно.

Той се засмя безгрижно, но видях, че лицето му доби суров вид. Ако си беше играл със съдбата, той беше добър играч. Можеше да посрещне поражението с усмивка.

— Във всеки случай — каза тихо той — предполагам, че никога вече няма да се срещнем.

— Вероятно сте прав — казах бавно аз.

— Така че — сбогом.

— Сбогом.

Той здраво стисна ръката ми, около минута неговите странни светли очи бяха впити в моите, след това рязко се обърна и си тръгна. Чувах неговите стъпки да отекуват по бубата. Ехото ту заглъхваше, ту се усиливаше. Имах чувството, че винаги ще ги чувам. Стъпки, които си отиваха от живота ми.

Честно ще си призная, че следващите два часа не бяха от най-приятните. Едва когато стъпих на кея, след като бяха свършили всички глупави формалности, наложени от бюрокрацията, отново спокойно си поех дъх. Никой не беше арестуван и аз си дадох сметка, че денят с прекрасен, а аз съм много гладна. Тръгнах заедно със Сюзън. Така или иначе, щях да пренощувам в хотела с нея. Корабът щеше да продължи към Порт Елизабет и Дърбан едва на следващата сутрин. Качихме се на едно такси, което ни откара до Маунт Нелсън.

Всичко беше прекрасно. Слънцето, въздухът, цветята! При мисълта за Литъл Хампсли през януари, с кал до колене и неизменния дъжд, аз с радост се поздравих. Сюзън не беше толкова възторжено настроена. Тя, разбира се, е пътувала много. Освен това не е от този тип хора, които могат да се развълнуват от нещо преди закуска. Тя свирепе ме скастри, когато възкликнах възторжено при вида на едно гигантско синьо грамофонче.

Между другото, искам ясно да заявя тук и сега, че тема на настоящия разказ няма да бъде Южна Африка. Не ви обещавам автентичен местен колорит — знаете какво имам предвид — половин дузина думи в курсив на всяка страница. Възхищавам се много на това, но не мога да го сторя. Ако се намирате на островите в Южно море, веднага ще споменете за *beche-de-mer*. Не знам какво е *beche-de-mer*, никога не съм знаела и вероятно никога няма да узная. Един или два пъти съм се опитвала да отгатна и винаги съм грешала. Знаем, че в Южна Африка веднага ще започнете да говорите за *stoep* — известно ми е какво е стоер — онова нещо, което обикаля къщата и човек сяда на него. В други части на света го наричат веранда, пиаца и ха-ха. Освен това има и папая. Често съм чела за папая. Веднага разбрах за какво става дума, защото на закуска тръснаха един плод пред мен. Отначало си помислих, че това е развален пъпеш. Холандската сервитьорка ме осветли по въпроса и ме убеди да го поля с лимонов сок, да го поръся със захар и отново да опитам. Винаги смътно съм го свързвала с хула-хула, за което мисля, но мога и да греша, че е някаква поличка от слама, с която хавайките танцуват. Но, мисля, че греша — това с *лава-лава*.

Във всеки случай всички тези неща действат доста ободрително след Англия. Не мога да не си помисля, че ако закуската ни се състоеше от бекон-бекон и ходехме да си плащаме сметките, облечени в *джермпър-джермпър*, това щеше да сгрее нашия студен живот на Острова.

След закуска Сюзън се държа малко по-кротко. Бяха ми дали стая до нейната, с прекрасен изглед към залива Тейбъл. Наслаждавах се на гледката, докато Сюзън търсеше някакъв специален крем за лице. След като го намери, тя започна веднага да го нанася и вече беше в състояние да ме изслуша.

— Видяхте ли сър Юстас? — попитах аз. — Тъкмо излизаше от залата за закуска, когато влизахме. Сервирали му някаква развалена риба или нещо подобно и обясняваше на оберкелнера какво мисли за това. Хвърли на пода една праскова, за да покаже колко е твърда — само че тя не беше толкова твърда, колкото той си мислеше, и се разплеска.

Сюзън се усмихна.

— Сър Юстас мрази да става рано не по-малко от мен. Но, Ан, видяхте ли мистър Паджет? Налетях на него в коридора. Окото му е насинено. Какво ли може да е правил?

— Само се опита да ме бутне зад борда — отговорих нехайно аз.

Това определено беше точка в моя полза. Сюзън сякаш забрави, че лицето ѝ е наполовина намазано и настоя за подробности. Аз ѝ ги съобщих.

— Започва да става все по-загадъчно — извика тя. — Мислех си, че на мен се е паднала лесната част — да наблюдавам сър Юстас, а за вас е останало най-интересното с преподобния Едуард Чичестър, но вече не съм толкова сигурна. Надявам се, че Паджет няма да ме изхвърли от влака в някоя тъмна нощ.

— Мисля, че вие все още сте извън подозрение, Сюзън. Но ако се случи най-лошото, ще телеграфирам на Кларънс.

— Това ме подсеца — подайте ми една бланка за телеграма. Я да видя какво да пиша. „Забъркана в изключително вълнуваща загадка моля прати незабавно хиляда лири Сюзън“.

Взех бланката от нея и посочих, че би могла да пропусне „изключително“, а може би, ако не искаше да бъде прекалено учтива, и „моля“. Сюзън обаче явно е абсолютно неразумна, що се отнася до парични проблеми. Вместо да се придържа към моите съвети за икономичност, тя добави още три думи: „страшно ми харесва“.

Сюзън имаше ангажимент да обядва с нейни приятели, които дойдоха да я вземат от хотела около единадесет часа. Аз останах сама. Излязох и като минах през градината на хотела, пресякох трамвайните линии и тръгнах надолу по една сенчеста улица, докато стигнах до централната част. Разхождах се безцелно, разглеждах забележителностите, радвах се на слънцето и на чернокожите продавачи на цветя и плодове. Освен това открих едно място, където

приготвяха най-вкусната сода със сладолед. Най-накрая си купих кошничка с праскови за шест пенса и по същия път се върнах в хотела.

За моя изненада и удоволствие там ме очакваше бележка. Тя беше от уредника на музея. Той беше прочел за моето пристигане на борда на Килморден Касъл, където се споменавало, че съм дъщеря на покойния професор Бедингфийлд. Познавал бегло баща ми и изпитвал голямо възхищение към него. Пишеше още, че неговата съпруга ще се радва, ако ги посетя за чая днес следобед в тяхната вила в Муйзенберг. Беше написал указания как да стигна дотам.

Стана ми приятно, като си помислих, че все още помнят и високо ценят клетия татко. Предположих, че ще бъда лично разведена из музея, преди да отпътувам от Кейп Таун, но реших да поема този риск. За повечето хора това щеше да бъде голямо удоволствие — но човек може да се пресити и от нещо хубаво, ако цял живот му го сервират сутрин, на обед и за вечеря.

Сложих най-хубавата си шапка (една от онези, които Съюзът не носи), преоблякох се в най-малко измачканите си дрехи и след като обядвах, тръгнах. Качих се на бързия влак за Муйзенберг и пристигнах там след около половин час. Пътуването беше чудесно. Бавно заобиколихме подножието на планината Тейбъл, а цветята по пътя бяха просто прекрасни. Тъй като познанията ми по география са слаби, никога не си бях давала сметка, че Кейп Таун е разположен на полуостров. Ето защо бях много изненадана, когато слязох от влака и морето отново се ширна пред мен. Гледката на къпещите се в него хора беше очарователна. Те се плъзгаха по вълните с къси извити дъски. Отправих се към съблекалнята и когато ме попитаха дали желая сърф борд, аз отговорих: „Да, моля.“

Да караш сърф изглежда много лесно. Само че не е. Повече нищо няма да кажа. Ядосах се много и запокитих дъската, която ми бяха дали. Независимо от това реших да се върна при първия удобен случай и отново да опитам. Нямах да се предам. Точно тогава и съвсем случайно успях да се задържа по-дълго време върху дъската и се почувствах безкрайно щастлива. Такова нещо е сърфингът. Или буйно ругаеш, или изпитваш идиотска гордост от себе си.

Макар и с известно затруднение, успях да открия вила Мержи. Тя се намираще на самия склон на планината, малко встрани от

останалите къщи и вили. Натиснах звънеца. На позвъняването се отзова усмихнато тъмнокожо момче.

— Мисис Рафини? — попитах аз.

То ме въведе вътре, тръгна пред мен по коридора и отвори една врата. Точно когато се канех да вляза, се поколебах. Изпитах внезапно опасение. Пристъпих прага и вратата рязко се затвори зад мен.

Някакъв мъж се надигна от мястото си зад една маса и пристъпи напред е протегната ръка.

— Толкова се радвам, че ви убедихме да ни посетите, мис Бедингфийлд — каза той.

Беше висок човек, очевидно холандец, с рижа брада. Никак не приличаше на уредник на музей. Всъщност аз веднага разбрах, че бях постъпила глупаво.

Бях попаднала в ръцете на врага.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Станалото ме принуди да си спомня третия епизод на „Памела в опасност“. Колко често бях седяла на място за шест пенса и похапвайки шоколад за два пенса, бях копняла подобни неща да се случат и на мен. Е, случиха ми се, и още как! Но някак си не беше чак толкова забавно, колкото си бях представяла. На екрана всичко изглежда много добре — сгрыва те утешителната мисъл, че трябва да има четвърти епизод. Но в истинския живот нямаше абсолютно никаква гаранция, че Авантюристката Ана няма да загине внезапно в края на някой епизод.

Да, бях изпаднала в опасна ситуация. В съзнанието ми отчетливо изплуваха всички неща, които Рейбърн ми беше казал сутринта и не ми стана никак приятно. Говори истината, беше казал той. Добре, винаги можех да направя това, но дали то щеше да ми помогне? На първо място — щяха ли да повярват на моя разказ? Биха ли приели като вероятно или възможно моето впускане в това щураво приключение само заради едно вмирисано на нафталин парче хартия? Лично на мен това ми звучеше съвсем неправдоподобно. В този момент на отрезвяващи мисли проклинах себе си, че съм била такава мелодраматична глупачка и копнеех за безметежната скука на Литъл Хампсли.

Всичко това мина през ума ми за много по-малко време, отколкото е необходимо, за да се изрече. Моето първо инстинктивно движение беше да се дръпна назад и опипом да потърся дръжката на вратата. Мъжът, в чиято власт се намирах, просто се усмихна.

— Дойдохте и тук ще останете — шеговито рече той. Положих всички усилия да посрещна храбро възникналите обстоятелства.

— Бях поканена да дойда тук от уредника на Кейптаунския музей. Ако е някаква грешка...

— Грешка ли? О, да, голяма грешка! — Той грубо се изсмя.

— Какво право имате да ме задържате? Ще уведомя полицията...

— Джаф, джаф, джаф — като някое плюшено кученце.

Той се засмя.

Седнах на един стол.

— Мога само да заключа, че вие сте луд и опасен — заявих студено аз.

— Нима?

— Бих искала да изтъкна, че приятелите ми много добре знаят къде съм отишла и че ако не са завърна до вечерта, те ще дойдат да ме потърсят. Разбирате ли?

— Значи вашите приятели знаят къде сте, така ли? Кой по точно?

Предизвикана по този начин, аз светкавично прецених възможностите. Можех ли да спомена сър Юстас? Той беше известна личност и името му можеше да окаже въздействие. Но ако те поддържаха връзка с Паджет, щяха да знаят, че лъжа. По-добре да не рискувам със сър Юстас.

— Например мисис Блеър — подхвърлих аз. — Моят приятелка, с която сме отседнали заедно.

— Съмнявам се — каза мъжът, като лукаво поклати рижата си глава. — Не сте я виждали от единадесет часа сутринта. А нашата покана получихте по обяд.

Неговите думи ми показаха, че са следили отблизо всяко мое движение, но аз нямах намерение да се предам без борба.

— Доста сте умен — казах аз. — Може би сте чували за това полезно изобретение, телефона? Мисис Блеър ми се обади, докато отдъхвах в стаята си след обяда.

За голямо мое удоволствие забелязах как по лицето му премина сянка на безпокойство. Явно той не се беше сетил за възможността Сюзън да ми телефонира. Как ми се искаше тя наистина да го бе направила!

— Стига! — грубо каза той, като стана.

— Какво смятате да правите с мен? — попитах аз, като все още се стараех да изглеждам спокойна.

— Ще ви сложим на такова място, където няма да можете да ни създадете неприятности в случай, че вашите приятели дойдат да ви потърсят.

За момент ме побиха студени тръпки, но следващите му думи донякъде ме успокоиха.

— Утре ще трябва да отговорите на някои въпроси и след като го направите, ще бъдем наясно как да постъпим с вас. И трябва да ви кажа, млада госпожице, че знаем доста начини да накараме и най-твърдоглавите да проговорят.

Това не беше окуражаващо, но поне ми даваше временна отсрочка. Разполагах с време до утре. Човекът явно беше някакъв подчинен, който действаше по заповед на своя шеф.

Беше ли възможно, по някаква случайност, този шеф да е Паджет?

Той извика и се появиха двама тъмнокожи. Отведоха ме горния етаж. Въпреки моята съпротива те напъхаха в устата ми кърпа, а ръцете и краката ми вързаха. Помещението, в което се намирах, представляваше някаква таванска стая, точно под покрива. Цялата беше потънала в прах и по нищо не личеше някой да е живял тук. Холандецът се поклони подигравателно и се оттегли, като затвори вратата след себе си.

Бях съвсем безпомощна. Колкото и да се въртях и извивах, не успях ни най-малко да разхлабя ръцете си, а кърпата в устата ми пречеше да извикам. Ако случайно някой дойдеше в къщата, аз не можех да сторя нищо, за да привлека вниманието му. Чух как долу се затвори някаква врата. Очевидно холандецът излизаше.

Щях да полудея, че не съм в състояние да направя нищо. Опитах отново да разхлабя въжето, но възлите не поддадоха. Най-сетне се отказах и или съм припаднала, или заспала. Когато се събудих, всичко ме болеше. Вече беше съвсем тъмно и прецених, че нощта доста е напреднала, тъй като луната беше високо в небето и светлината ѝ проникваше през прашното прозорче. Кърпата в устата ме задушаваше, а изтръпването и болката бяха непоносими.

В този миг очите ми съзряха парче от счупено стъкло, което лежеше в ъгъла. Един лунен лъч го осветяваше и проблясъкът беше привлекъл вниманието ми. Докато го гледах, в главата ми се оформи идея.

Ръцете и краката ми бяха вързани, но все пак можех да се претърколя. Бавно и непохватно започнах да се придвижвам. Не беше никак лесно. Освен че изпитвах силна болка, тъй като не можех да предпазя лицето си с ръце, беше и изключително трудно да поддържам каквато и да било определена посока.

Струваше ми се, че се търкалям във всички посоки, с изключение на онази, която исках. Най-накрая обаче успях да достигна точно до целта си. Стъклото почти опираше във вързаните ми ръце.

Дори и при това положение не ми беше никак лесно. Измина цяла вечност, преди да успея да завъртя парчето стъкло и да го закрепя неподвижно срещу стената в такова положение, че да мога да трия нагоре-надолу по него въжето, с която бях вързана. Това беше дълъг и мъчителен процес и почти се бях отчаяла, но накрая успях да прережа въжето. Останалото беше въпрос на време. След като успях да възстановя кръвообращението в ръцете си, като енергично разтрих китките си, измъкнах кърпата от устата си. Поех няколко пъти дъх с пълни гърди и това ми се отрази чудесно.

Не след дълго развързах и последния възел, но дори и тогава трябваше да mine известно време, преди да мога да се изправя на крака. Най-сетне застанах права и започнах да размахвам ръце напред и назад, за да възстановя кръвообращението си, като най-много от всичко ми се искаше да намеря нещо за ядене.

Почаках около четвърт час, за да съм съвсем сигурна, че силите ми са се възвърнали. След това отидох до вратата на пръсти. Както се и надявах, тя не беше заключена, а само отворена с резе. Свалих резето и надзърнах предпазливо навън.

Навсякъде цареше тишина. Лунната светлина се процеждаше през прозореца и осветяваше пращното незастлано стълбище. Започнах предпазливо да слизам надолу. Беше все така тихо, но когато стигнах на долната площадка, до мен достигнаха звуци от приглушен говор. Заковах се на място и останах така известно време. Часовникът на стената показваше, че минава полунощ.

Ясно си давах сметка за рисковете, които щях да поема, ако слезех по-надолу, но любопитството ми надделя. С безкрайна предпазливост се приготвих да разбера какво става. Промъкнах се тихо надолу по последния ред стъпала и застанах в квадратния салон. Огледах се наоколо — и изведнъж притаих дъх от изненада. До вратата на салона седеше едно тъмнокожо момче. То не ме беше забелязало. Всъщност скоро разбрах по дишането му, че спи дълбоко.

Чудех се дали да се върна или да продължа. Гласовете идваха от стаята, в която ме бяха въвели на идване. Единият, беше на моя

приятел — холандеца, а другия не успях веднага да разпозная, въпреки че ми се струваше смътно познат.

В края на краищата реших, че без съмнение съм длъжна да чуя всичко, което мога. Трябваше да поема риска, че чернокожото момче може да се събуди. Прекосих безшумно салона и коленичих до вратата на кабинета. Известно време не можех да чувам добре. Гласовете бяха по-високи, но не разбирах какво казват.

Вместо ухо допрых до ключалката окото си. Както бях предположила, единият от говорещите беше високият холандец. Другият мъж беше седнал извън ограниченото от отвора на ключалката полезрение.

Ненадейно той стана, за да си налее питие. Видях гърба му — облечен в благопристойна черна дреха. Дори преди да се обърне, аз знаех кой е. Мистър Чичестър!

Сега започнах да различавам думите.

— Все едно, опасно е. Представи си, че приятелите й дойдат да я търсят?

Говореше високият мъж. Чичестър му отговори. В гласа му нямаше и следа от свещеническа смиреност. Нищо чудно, че не го бях познала.

— Това са празни приказки. Те нямат никаква представа къде се намира.

— Тя говореше доста убедително.

— Предполагам. Само че проверих всичко. Няма от какво да се страхуваме. Прочие, това са нарежданията на „Полковника“. Предполагам нямаш желание да ги престъпиш?

Холандецът изломоти в отговор нещо на родния си език. Реших, че е побързал да отхвърли казаното.

— Но защо да не я цапардосаме по главата? — изръмжа той. — Ще бъде съвсем просто. Лодката е напълно готова. А после — в морето.

— Да — отговори Чичестър замислено. — Точно така трябва да постъпя. Тя знае твърде много, това е сигурно. Но „Полковникът“ е човек, който обича да действа сам, въпреки че другите нямат право на това. — Изглежда собствените му думи събудиха в него някакъв спомен, който го раздразни. — Той иска да получи някаква информация от това момиче.

Преди да каже за каква информация става дума, той спря и холандецът не закъсня да го подпита.

— Информация?

— Нещо от този род.

„Диаманти“ — казах си аз.

— А сега — продължи Чичестър — ми дай списъците.

Дълго време техният разговор беше съвсем непонятен за мен. Изглежда ставаше дума за големи количества зеленчуци. Споменавах дати, цени и разни имена на места, които не познавах. Измина почти половин час, преди да приключат с проверката и сметките.

— Добре — каза Чичестър и се чу звук, като че ли беше бутнал назад стола си. — Ще взема това със себе си, за да го покажа на „Полковника“.

— Кога заминаваш?

— Утре, в десет часа сутринта.

— Искаш ли да видиш момчето, преди да тръгнеш?

— Не, има изрична заповед никой да не се среща с нея, докато не дойде „Полковникът“. Как е тя?

— Надзърнах да видя какво прави, когато се прибрах за вечеря. Мисля, че беше заспала. Да ѝ давам ли храна?

— Малко гладуване няма да ѝ се отрази зле. „Полковникът“ ще дойде тук утре по някое време. Дотогава по-добре никой да не се приближава до нея. Здраво ли е вързана?

Холандецът се ухили.

— Как мислиш?

И двамата се засмяха. Аз също се усмигнах. След това, по звуците, които долових, разбрах, че всеки момент ще излязат и бързо се оттеглих. Точно навреме. Едва бях изкачила стълбите, когато чух как вратата се отвори и в същия момент момчето се размърда. Беше немислимо да се измъкна през вратата на салона. Прибрах се благоразумно в таванската стая, увих отново въжетата около себе си и легнах на пода, в случай че им хрумне да проверят какво правя.

Те обаче не го сториха. След около час се промъкнах надолу по стълбите, ала момчето беше будно и тихо си тананикаше нещо. Нямах търпение да се измъкна от къщата, но не виждах как мога да го направя.

Най-накрая се принудих отново да се върна в таванската стая. Ясно беше, че тъмнокожото момче ще пази цяла нощ. Останах търпеливо там до сутринта, когато в къщата настъпи сутрешно раздвижване. Мъжете закусиха в салона, чувах ясно гласовете им, които долитаха откъм стълбите. Нервите ми бяха опънати до крайност. Как за бога щях да се измъкна от къщата?

Казах си, че трябва да бъда търпелива. Една прибързана стъпка може да провали всичко. След закуска чух как Чичестър си заминава. За мое огромно облекчение холандецът излезе с него.

Продължих да чакам с притаен дъх. Започнаха да прибират остатъците от закуската и да вършат къщната работа. Най-сетне шумът от тези дейности стихна. Измъкнах се още веднъж от моята бърлога. Слязох много предпазливо по стълбите. В салона нямаше никой. Прекосих го със светкавична бързина, свалих резето от вратата и излязох навън. Хукнал като луда по алеята пред къщата.

Щом се озовах на улицата, тръгнах нормално. Хората с любопитство ме оглеждаха и това не ме учуди. От търкалянето в таванската стая лицето и дрехите ми сигурно бяха покрити с прах. Най-сетне стигнах до един гараж. Влязох вътре.

— Случи ми се нещо неприятно — обясних аз. — Нуждая се от кола, която незабавно да ме откара в Кейп Таун. Трябва да се кача на кораба за Дърбан.

Не се наложи дълго да чакам. Десет минути по-късно вече се носех с кола към Кейп Таун. Трябваше да разбера дали Чичестър е на кораба. Все още не бях наясно дали и аз самата да не отплавам, но в края на краищата прецених, че се налага. Чичестър нямаше как да знае, че съм го видяла във вилата в Муйзенберг. Без съмнение той щеше да се опита да ме примами в нови клопки, но аз бях подготвена. А точи той беше човекът, когото търсех, човекът, който издирваш диаманти те по заповед на загадъчния „Полковник“.

Уви, моят план се провали. Когато пристигнах на кея Килморден Касъл плаваше към открито море. И нямаше как да разбера дали Чичестър е на борда му или не!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Отидох с колата до хотела. Във фоайето нямаше нит един от моите познати. Изтичах на втория етаж и почуках на вратата на Сюзън.

— Влезте — прозвуча гласът ѝ.

Когато видях кой е, тя буквално се хвърли на врата ми.

— Ан, скъпа, къде бяхте? Щях да умра от притеснение вас. Какво стана?

— Преживях приключение — отговорих аз. — Трети епизод от „Памела в опасност“.

Разказах ѝ всичко, което се беше случило. Когато свърших, от гърдите ѝ се откъсна дълбока въздишка.

— Защо тези неща винаги се случват на вас? — жално попита тя. — Защо на мен никой не ми пъха кърпа в устата и не ми връзва ръцете и краката?

— Няма да ви хареса, ако го сторят — уверих я аз. — Честно казано, самата аз вече не горя от желание да преживявам приключения. Едно дребно нещо от този род ти държи влага дълго време.

Сюзън не изглеждаше убедена. Възгледите ѝ бързо щяха да се променят, ако беше прекарала един-два часа вързана и кърпа в устата. Сюзън обича вълнуващите преживявания, но мрази неудобствата.

— И какво ще правим сега? — попита тя.

— И аз не съм съвсем наясно — казах замислено аз. — Вие, разбира се, при всички положения ще заминете за Родезия, за да държите Паджет под око...

— А вие?

Точно това ме притесняваше. Беше ли отпътувал Чичестър с Килморден Касъл или не? Възнамеряваше ли да осъществи първоначалния си план и да замине за Дърбан? Часът на неговото тръгване от Муйзенберг даваше основание за положителен отговор и на двата въпроса. В такъв случай аз можех да стигна до Дърбан с влак. Струваше ми се, че би трябвало да пристигна там преди кораба. От друга страна, ако новината за моето бягство бъдеше съобщена на

Чичествър с телеграма, а също и информацията, че съм отпътувала от Кейп Таун за Дърбан, за него нямаше нищо по-просто от това да слезе от кораба в Порт Елизабет или Ийст Лондон и окончателно да ми се изплъзне.

Проблемът беше доста щекотлив.

— За всеки случай ще се интересуваме какви влакове има за Дърбан — казах аз.

— А и все още не е твърде късно за сутрешния чай — каза Сюзън. — Ще го изпием във фойето.

Влакът за Дърбан тръгваше в осем и петнадесет същата вечер, така ми казаха в пътническото бюро. Отложих решението си за по-късно и се присъединих към Сюзън за един малко позакъснял „чай в единадесет“.

— Убедена ли сте, че наистина ще разпознаете Чичествър отново — имам предвид ако е предрешен в нещо друго? — попита Сюзън.

Унило поклатих глава.

— Аз наистина не го познах преоблечен като стюардеса и никога не бих го познала, ако не беше вашата рисунка.

— Този човек е професионален актьор, сигурна съм в това — замислено каза Сюзън. — Гримът му е направо невероятен. Той може да слезе от кораба преоблечен като общ работник и изобщо няма да му обърнеш внимание.

— Съвсем ме окуражихте — казах аз.

В този момент през стъклената врата на терасата влезе полковник Рейс и се присъедини към нас.

— Какво прави сър Юстас? — попита Сюзън. — Не съм го виждала днес.

На лицето на полковника се изписа доста странен израз.

— Има малка неприятност, с която трябва да се справи и която му създава работа.

— Разкажете ни.

— Не бива да издавам чужди тайни.

— Кажете ни нещо — дори ако трябва да го съчините специално за нас.

— Добре, какво ще кажете ако разберете, че прочутият „мъж с кафявия костюм“ е пътувал с нас на кораба?

— Какво?

Почувствах как кръвта се стече от лицето ми, а после отново възвърнах цвета си. За щастие полковник Рейс не гледаше към мен.

— Това е факт, доколкото знам. Търсеха го на всяко пристанище, а той подлъгал Педлър да го вземе със себе си като секретар!

— Да не би мистър Паджет...?

— О, не Паджет, бил е другият. Рейбърн, с това име се е представил.

— Арестуван ли е? — попита Сюзън. Тя окуражително стисна ръката ми под масата. Затаила дъх, аз очаквах отговора.

— Изглежда, е изчезнал безследно.

— Как се отразява това на сър Юстас?

— Приема го като лична обида, нанесена му от съдбата.

Малко по-късно ни се удаде възможност да чуем мнението на самия сър Юстас по този въпрос. Един прислужник, който донесе бележката, ни разбуди от отморителната следобедна дрямка. Със затрогващи слова в нея той ни умоляваше да му доставим удоволствие с присъствието си на чаша чай в дневната на неговия апартамент.

Бедният човек беше наистина достоен за съжаление. Той подробно ни разказа за неприятностите си, окуражаван от съчувствените забележки на Сюзън. (Нея много я бива за тези неща.)

— Първо, някаква абсолютно непозната жена има нахалството да бъде убита в моята къща — мисля, че е било нарочно, за да ме подразни. Защо в моята къща? Защо, измежду всички къщи във Великобритания, е избрала Мил Хаус? Какво лошо съм сторил на тази жена, та е трябвало да намери смъртта си там?

Сюзън отново промърмори нещо съчувствено и сър Юстас продължи с още по-скръбен тон.

— И като че ли това не е достатъчно, та човекът, който е извършил убийството има наглостта, огромната наглост, да се присламчи към мен като мой секретар. Мой секретар, моля ви се! До гуша ми дойде от секретари, не искам вече никакви секретари! Ако не са прикрити убийци, ще бъдат пияни кавгаджии. Видяхте ли как е насинено окото на Паджет? О, разбира се, че сте видели. Как мога да се движа в компанията на такъв секретар? А освен това лицето му е отвратително жълто — тъкмо онзи цвят, който никак не върви с насинено око. Край на секретарите — освен ако не е някое момиче. Хубаво светлооко момиче, което ще държи ръката ми и ще ме

успокоява, когато съм ядосан. Какво ще кажете, мис Ан? Готова ли сте да приемете такава работа?

— Колко често ще ми се налага да държа ръката ви? — попитах аз, като се засмях.

— По цял ден — галантно отвърна сър Юстас.

— Няма да ми остава много време да пиша на машина при това положение — напомних му аз.

— Това няма значение. Цялата тази идиотщина е идея на Паджет. Той ме съсипва от работа. Горя от желание да го оставя в Кейп Таун.

— Тук ли ще го оставите?

— Да, ще му доставя огромно удоволствие да слухти наоколо за Рейбърн. Подобни неща са стихията на Паджет. Той обожава интригите. Но моето предложение е съвсем сериозно. Ще дойдете ли? Нашата мисис Блеър е чудесна компаньонка, а от време на време може да си вземете по половин почивен ден и да копаете кости.

— Много ви благодаря, сър Юстас — предпазливо казах аз, — но мисля довечера да тръгна за Дърбан.

— Хайде сега, не бъдете неразумна. Спомнете си — в Родезия има много лъвове. Лъвовете ще ви харесат. Всички момичета ги харесват.

— А ще се упражняват ли на дълъг скок? — усмихнато попитах аз. — Не, много ви благодаря, но трябва да отида в Дърбан.

Сър Юстас ме погледна, въздъхна дълбоко, а после отвори вратата на съседната стая и извика на Паджет:

— Ако вече си се събудил от следобедна дрямка, скъпи ми друже, може би ще порботиш малко за разнообразие.

Гай Паджет се появи на вратата. Той се поклони към нас, като леко потрепна, щом ме видя и отговори наскърбено.

— Цял следобед печатам онзи меморандум, сър Юстас.

— Е, престани да го печаташ тогава. Иди до службата на Пълномощника по търговията или до Земеделското управление или до Камарата по минно дело или на някое друго подобно място и ги помоли да ми заемат една служителка, която да дойде с мен в Родезия. Да бъде светлоока и да няма нищо против да държи ръката ми от време на време.

— Да, сър Юстас. Ще помоля за компетентна стенографка-машинописка.

— Паджет е злобен човек — каза сър Юстас, когато секретарят му излезе. — Готов съм да се обзаложа, че нарочно ще избере някое грозновато същество, за да ме ядоса. Освен това тя трябва да има хубави крака — забравих да спомена това.

Сграбчих развълнувано Сюзън за ръката и почти я завлякох до нейната стая.

— А сега, Сюзън — казах аз, — трябва да изготвим план, при това бързо. Паджет ще остане тук — нали чухте?

— Да. Предполагам това означава, че аз не ще мога да отида в Родезия, което е крайно неприятно, защото аз искам да отида в Родезия. Колко досадно!

— Горے главата — казах аз. — При всички положения заминавате. Не виждам как бихте могли да се откажете в последния момент, без това да изглежда твърде подозрително. А освен това сър Юстас може внезапно да привика Паджет и за вас ще бъде много по-трудно да се присламчите, към него за пътуването дотам.

— Едва ли ще бъде прилично — каза с усмивка Сюзън и на бузите ѝ се появиха трапчинки. — Ще трябва да го направя под претекст, че съм обладана от изпепеляваща страст към него.

— От друга страна ако сте там, когато пристигне, всичко ще изглежда съвсем нормално и естествено. Освен това не мисля, че би трябвало съвсем да изпускате от погледа си останалите двама.

— О. Ан, нали не подозираш полковник Рейс или сър Юстас?

— Подозирам всички — мрачно казах аз — и ако сте чели детективски романи, Сюзън, би трябвало да знаете, че злодеят винаги е този, когото най-малко подозираш. Доста весели и дебели хора като сър Юстас се оказват престъпници.

— Полковник Рейс не е кой знае колко пълен, нито пък особено забавен.

— Понякога са слаби и мрачни — отвърнах аз. — Не казвам, че сериозно подозирам единия или другия, но, в края на краищата, жената е била убита в къщата на сър Юстас...

— Да, да, няма нужда да повтаряме всичко отново. Ще го наблюдавам, Ан, и ако започне да пълнее още повече или да става все по-забавен, веднага ще ви телеграфирам. „Сър Ю. ще се пръсне. Елате незабавно.“

— Моля ви, Сюзън — извиках аз, — на вас това ви се струва като игра!

— Знам, че така изглежда — невъзмутимо каза Сюзън. — Но то прилича на игра. Вие сте виновна, Ан. Заразих се от вашия вечно жаден за приключения дух. Това, което става, ми изглежда недействително. Господи, ако Кларънс знаеше, че обикалям Африка в преследване на опасни престъпници, щеше да припадне.

— Защо не му телеграфирате? — попитах аз саркастично.

Когато стане дума за изпращане на телеграми, чувството за хумор на Сюзън я напуска. Тя прие моето предложение съвсем сериозно.

— Бих могла. Ще се получи обаче доста дълга. — При тази мисъл очите ѝ светнаха. — Но мисля, че е по-добре да не му телеграфирам. Съпрузите винаги се обявяват против всякакви забавления, дори и съвсем безобидни.

— Добре тогава — казах аз, обобщавайки положението, — вие ще държите под око сър Юстас и полковник Рейс...

— Разбирам защо трябва да наблюдавам сър Юстас — прекъсна ме Сюзън. — Заради неговата фигура и комичния начин, по който разговаря. Но мисля, че е прекалено да подозираме полковник Рейс, наистина. Та нали той е свързан с разузнаването. Знаете ли, Ан, мисля си, че най-доброто нещо, което бихме могли да сторим, е да му се доверим и да му разкажем всичко.

Аз енергично се възпротивих срещу това малодушно предложение. В него долових пагубното влияние на семейния живот. Колко често бях чувала някоя безусловно интелигентна представителка на женския пол да заявява с тон, който не търпи възражения „Едгар казва...“. А през цялото време вие сте съвсем наясно, че Едгар е един абсолютен глупак. И Сюзън, под влияние на семейния живот, изпитваше непреодолимо желание да потърси опора в някой мъж.

В края на краищата тя даде честна дума, че ще си държи езика зад зъбите пред полковник Рейс и ние продължихме да кроим плановете си.

— Съвсем ясно е, че трябва да остана тук и да наблюдавам Паджет, това е най-добрият начин засега. Ще се престоря, че заминавам тази вечер за Дърбан, ще си сваля багажа и всичко останало, но всъщност ще се преместя в някой малък хотел в града.

Мога малко да променя външния си вид — да си сложа руса перука и един от онези воали от плътна бяла дантела. Ще мога много по-успешно да го следя, ако той си мисли, че благополучно съм заминала.

Сюзън одобри този план от все сърце. Извършихме съответните приготовления с необходимата показност — попитахме още веднъж в пътническото бюро в колко часа потегля влакът и започнахме да приготвяме моя багаж.

Вечеряхме заедно в ресторанта. Полковник Рейс не се появи, но сър Юстас и Паджет бяха на масата си до прозореца. Паджет стана от масата по средата на вечерята, което ме раздразни, тъй като възнамерявах да си взема довиждане с него. Независимо от това нямаше съмнение, че сър Юстас също ще ми свърши работа. След като привърших, отидох при него.

— Довиждане, сър Юстас — казах аз. — Довечера заминавам за Дърбан.

Сър Юстас въздъхна тежко.

— Чух това вече. Сигурно не бихте искали да дойда с вас, нали?

— За мен ще бъде голямо удоволствие.

— Добро момиче. Сигурна ли сте, че не желаете да промените намеренията си и да дойдете в Родезия, за да търсите лъвове?

— Съвсем сигурна.

— Трябва да е някой голям красавец — печално каза сър Юстас. — Предполагам някое младо, безочливо конте в Дърбан, пред което моето обаяние на зрял човек нищо не струва. Между другото, след една-две минути Паджет тръгва с кола надолу. Би могъл да ви откара до гарата.

— О, не, благодаря ви — припряно казах аз. — Двете с мисис Блеър вече си поръчахме такси.

Да пътувам заедно с Гай Паджет беше последното нещо, което исках! Сър Юстас ме изгледа внимателно.

— Мисля, че не харесвате Паджет. Не ви обвинявам. Такъв досаден глупак — само ходи насам-натам с изражение на мъченик и прави всичко възможно да ме нервира и ядосва!

— Какво пак е направил? — леко заинтригувана попитах.

— Намерил ми е секретарка. Най-малко четиридесетгодишна, с пенсне и благоприлични затворени обувки. От нея се излъчват

деловитост и енергичност, които ще ме довършат. Освен това е грозна колкото си иска.

— Няма ли да ви държи ръката?

— Искрено се надявам да не го прави! — възкликна сър Юстас. — Това вече ще прелее чашата. Е, сбогом, светлоока красавице. Ако убия някой лъв, няма да ви дам кожата — щом ме изоставяте по такъв подъл начин.

Той топло стисна ръката ми и ние се разделихме. Сюзън ме чакаше във фоайето. Тя трябваше да дойде да ме изпрати.

— Да тръгваме веднага — нетърпеливо казах аз и магнах на портиера да ни извика такси.

В този миг един глас зад мен ме накара да изтръпна:

— Извинете, мис Бедингфийлд, но аз точно тръгвам с кола. Мога да ви откарам с мисис Блеър до гарата.

— О, благодаря ви — побързах да отговоря аз. — Но няма нужда да ви затрудняваме. Аз...

— Никак няма да ме затрудните, уверявам ви. Портиер, донесете багажа.

Бях безпомощна. Сигурно щях да продължа да се съпротивлявам, ако не беше предупредителното побутване на Сюзън, което ме накара да застана нащрек.

— Благодаря ви, мистър Паджет — студено казах аз.

Качихме се в колата. През цялото време, докато се движехме по пътя към града, си блъсках главата какво да кажа. Най-накрая самият Паджет наруши мълчанието.

— Успях да намеря много способна секретарка на сър Юстас — заяви той. — Мис Петигрю.

— Преди малко ми се стори, че не беше във възторг от нея — отбелязах аз.

Паджет хладно ме изгледа.

— Тя е опитна стенографка и машинописка — каза той с тон, който не търпеше възражения.

Спряхме пред гарата. Сигурно тук щеше да ни остави. Обърнах се е протегната ръка — но не.

— Ще дойда да ви изпратя. Вече е осем часа, влакът ви тръгва след петнадесет минути.

Той даде подробни указания на носачите. Стоях безпомощна и не смеех да погледна към Сюзън. Човекът хранеше подозрения. Той беше твърдо решен да се увери, че аз наистина ще отпътувам с влака. Но какво можех да направя? Нищо. Виждах се как след четвърт час потеглям с влака, а Паджет стои на перона и ми маха за сбогом. Той ловко беше разменил ролите ни. На всичко отгоре държанието му към мен се беше променило. То беше изпълнено с нескопосна общителност, която не му прилягаше и от която ми се повдигаше. Този човек беше един мазник и лицемер. Първо се опита да ме убие, а сега ми правеше комплименти! Нима допускаше, че аз не го бях познала онази вечер на кораба? Не, това беше поза — поза, която искаше да ме принуди да приема, макар и неохотно, докато през цялото време се преструваше.

Съвсем безпомощна, аз се движех към влака под неговите вещи напътствия. Багажът ми беше качен в спалния вагон — бях сама в купето с две легла. Часът беше осем и дванадесет минути. След три минути влакът щеше да потегли.

Но Паджет си беше направил сметката без Сюзън.

— Ан — каза внезапно тя, — по време на пътуването ще бъде ужасно горещо, особено утре, когато минавате през Кару. Нали си носите одеколон или лавандула?

Веднага разбрах какво трябва да отговоря.

— О, Боже мой — извиках аз. — Забравих одеколona си върху тоалетката в хотела.

Навикът на Сюзън да се разпорежда свърши отлична работа. Тя се обърна повелително към Паджет.

— Мистър Паджет, бързо! Нямате никакво време! Отсреща има дрогерия — Ан трябва да има със себе си малко одеколон.

Паджет се поколеба, но не можа да устои на властното поведение на Сюзън. Тя е родена да командва. Той тръгна. Сюзън го проследи с поглед, докато изчезна.

— Бързо, Ан, слизайте от другата страна — може би се е престорил, че отива и ни наблюдава от другия край на перона. Оставете багажа си. Утре ще телеграфирате за него. О, дано само влакът тръгне навреме!

Отворих вратата към другата страна на перона и слязох. Никой не ми обърна внимание. Едва виждах Сюзън, която беше там, където я

бях оставила и както изглежда, продължаваше да разговаря с мен през прозореца. Чу се изсвирване и влакът бавно потегли. След това чух как някой бяга с всички сили по перона. Дръпнах се в сянката на близката будка за вестници и продължих да наблюдавам.

Сюзън престана да размахва кърпичката си след отдалечаващия се влак и се обърна.

— Твърде късно, мистър Паджет — любезно каза тя. — Ан замина. Това ли е одеколонът? Жалко, че не се сетихме по-рано за него!

Те минаха недалеч от мен по пътя към зданието на гарата. Гай Паджет беше съвсем разгорещен и потен. Явно беше тичал по целия път до дрогерията и обратно.

— Да ви повикам ли такси, мисис Блеър?

Сюзън продължи с успех да играе ролята си.

— Да, ако обичате. Искате ли да се върнете с мен до хотела? Имате ли много работа при сър Юстас? Боже господо, как ми се искаше Ан Бедингфийлд да дойде с нас утре. Никак не ми се нрави идеята младо момиче като нея да пътува сам-самичко до Дърбан. Предполагам има нещо, което я тегли натам...

Те подминаха и вече не можех да чувам какво си говорят.

Умницата Сюзън. Тя ме спаси.

Изчаках да минат една-две минути и после на свой ред се запътих към изхода на гарата, като при това щях да се блъснах в някакъв мъж — мъж, изключително неприятен на вид, с нос, който беше несъразмерно голям за лицето му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Не срещнах повече трудности при осъществяването на плановете си. Намерих хотел в една тиха уличка, наех стая и след като предплатих, тъй като не носех багаж със себе си, спокойно легнах да спя.

На следващата сутрин станах рано и излязох из града да си купя малко дрехи. Моята идея беше да не предприемам нищо до заминаването на влака за Родезия в единадесет часа, с който щеше да пътува по-голямата част от компанията. Не очаквах Паджет да предприеме някакви престъпни действия преди тяхното отпътуване. Ето защо се качих на един извънградски трамвай, а след това се отправих на разходка из околностите. Беше сравнително хладно и аз се радвах на възможността да се разтърча след дългото пътуване и времето, което прекарах затворена в Муйзенберг.

Доста работи зависят от съвсем дребни наглед неща. Връзката на обувката ми се развърза и аз спрях, за да я вържа.

Току-що бях подминала един завой на пътя и когато се наведох да оправя проклетата обувка, от завоя се зададе един мъж, който едва не се блъсна в мен. Той повдигна шапката си, промърмори някакво извинение и продължи. За миг ми се стори, че лицето му ми е смътно познато, но веднага забравих за това. Погледнах часовника си. Времето напредваше. Тръгнах обратно към Кейп Таун.

Един трамвай тъкмо щеше да потегли и трябваше да тичам, за да се кача на него. Чух как зад мен някой също бяга. Метнах се на трамвая. Някакъв човек тичаше след мен. Познах го веднага. Беше мъжът, който ме подмина на пътя, когато обувката ми се развърза. Моментално се сетих защо лицето му ми бе познато. Това беше дребният мъж с огромния нос, в когото се бях блъснала предишната вечер.

Съпадението беше доста смуцаващо. Възможно ли беше този човек нарочно да ме следи? Реших да проверя това колкото се може по скоро. Натиснах звънеца и слязох на следващата спирка. Мъжът остана

в трамвая. Аз се притаих в сянката на входа на един магазин и започнах да наблюдавам. Той слезе на другата спирка и се запъти обратно в моята посока.

Работата беше съвсем ясна — следяха ме. Радостта ми е била прибързана. Победата ми над Гай Паджет се оказа илюзия. Махнах с ръка на следващия трамвай да спре и, както очаквах, моят преследвач също се качи. Замислих се сериозно.

Беше ми пределно ясно, че съм се натъкнала на нещо много по-голямо, отколкото предполагах. Убийството в къщата в Марлоу не беше случайно престъпление, извършено от един-единствен човек. Бях изправена срещу банда и благодарение на откровенията на полковник Рейс пред Съюзън и разговора, който бях подслушала в къщата в Муйзенберг, започнах да проумявам известна част от нейната многообразна дейност. Системно извършвани престъпления, организирани от човека, известен на подчинените си като „Полковника“! Спомних си някои от нещата, които бях чула на борда на кораба, за стачката в Ранд и причините, които лежах в основата ѝ — и предположението, че вълненията се подклаждат от някаква тайна организация. Това беше дело на „Полковника“, неговите пратеници действаха според плана му. Той самият не вземал пряко участие в изпълнението, често бях чувала това, защото се ограничавал само да организира и ръководи. Умствената дейност, а не опасната работа, била неговата стихия. Все пак беше твърде възможно той самият да е тук, на място, и да ръководи нещата под привидно безупречно прикритие.

Значи това обясняваше присъствието на полковник Рейс на борда на Килморден Касъл. Той беше тръгнал да преследва главния престъпник. Всичко говореше в полза на това предположение. Задачата на този високопоставен човек от разузнаването беше да арестува „Полковника“.

Кимнах замислено на себе си — нещата започваха да се изясняват. А какво беше моето участие в тази афера. Каква роля играех аз? Поклатих глава. Колкото и голяма да беше стойността на диамантите, те едва ли бяха единствената причина за отчаяните усилия да бъдат отстранени. Не, моята роля беше много по-важна. По някаква причина, неизвестна и на самата мен, аз представлявах определена заплаха. Нещо, което знаех или което си мислех, че знам, караше престъпниците да горят от желание да ме отстранят на всяка цена — и

това, което знаех, беше свързано по някакъв начин с диамантите. Имаше един човек, бях сигурна в това, който би могъл да ми обясни всичко — ако пожелаеше! Мъжът с кафевия костюм — Хари Рейбърн. Той знаеше останалата част от историята, но той се беше стопил в мрака, той беше преследвано същество, което се опитваше да избяга от преследвачите си. По всяка вероятност двамата с него никога вече нямаше да се срещнем...

Тръснах рязко глава, за да се върна в настоящето. Нямаше смисъл да мисля с такава сантименталност за Хари Рейбърн. От самото начало той беше проявил към мен твърде голяма антипатия. Или поне... Ето че започвах отново да мечтая! Истинският проблем беше какво да правя в този момент!

Аз, която се гордеех с ролята си на преследвач, се бях превърнала в преследвана жертва. Обзе ме страх. За първи път почувствах, че губя самообладание. Аз бях една малка песъчинка, която пречи на безотказната работа на голяма машина — а бях убедена, че машината няма дълго да търпи малките песъчинки. Веднъж ме беше спасил Хари Рейбърн, веднъж сама се бях спасила, но изведнъж почувствах, че шансовете не са на моя страна. Накъдето и да се обърнех, бях заобиколена от врагове, които затягаха обръча около мен. Ако продължавах да действам сама, бях обречена.

С усилие успях да се мобилизирам. В края на краищата какво биха могли да сторят? Намирах се в цивилизован град — с полицаи на всеки няколко крачки. Трябваше да внимавам занапред. Нямаше да допусна да ме вкарат в клопката си, както бяха направили в Муйзенберг.

Тъкмо си мислех това, когато трамваят пристигна на Адърли Стрийт. Слязох. Тръгнах безцелно по лявата страна на улицата. Не си направих труда да погледна дали човекът, който ме следеше, е зад мен. Знаех, че е там. Влязох в сладкарница Картрайт и си поръчах две соди с какаов сладолед — за да успокоя нервите си. Един мъж, предполагам, би предпочел чаша алкохол, но момичетата намират утеха в содата със сладолед. С огромно удоволствие лапнах края на сламката. Изпитах невероятно усещане, когато студената струйка започна да се стича в гърлото ми. Отместих празната чаша настрана. Бях седнала на едно от високите малки столчета пред бара. С крайчеца на окото си видях как моят преследвач влезе и седна, без да привлича внимание, на една

масичка близо до вратата. Изпих втората сода с какао и си поръчах сода с кленов сладолед. На практика аз съм в състояние да изпия неограничено количество сода със сладолед.

Внезапно мъжът до вратата стана и излезе навън. Това ме изненада. Ако той се канеше да чака отвън, защо тогава беше влязъл? Станах от столчето и предпазливо приближих до вратата, но бързо се дръпнах навътре. Мъжът разговаряше с Гай Паджет.

Ако досега имах някакви съмнения, това окончателно ги разсея. Паджет беше извадил часовника си и го гледаше. Те размениха няколко думи и след това секретарят тръгна надолу по улицата към гарата. Очевидно той беше дал своите разпореждания. Но какви бяха те?

Изведнъж сърцето ми подскочи. Мъжът, който ме беше проследил, се запъти към средата на улицата и заговори един полицай. Той говори известно време, като сочеше с ръка към сладкарницата и явно обясняваше нещо. Веднага отгатнах какво беше намислил. Аз трябваше да бъда арестувана по някакво обвинение — може би в джебчийство. За бандата щеше да бъде съвсем лесно да инсценира такова дребно нещо. И какъв смисъл да протестирам, че съм невинна? Преди доста време те бяха обвинили Хари Рейбърн, че е ограбил Де Беерс и той не бе успял да опровергае това, въпреки че изобщо не се съмнявах в неговата невинност. Какво можех да сторя срещу такова невярно обвинение, измислено от „Полковника“?

Погледнах почти механично към часовника и веднага се сетих за другата цел на плана. Разбрах защо Гай Паджет гледаше часовника си. Наближаваше единадесет часа, а в единадесет щеше да потегли пощенският влак за Родезия, отнасяйки със себе си влиятелните приятели, които иначе щяха да ми се притекат на помощ. Това беше причината, поради която не ми бяха сторили нищо досега. От снощи до единадесет часа тази сутрин аз бях в безопасност, но обръчът около мен вече се затягаше.

Бързо отворих чантата си, за да платя за напитките и в този момент сърцето ми като че ли спря да бие, защото вътре видях мъжки портфейл, пълен с банкноти! Сигурно е бил ловко пуснат в чантата ми докато слизах от трамвая.

Загубих ума и дума. Излязох бързо от сладкарницата. Дребният мъж с огромния нос и полицаят тъкмо пресичаха улицата. Те ме видяха и дребният мъж възбудено ме посочи на полицая. Втурнах се да

бягам. Прецених, че полицаят не може да бяга бързо. Трябваше да спечеля преднина. Но дори и сега нямах план за действие. Просто хукнах с всички сили по Адърли Стрийт. Хората започнаха да се заглеждат. Имах чувството, че всеки момент някой ще ме спре.

Внезапно ми хрумна една идея.

— Гарата? — попитах аз, останала без дъх.

— Право надолу, вдясно.

Продължих да тичам. Няма нищо странно в това човек да бяга, за да не изпусне влака. Влязох в гарата и в този момент чух съвсем близо зад себе си стъпки. Дребният мъж с огромния нос беше отличен бегач. Разбрах, че ще бъда спряна, преди да стигна до перона, който търсех. Погледнах към часовника — до единадесет оставаше една минута. Може би щях да се измъкна, ако планът ми успееше.

Бях влязла в гарата през главния вход откъм Адърли Стрийт. Втурнах се отново, този път през страничния изход. Право пред мен се намираще страничният вход на пощата, а главният ѝ вход беше откъм Адърли Стрийт.

Както и очаквах, моят преследвач, вместо да се спусне след мен, хукна надолу по улицата, за да ми пресече пътя, когато се появях на главния вход или да предупреди полицаия да стори това.

Моментално притичах през улицата и влязох обратно в гарата. Бягах като обезумяла. Беше точно единадесет часа. Когато стигнах до перона, дългият влак вече потегляше. Някакъв носач се опита да ме спре, но аз успях да се изплъзна от ръцете му и скочих върху стъпалото. Изкачих още две, стъпала и отворих вратата. Бях в безопасност. Влакът набираше скорост.

Подминахме някакъв мъж, който стоеше в края на перона. Махнах му с ръка.

— Сбогом, мистър Паджет — извиках аз.

Никога не бях виждала по-изненадан човек. Той изглеждаше така, като че ли беше видял призрак.

След няколко минути вече се карах с кондуктора. Изгледах го надменно.

— Аз съм секретарката на сър Юстас Педлър — заявих високомерно. — Моля, заведете ме в частния му вагон.

Сюзън и полковник Рейс стояха на задната открита площадка. И двамата възкликнаха, безкрайно учудени, че ме виждат.

— Здравей те, мис Ан — извика полковник Рейс. — Откъде изникнахте? Мислех, че сте заминали за Дърбан. Вие сте толкова непредсказуема.

Сюзън не каза нищо, но в очите ѝ се четяха стотици въпроси.

— Трябва да се представя на шефа си — с престорена скромност заявих аз. — Къде е той?

— Той е в канцеларията — средното купе — и диктува с невероятно темпо на нещастната мис Петигрю.

— Това силно желание за работа е нещо ново отбелязах аз.

— Хм! — каза полковник Рейс. — Мисля, че неговата идея е да ѝ създаде достатъчно работа, която да я прикове към пишещата машина в купето ѝ през останалата част от деня.

Аз се засмях. После, следвана от тях двамата, тръгнах да търся сър Юстас. Той крачеше напред-назад из тясното пространство на купето и заливаше с порой от думи нещастната си секретарка, която виждах за първи път. Висока, кокалеста жена, облечена безвкусно, с пенсне и делови вид. Разбрах, че ѝ е трудно да насмогва на сър Юстас, тъй като моливът ѝ летеше по хартията, а тя беше ужасно смръщена.

Влязох в купето.

— Добре заварили, сър — закачливо казах аз.

Сър Юстас рязко спря по средата на едно сложно изречение за положението на работниците и се вторачи в мен. Мис Петигрю, въпреки деловия си вид, сигурно беше страшно нервно създание, защото подскочи, сякаш някой беше стрелял по нея.

— Я виж ти! — възкликна сър Юстас. — А какво стана с младежа в Дърбан?

— Предпочетох вас — промълвих аз.

— Скъпа моя — каза сър Юстас. — Можете веднага да хванете ръката ми.

Мис Петигрю покашля и сър Юстас побърза да измъкне ръката си.

— Хм, да — рече той. — Та докъде бяхме стигнали? Да. Тилман Рууз, в своята реч в... Какво има? Защо не пишете?

— Струва ми се — тихо каза полковник Рейс, — че моливът на мис Петигрю се със счупил.

Той го взе от нея и го подстри. Сър Юстас втренчено го изгледа. Същото направих и аз. Гласът на полковник Рейс бе прозвучал много

странно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

ИЗВАДКИ ОТ ДНЕВНИКА НА СЪР ЮСТАС ПЕДЪР

Склонен съм да изоставя моите спомени. Вместо тях ще напиша кратка статия, озаглавена „Моите секретари“. По отношение на секретарите изглежда ме е сполетяла зла участ. В един момент оставам без секретари, в следващия — имам твърде много. Понастоящем пътувам към Родезия, заобиколен от куп жени. Рейс, разбира се, отмъкна двете най-хубави, а за мен останаха огризките. С мен винаги се случва така! Дявол да го вземе, в края на краищата, това *моят* частен вагон, не на Рейс!

Ан Бедингфийлд също пътува с мен за Родезия под предлог, че е моя временна секретарка. Само че цял следобед прекара на външната площадка с Рейс, възхищавайки се на дефилето на река Хекс. Вярно е — казах й, че нейното главно задължение ще бъде да държи ръката ми. Но тя дори и това не прави. Може би се бои от мис Петигрю. Ако е така, не я обвинявам. У мис Петигрю няма нищо привлекателно — тя е отвратително създание с големи крака, прилича повече на мъж, отколкото на жена.

Има нещо загадъчно около Ан Бедингфийлд. Тя скочи на влака в последната минута, пухтейки досущ като парен локомотив, като че ли участваше в някакво надбягване — а Паджет, от своя страна, ми каза, че снощи я бил изпратил за Дърбан! Или Паджет пак е бил пиян, или момичето има астрално тяло.

При това тя изобщо не даде никакви обяснения. Никой никога и за нищо не ми дава обяснения. Да, „Моите секретари“. Номер едно — убиец, който се опитва да се изплъзне от правосъдието. Номер две — прикрит пияница, който се забърква в непочтени интриги в Италия. Номер три — красиво момиче, което притежава полезната способност да бъде на две места едновременно. Номер четири — мис Петигрю, която несъмнено е особено опасен предрешен мошеник! Вероятно някое от италианските приятелчета на Паджет, което той ми натрапи.

Не бих се учудил, ако един ден светът разбере, че е бил измамен по най-скандален начин от Паджет! Общо взето, струва ми се, че Рейбърн беше най-добрият от цялата пасмина. Той никога не ми създаваше главоболия, нито пък ми се пречкаше. Гай Паджет е имал нахалството да натовари куфара с канцеларските материали тук, в купето. Никой не може и крачка да направи, без да се спъне в него.

Едва сега успях да изляза на откритата площадка, като очаквах появата ми да бъде посрещната с радостни възгласи. Двете жени слушаха като омагьосани поредния разказ на Рейс за неговите пътешествия. Трябва да нарека този вагон не „Сър Юстас Педлър и Компания“, а „Полковник Рейс и Неговия Харем“.

После на мисис Блеър ѝ хрумна да прави глупави снимки. Всеки път, когато влакът вземаше някой особено опасен завой, тя снимаше локомотива.

„Нали разбирате — извика радостно тя, — ако искате да заснемете предната част на влака, това може да стане само на завой, а на фона на планините ще изглежда направо страхотно.“

Споделих, че едва ли някой би разбрал, че снимката с правена от задните вагони на влака и тя ме изгледа със съжаление.

„Под нея ще напиша: Заснета от влака. Локомотивът прави завой.“

„Бихте могли да напишете това под всяка снимка на влак“ — казах аз. Жените никога не се замислят за тези дребни неща.

„Радвам се, че пътувам през деня — извика Ан Бедингфийлд. — Щях да пропусна всичко това, ако снощи бях заминала за Дърбан, нали?“

„Така е — отвърна полковник Рейс и се ухили. — Щях да се събудите утре сутрин и да откриете, че се намирате наред Кару — гореща и прашна пустиня с голи камънаци и скали.“

„Радвам се, че промених решението си“ — доволно въздъхна Ан, като продължи да се оглежда наоколо.

„Това ли е най-удобният влак през деня за Родезия?“ попита Ан Бедингфийлд.

„През деня? — засмя се Рейс. — Скъпа мис Ан, има само три влака седмично. В понеделник, сряда и събота. Давате ли си сметка, че ще пристигнете при Водопада едва следващата събота?“

„Дотогава ще си научим и кътните зъби — язвително подхвърли мисис Блеър. — Колко време ще останете при Водопада, сър Юстас“?

„Зависи“ — предпазливо казах аз.

„От какво?“

„От това как се развиват нещата в Йоханесбург. Първоначално смятах да остана един-два дни при Водопада — който никога не съм виждал, въпреки че за трети път посещавам Африка — и после да продължа към Йоханесбург, за да видя как стоят нещата в Ранд. У дома, както знаете, минавам за авторитет по въпросите на политическия живот в Южна Африка. Но от всичко, което чувам, след около седмица Йоханесбург едва ли ще е съвсем приятно място. Не горя от желание да проучвам как стоят нещата в разгара на бушуваща революция.“

Рейс доста надменно се усмихна.

„Според мен страховете ви са преувеличени, сър Юстас. В Йоханесбург няма да сте изложени на кой знае каква опасност.“

Жените веднага го зяпнаха с поглед, който сякаш казваше: „Какъв храбрец!“ Ах, тези високи, стройни, загорели от слънцето мъже — целият свят е в краката им!

„Предполагам, че вие ще бъдете там“ — заявих аз студено.

„По всяка вероятност. Можем да пътуваме заедно.“

„Не съм сигурен дали няма да остана известно време при Водопада — отговорих уклончиво аз. Защо толкова му се иска на Рейс да отида в Йоханесбург? Мисля, че е хвърлил око на Ан. — А вашите планове какви са, мис Ан?“

„Зависи“ — скромно отвърна тя, явно подражавайки на мен.

„Мислех, че сте моя секретарка“ — възроптах аз.

„О, но нали бях отстранена? Цял следобед държите ръката на мис Петигрю!“

„Може да имам много грехове, но не и този — заклевам ви се!“

Четвъртък през нощта

Току-що потеглихме от Кимбърли. Накараха Рейс отново да разкаже онази история за кражбата на диамантите. Защо жените толкова се вълнуват от всичко, свързано с диаманти?

Хубаво поне, че Ан Бедингфийлд разбули ореола на загадъчност около себе си. Изглежда тя е кореспондент на вестник. Тази сутрин изпрати километрична телеграма от Де Аар. Ако се съди по бърборенето, което продължи почти през цялата нощ в купето на мисис Блеър, тя сигурно е чела на глас всички свои специални репортажи за години напред.

Изглежда тя през цялото време е била по дирите на „мъжа с кафявия костюм“. Очевидно не е успяла да го разкрие на борда на Килморден Касъл — всъщност тя едва ли е имала тази възможност. Затова пък сега е доста заета да изпраща по телеграфа в Англия: „Как пътувах с убиеца“ и да съчинява измислени истории от рода на „Какво научих от него“ и прочие. Известно ми е как стават тези неща. Аз самият правя същото в моите спомени, когато Паджет ми позволи. И разбира се, някой „кадърен“ журналист от хората на Нейсби ще подсили още повече детайлите, така че когато репортажът се появи в *Дейли Бъджет*, Рейбърн няма да се познае.

Момичето обаче никак не е глупаво. Както изглежда, тя самичка е успяла да открие самоличността на жената, която беше убита в моята къща. Била руска танцьорка и се, казвала Надина. Попитах Ан Бедингфийлд дали е сигурна в това. Тя ми отговори, че това е просто умозаключение — съвсем в стила на Шерлок Холмс. Въпреки всичко, доколкото разбирам, тя е телеграфирала това на Нейсби като неоспорим факт. Жените притежават интуиция — не се съмнявам, че догадката на Ан Бедингфийлд е абсолютно вярна — но да се нарече това умозаключение, е направо нелепо.

За нищо на света не мога да си представя как е успяла да се присламчи към екипа на *Дейли Бъджет*! Но тя е от тези млади жени, които са способни на това. Невъзможно е да ѝ се устои. Под маската на нейната способност да придумва се крие непреодолима решителност. Вижте само как се качи в моя частен вагон!

Започвам да се досещам защо. Рейс спомена как полицията предполагала, че Рейбърн ще се отправи към Родезия. Сигурно е успял да се измъкне с влака в понеделник. Доколкото разбрах, телеграфирали са до всички гари по линията и макар да не е бил открит никой, който да отговаря на неговото описание, това още нищо не значи. Той вероятно майсторски се е предрешил като някоя тъмнокожа старица, а глупавите полицаи продължават да търсят представител, млад мъж с

белег, облечен по последна европейска мода. Така и не успях да свикна с този негов белег.

Както и да е, Ан Бедингфийлд е по следите му. Тя иска цялата слава да остане за нея и за *Дейли Бъджет*. Днешните млади жени са доста пресметливи. Намекнах ѝ, че това, което върши, не подобава твърде на една жена, а тя се засмя, увери ме, че ако успее да го открие, богатството ѝ е в кърпа вързано. Виждам, че на Рейс това също не му се нрави. Възможно е Рейбърн да пътува с този влак. Ако е така, всички можем да бъдем убити, докато спим в леглата си. Казах това на мисис Блеър — но на нея идеята изглежда ѝ хареса и заяви, че ако аз бъда убит, това наистина ще представлява сензационна новина за Ан! Сензационна новина за Ан, как не!

Утре ще минем през Бечуаналанд. Прахът ще бъде нетърпим. Освен това на всяка малка спирка прииждат чернокожи дечица, които продават чудати дървени фигурки на животни, измайсторени от тях самите, както и разни неща за ядене. Опасявам се, че мисис Блеър може да се развихри. В тези играчки има някакво примитивно очарование, което, чувствам, ще я заплени.

Петък вечер

Стана това, от което се боях. Мисис Блеър и Ан купиха четиридесет и девет дървени фигурки на животни!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ПРОДЪЛЖАВА РАЗКАЗЪТ НА АН

Пътуването към Родезия ми доставяше огромно удоволствие. Всеки ден ни предлагаше нови и все по-вълнуващи гледки. Първо чудесната природа в долината на река Хекс, след това мрачното великолепие на Кару и най-накрая тази чудесна права отсечка от линията в Бечуаналанд и очарователните играчки, които местните жители предлагаха за продан. Почти на всяка гара — ако те изобщо можеха да се нарекат гари, — ние със Сюзън закъсняхме за тръгването на влака. Струваше ми се, че той спира, когато си иска и веднага след това от околната пустош изникваше тълпа местни жители, които държаха в ръцете си плетени панери от царевична шума, захарна тръстика, кожени наметала и очарователни, издялани от дърво фигурки на животни. Сюзън веднага започна да си прави колекция от тях. Аз последвах нейния пример — повечето струваха по едно „тики“ (три пенса) и всяка беше различна. Имаше жирафи, тигри, змии, една антилопа е умърлушен вид и смешни малки войничета. Всичко това ни доставяше огромна радост.

Сър Юстас се опита да обуздае ентузиазма ни, но напразно. Според мен беше цяло чудо, че не изпуснахме влака и не останахме в някой от оазисите по линията. Южноафриканските влакове не свирят и около тях не настава суматоха преди тръгване, а те тихо и неусетно потеглят, докато се пазарите и когато се огледате, хукват през глава да ги догонват.

Можете да си представите какво беше учудването на Сюзън, когато ме видя да се качвам на влака в Кейп Таун. Още първата вечер направихме изчерпателен преглед на ситуацията. Половината нощ мина в разговори.

Беше ми ясно, че се налага да използваме както отбранителни, така и нападателни методи. Тъй като пътувах със сър Юстас и неговата компания, аз бях в пълна безопасност. И той, и полковник Рейс бяха

влиятелни защитници и аз прецених, че моите врагове не биха желали да си създават неприятности заради мен. Освен това, докато се намирах близо до сър Юстас, в известна степен можех да следя действията на Гай Паджет — а тъкмо Гай Паджет стоеше в дъното на цялата загадка. Попитах Сюзън дали не мисли, че е възможно тайнственият „Полковник“ да е самият Паджет. Положението му на подчинен, разбира се, не говореше в подкрепа на това предположение, но на няколко пъти ми беше направило впечатление, че въпреки навиците си да се разпорежда, сър Юстас всъщност доста се влияеше от своя секретар. Той беше сговорчив човек и за един ловък секретар нямаше да бъде трудно да го върти около малкия си пръст. Относителната неизвестност, която неговата длъжност му осигуряваше, можеше в действителност да му бъде от полза, тъй като той не би изгарял от желание да привлече внимание върху себе си.

Сюзън обаче категорично отхвърли това предположение. Тя не желаше да повярва, че Гай Паджет е човекът, който дърпа конците. Според нея истинският „мозък“ — „Полковникът“ — се спотайва в сянка и вероятно вече се е намирал в Южна Африка, когато пристигнахме.

Съгласих се, че съществуват много доводи в подкрепа на нейното мнение, но не бях съвсем убедена. Защото във всеки съмнителен случай изглеждаше така, като че ли Паджет ръководи всичко. Вярно, на пръв поглед на него му липсваше онази самоувереност и решителност, присъщи на един отявлен престъпник, но в края на краищата, според полковник Рейс този тайнствен главатар се занимавал само с мисловната дейност, а гениите често пъти се свързват със стеснителност и слаба физика.

— У вас заговори професорската дъщеря — прекъсна ме Сюзън, когато стигнах до този момент в моите разсъждения.

— И все пак това е вярно. От друга страна може би Паджет е най-приближеният, така да се каже, от всички посветени. — Помълчах една-две минути, а след това замислено продължих: — Да можех да разбера как сър Юстас е натрупал състоянието си!

— Все още ли го подозирате?

— Сюзън, достигнала съм до такова състояние, в което подозирам всички! Не го подозирам сериозно — но, все пак, той е работодател на Паджет и Мил Хаус е негова собственост.

— Чувала съм, че спечелил богатството си по някакъв начин, за който не желае да говори — каза Сюзън замислено. — Но това не означава, че непременно има нещо нередно — може да е от продажба на кабарчета или лекарство против оплешивяване!

Трябваше с прискърбие да се съглася с нея.

— Ще ми се да вярвам — заяви Сюзън не съвсем убедено, — че не вървим в грешна посока. Искам да кажа — не грешим, като допускаме, че Паджет е съучастник. Ами ако, в края на краищата, се окаже, че той е един напълно почтен човек?

Замислих се над тази възможност минута-две, а след това поклатих глава.

— Не вярвам.

— Все пак той има обяснения за всичко.

— Д-да, но не са съвсем убедителни. Например за онази нощ, когато се опита да ме хвърли през борда на Килморден Касъл, той разправя, че последвал Рейбърн на палубата и че Рейбърн се обърнал и го повалил с един удар. А това не е вярно!

— Така е — отвърна Сюзън неохотно. — Но ние чухме тази история от втора ръка — от сър Юстас. Може би, ако я бяхме чули от Паджет, щеше да звучи по-различно. Нали знаете — хората винаги объркват по нещо, когато предават чужди думи.

Обмислих казаното от всички страни.

— Не — казах най-накрая аз. — Не виждам как бихме могли да го оправдаем. Паджет е виновен. Не можете да отречете факта, че той се опита да ме хвърли зад борда, а и всичко останало съвпада. Защо толкова упорито защитавате тази нова идея?

— Може би заради лицето му?

— Лицето му? Но...

— Да, знам какво ще кажете — то е злоещо. Точно така. Нито един човек с такова лице не може да бъде наистина зъл. Това сигурно е някаква прищявка на природата.

Не повярвах твърде на довода на Сюзън. Знам доста неща за Природата през отминалите векове. Ако има чувство за хумор, то тя не го показва често. Сюзън е точно такъв човек, който би приписал на природата собствените си качества.

Продължихме с обсъждане на непосредствените си планове. Беше ми ясно, че трябва по някакъв начин да обясня присъствието си.

Не можех вечно да увъртам. Решението на всички мои затруднения беше съвсем просто, при все че не можах да се сетя веднага за него. *Дейли Бъджет!* Дали щях да проговоря или да мълча, вече нямаше никакво значение за Хари Рейбърн. Това, че беше обявен за „мъжа с кафявия костюм“, не беше по моя вина. Най-добре можех да му помогна, като привидно действах против него. „Полковникът“ и неговата банда не биваше нито за миг да се усъмнят, че между мен и човека, когото бяха избрали като изкупителна жертва за убийството в Марлоу, съществуват някакви приятелски отношения. Доколкото знаех, убитата жена все още не беше идентифицирана. Щях да изпратя телеграма на лорд Нейсби, изказвайки предположение, че тя е не някоя друга, а прочутата руска танцьорка Надина, която дълго време беше очаровала Париж. Струваше ми се невероятно, че все още никой не бе успял да я разпознае — но когато след време научих повече за случая, разбрах, че това всъщност е било съвсем естествено.

По време на успешната си кариера в Париж Надина никога не беше посещавала Англия. Тя беше непозната на лондонската публика. Вестникарските снимки на жертвата в Марлоу бяха толкова размазани и неясни, та никак не е чудно, че никой не бе успял да я разпознае по тях. Надина беше запазила посещението си в Англия в дълбока тайна от всички. В деня след убийството нейният импресарио получил писмо, по неговите думи от танцьорката, в което тя пишела, че се връща в Русия поради неотложни лични дела и че той следва да уреди прекъсването на договора ѝ както намери за добре.

Всичко това, разбира се, научих по-късно. С изричното съгласие на Съюз аз изпратих дълга телеграма от Де Аар. Тя пристигнала във важен от психологическа точка момент (и това, разбира се, научих после). *Дейли Бъджет* изпитвал остра нужда от някаква сензация. Моето предположение било проверено и се оказало, че е вярно. *Дейли Бъджет* разполагал с най-голямата сензация от основаването си до този момент. „Жертвата от Мил Хаус идентифицирана от нашия специален репортер“. И тъй нататък. „Нашият репортер пътува с убиеца. Мъжът с кафевия костюм. Кой всъщност е той?“

По-важните факти, разбира се, били предоставени на южноафриканските вестници, но аз прочетох собствените си пространни репортажи едва след това! Получих похвала и подробни указания с телеграма в Булавайо. Бях назначена в екипа на *Дейли*

Бъдкет. Самият лорд Нейсби ми изпрати личните си поздравления. Бях изрично упълномощена да откроя убиеца, а аз, и единствено аз знаех, че убиецът не е Хари Рейбърн! Но нека светът си мисли, че е той — така беше най-добре засега.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Пристигнахме в Булавайо рано сутринта в събота. Градът ме разочарова. Беше много горещо, а хотелът не ми хареса. На всичко отгоре състоянието на сър Юстас не би могло да се опише по друг начин, освен като съвсем мрачно. Мисля, че се ядоса заради нашите животни от дърво — особени заради големия жираф. Това беше разкошен жираф с невероятна шия, кротък поглед и увиснала опашка. Жираф със собствена физиономия. Очарователен жираф. Двете със Сюзън бяхме вече започнали да спорим на кого принадлежи той — на мен или на нея. Всяка от нас беше участвала в покупката му е по едно тики. Сюзън изтъкваше в своя полза факт, че е по-голяма от мен, както и семейното си положение. Аз твърдях, че първа съм забелязала колко е красив.

Междувременно трябва да призная, че той заемаше значителна част от нашето триизмерно пространство. Да се пренесат четиридесет и девет дървени фигурки на животни, с неудобна за носене форма и направени от изключително чуплив материал, представлява немалък проблем. Натоварихме с куп животни двама носачи, а единият веднага изпусна очарователна група щрауси, при което главите им се счупиха. Като имахме предвид това, ние със Сюзън взехме колкото можем да носим, полковник Рейс също ни помогна, а големия жираф тръснах в ръцете на сър Юстас. Дори и мис Петигрю, която нямаше никаква вина, не можа да се измъкне — на нея ѝ се падна да носи един огромен хипопотам и две черни войничета. Имах чувството, че мис Петигрю не ме харесва. Може би си мислеше, че съм безочлива нахалница. Във всеки случай тя ме избягваше, доколкото бе възможно. А най-странното беше, че нейното лице ми се струваше смътно познато, въпреки че не можех да се сетя откъде.

През по-голямата част от сутринта си почивахме, а следобед потеглихме с автомобил към гроба на Роудс. По-точно трябваше да потеглим, но в последния момент сър Юстас се отказа. Той беше в почти толкова лошо настроение, както през онази сутрин, когато

пристигнахме в Кейп Таун — когато хвърли прасковите на пода, а те станаха на пихтия! Очевидно всяко ново място рано сутрин се отразява зле на настроението му. Той наруга носачите, наруга сервитьорите на закуска, наруга цялата хотелска управа и без съмнение му се искаше да наругае и мис Петигрю, която се въртеше около него е молив и бележник в ръка, но си мисля, че дори и сър Юстас не би дръзнал да наругае мис Петигрю. Тя е досущ като компетентна секретарка от някой роман. Едва успях да спася нашия скъпоценен жираф. Струва ми се, че сър Юстас изпитваше желание да го тръшне на земята.

Та да се върна на нашата експедиция. След като сър Юстас се отказа, мис Петигрю заяви, че ще остане в стаята си — в случай, че му потрябва. В последната минута пък Сюзън изпрати бележка, че я боли глава. Така че ние с полковник Рейс потеглихме сами.

Той е странен човек. Това трудно се забелязва, когато е сред други хора. Но когато останеш насаме с него, въздействието, което неговата личност оказва, е просто потискащо. Той става още по-мълчалив, ала мълчанието му говори по-силно от всякакви думи.

Така стана и в този ден, докато пътувахме през жълто-кафявите шубраци към Матопос. Всичко изглеждаше странно притихнало — с изключение на нашата кола, която, мисля си, беше първият форд, произведен някога от човек! Тапицерията ѝ беше съвсем скъсана и макар нищичко да не разбирам от двигатели, дори аз можех да се досетя, че под капака ѝ не всичко е както трябва.

След малко видът на местността започна да се променя. Появиха се огромни скални блокове, струпани в причудливи форми. Внезапно се почувствах така, сякаш бях попаднала в някаква първобитна ера. За момент неандерталците ми се видяха толкова реални, колкото бяха и за татко. Обърнах се към полковник Рейс.

— Сигурно някога е имало великани — мечтателно казах аз. — И децата им са били също като днешните — играли са си с камъчета, правили са от тях купчинки, а после са ги събаряли и колкото по-умело са ги подреждали, толкова по-доволни са били. Ако трябваше да дам име на това място, щях да го нарека „Страната на децата — великани“.

— Може би сте много по-близо до истината, отколкото предполагате — отвърна сериозно полковник Рейс. — Девствена, примитивна, огромна — това е Африка.

Кимнах с разбиране.

— Обичате я, нали? — попитах аз.

— Да. Но да се живее в нея дълго — е, човек, така да се каже, става жесток. Започва да се отнася с пренебрежение към живота и смъртта.

— Да — казах аз, като си мислех за Хари Рейбърн. Той също беше такъв. — Но не и жесток към по-слабите създания?

— Има най-различни мнения за това кое създание е слабо и кое не, мис Ан.

Долових в гласа му нотка на сериозност, която почти ме стресна. Почувствах, че наистина знам твърде малко за мъжа до себе си.

— Имах предвид деца и кучета.

— С чисто сърце мога да кажа, че никога не съм бил жесток към деца или кучета. Значи вие не смятате жените за „слаби създания“?

Замислих се.

— Не, в никакъв случай — въпреки че, предполагам, те са такива. Поне в днешно време. Но татко винаги казваше, че в началото мъжете и жените заедно скитали по света — равни по сила — като лъвовете и тигрите...

— И жирафите ли? — подхвърли шеговито полковник Рейс.

Засмях се. Всички се шегуваха с този жираф.

— И жирафите. Разбирате ли, те са били скитници. Чак когато престанали да скитат и заживели на големи групи и жените започнали да се занимават с едни неща, а мъжете — с други, тогава жените станали по-слаби. Но, разбира се, в същността си хората са си останали пак същите — искам да кажа, чувстват нещата по същия начин, затова жените издигат в култ физическата сила на мъжете — онова, което някога са имали и загубили.

— Преклонение пред предците, така ли?

— Нещо подобно.

— И наистина мислите, че това е вярно? Че жените боготворят силата, искам да кажа?

— Струва ми се, че е съвсем вярно — ако човек е искрен пред себе си. Мислите, че се възхищавате на моралните качества, но когато се влюбите, се връщате към първичното в себе си, когато единствено физическото начало има значение. Но не смятам, че това решава всичко — ако живеехме в примитивни условия, щеше да бъде съвсем естествено, но ние не живеем. И така — накрая побеждава другото.

Нима не надделяват винаги тъкмо онези неща, които на пръв поглед изглеждат преодолени? Те надделяват по единствения начин, който има значение. Както се казва в Библията, да загубиш душата си и да я откриеш.

— Накрая — замислено каза полковник Рейс — се влюбваш — и биваш разлюбен, това ли имате предвид?

— Не точно, но може и така да се каже.

— Но аз не мисля, че някога сте били разлюбвана, мис Ан?

— Не, не съм — честно си признах аз.

— Или пък сте били влюбена?

Не отговорих нищо.

Колата спря. Бяхме пристигнали и това сложи край на разговора ни. Слязохме и започнахме бавно да се изкачваме към Уърлдс Вю. Не за първи път се чувствах неловко в компанията на полковник Рейс. Той твърде добре прикриваше мислите си зад тези свои непроницаеми черни очи. Този човек малко ме плашеше. Постоянно изпитвах някакъв страх от него. Никога не можех да разбера какво мисли за мен.

Изкачвахме се мълчаливо, докато стигнахме мястото, където лежеше погребан Роудс, а край него като стражи се издигаха огромни скали. Странно, мистично място, далеч от хорските убежища, въздаващо вечна възхвала на суровата красота.

Поседяхме мълчаливо там известно време. След това започнахме да слизаме, като леко се отклонихме от пътеката. На места се налагаше да пълзим, а веднъж попаднахме на стръмен скалист склон, който беше почти отвесен.

Полковник Рейс мина първи и след това се обърна да ми помогне.

— По-добре да ви взема — внезапно каза той и е бързо движение ме вдигна от земята.

Почувствах неговата сила, докато ме пускаше долу. Мъж от желязо, със стегнати стоманени мускули. И отново изпитах страх, още повече, че той не се отмести, а остана да стои пред мен, вперил поглед в очите ми.

— Какво всъщност правите тук, Ан Бедингфийлд? — неочаквано попита той.

— Аз съм просто едно циганче, тръгнало да види свят.

— Да, точно така. Това, че сте кореспондент на вестник, е само предлог. Вие не сте журналист по душа. Тръгнаха ви по света за собствено удоволствие — гребете с пълни шепи от живота. Но не само това.

Какво искаше да ме накара да му кажа? Страхувах се — бях уплашена. Погледнах го право в лицето. Моите очи не могат да пазят тайни както неговите, но могат да гледат войнствено.

— А какво всъщност правите вие тук, полковник Рейс? — попитах го съвсем преднамерено аз.

За момент си помислих, че няма да ми отговори. Въпреки това ясно личеше, че е много изненадан. Най-сетне той проговори, като явно изпитваше някакво мрачно задоволство от собствените си думи.

— Удовлетворявам честолюбието си — каза той. — Това и само това — удовлетворявам честолюбието си. Спомнете си, нали, мис Бедингфийлд, че „поради този грях бяха низвергнати ангелите“ и прочие.

— Говори се — бавно казах аз, — че вие всъщност работите за правителството, че сте от разузнаването. Вярно ли е?

Въобразявах ли си, или той наистина се поколеба за частица от секундата, преди да отговори?

— Мога да ви уверя, мис Бедингфийлд, че съм тук единствено в качеството си на частно лице, което пътува за собствено удоволствие.

По-късно, когато премислих отговора, ми направи впечатление, че е до известна степен двусмислен. Може би самият той желаше думите му да прозвучат така.

Разстоянието до колата изминахме в мълчание. Към средата на пътя за Булавайо спряхме да прием чай в една примитивна постройка край шосето. Собственикът копаеше в градината и изглеждаше раздразнен, че го безпокоим. След безкрайно чакане той ни понесе престојали сладки и изстинал чай. После отново изчезна в градината си.

Той едва се беше скрил от погледа ни, когато ни заобиколиха няколко котки. Бяха шест и жално мяукаха и един глас. Вривата беше оглушителна. Подхвърлих им няколко парченца от сладките. Те лакомо ги изгълтаха. Налях останалото мляко в една чинийка, при което те се сборичкаха за него.

— О — извиках с негодувание аз, — та те са прегладнели! Това е отвратително. Моля ви, моля ви, поръчайте още мляко и една чиния сладки.

Полковник Рейс мълчаливо тръгна да изпълни молбата ми. Котките бяха започнали да мяukat отново. Той се върна с голяма кана мляко, което те излочиxa до капчица.

Когато станах, на лицето ми беше изписана решителност.

— Ще взема тези котки с нас — няма да ги оставя тук.

— Скъпо мое дете, бъдете разумна. Не можете да разнасяте със себе си шест котки, както и петдесет животни от дърво.

— Не ме е грижа за животните от дърво. Тези котки са живи. Ще ги взема с мен.

— Нищо такова няма да направите. — Погледнах го възмутено, но той продължи: — Мислите, че съм жесток, но не можете да прекарате живота си, затрогвайки се от подобни неща. Няма смисъл да се противите — няма да ви позволя да ги вземете. Нали знаете, че това е примитивна страна, а аз съм по-силен от вас.

Винаги безпогрешно съм разбирала кога съм претърпяла поражение. Тръгнах към колата е насълзени очи.

— Вероятно само днес са останали без храна — опита се да ме утеши той. — Съпругата на този човек е заминала за припаси в Булавайо. Така че всичко ще бъде наред. Освен това много добре знаете, че светът е пълен с котки, които гладуват.

— Недейте, моля ви, недейте — поривисто изрекох аз.

— Трябва да приемате живота такъв, какъвто е. Трябва да бъдете твърда и безмилостна — какъвто съм аз. Това е тайната на силата — и тайната на успеха.

— По-добре мъртва, отколкото безмилостна — разпалено заявих аз.

Качихме се на колата и потеглихме. Бавно започнах отново да се съвземам. Внезапно, за моя голяма изненада, той взе ръката ми в своите.

— Ан — тихо каза той, — желая ви. Ще се омъжите ли за мен?

Почувствах се съвсем объркана.

— О, не — смотолевих аз. — Не мога.

— Защо не?

— Не изпитвам към вас такива чувства. Никога не съм ви възприемала по този начин.

— Разбирам. Това ли е единствената причина?

Трябваше да бъде честна. Дължах му това.

— Не — отговорих аз, — не е. Виждате ли... аз... аз обичам друг.

— Разбирам — повтори той. — А това отнася ли се за началото? Когато ви видях за пръв път на борда на Килморден Касъл?

— Не — промълвих аз. — Случи се... след това.

— Разбирам — потрети той, но този път усетих в гласа му решителна нотка, която ме накара да се обърна и да го погледна. Лицето му беше по-мрачно от всякога.

— Какво... какво искате да кажете? — заекнах аз.

Той ме погледна, непроницаем, с чувство за превъзходство.

— Само това — че вече знам какво да правя.

Тръпки ме побиха от неговите думи. Зад тях прозираше решителност, която не разбирах — и която ме плашеше.

Никой от двамата ни не продума до хотела. Отидох право при Сюзън. Тя лежеше на леглото с книга в ръка и никак нямаше вид на човек, който страда от главоболие.

— Тук си отдъхва идеалната сватовница — заяви тя. Известна още като тактичната компаньонка. Но, Ан, скъпа, какво има?

Бях заплакала неутешимо.

Разказах ѝ за котките — чувствах, че нямаше да бъде честно да ѝ разказвам за полковник Рейс. Но Сюзън е много проникателна. Тя разбра, че има и още нещо.

— Да не сте настинали, Ан? Знам, че звучи абсурдно човек дори да си го помисли в тази жега, но вие цялата треперите.

— Няма нищо — казах аз. — Нерви, просто нерви. Непрестанно си мисля, че ще се случи нещо ужасно.

— Не бъдете глупава — решително заяви Сюзън. — Хайде да поговорим за нещо интересно. Ан, тези диаманти...

— Какво искате да кажете?

— Не съм убедена, че са на сигурно място при мен. Преди всичко беше наред, никой не би си помислил, че са между нещата ми. Но сега, когато всички знаят, че сме толкова близки приятелки, аз също попадам под подозрение.

— И все пак никой не знае, че те са в кутийка от филм — възразих аз. — Това е чудесно скривалище. Не мисля, че бихме могли да се спрем на нещо по-добро.

Тя се съгласи, макар и неохотно, но каза, че отново ще поговорим за това, когато стигнем при Водопада.

Влакът ни тръгна в девет часа. Настроението на сър Юстас все още не се беше подобрило и мис Петигрю изглеждаше потисната. Полковник Рейс беше възвърнал обичайния си вид. Имах чувството, че съм сънувала нашия разговор по пътя.

Тази нощ спях тежко на твърдото легло, измъчвана от някакви неясни, страховити сънища. Събудих се с главоболие и излязох на откритата площадка на вагона. Времето беше свежо и приятно и навсякъде, докъдето поглед стигаше, се простираха вълнисти хълмове, покрити е гори. Тук ми харесваше — харесваше ми много повече, отколкото на всяко друго място, където някога съм била. В този момент изпитвах желание да имам малка къща нейде в сърцето на шубрака и да остана навеки да живея там — навеки... Малко преди два и половина полковник Рейс ме извика от „канцеларията“ и посочи към облак бяла мъгла с формата на букет, надвиснал над част от шубрака.

— Пръски от Водопада — каза той. — Вече сме съвсем близо.

Все още бях обхваната от онова странно, нереално чувство на приповдигнатост, което беше последвало неспокойната нощ. Някъде дълбоко в себе си изпитвах силното усещане, че съм пристигнала у дома... У дома! А при това никога преди не бях идвала тук — или може би в мечтите си?

Разстоянието от влака до хотела — голяма бяла сграда, цялата окичена с мрежи против комари, изминахме пеша.

Нямаше улици, нито къщи. Излязохме на верандата и аз ахнах. Точно срещу нас, на около половин километър, се намираше Водопадът. Никога не бях виждала нещо толкова величествено и красиво — и никога няма да видя.

— Ан, какво става с вас? — запита Сюзън, когато седнахме да обядваме. — Никога преди не съм ви виждала в такова състояние.

Тя ме изгледа с любопитство.

— Така ли? — засмях се аз, но почувствах, че смехът ми звучи неестествено. — Просто съм очарована от всичко наоколо.

— Не е само това.

На челото ѝ се появи бръчица — признак за безпокойство.

Да, аз бях щастлива, но освен това изпитвах някакво странно предчувствие за нещо — нещо, което щеше да се случи скоро. Бях развълнувана и не ме свърташе на едно място.

След чая тръгнахме да се разходим. Качихме се на дрезината и усмихнати чернокожи започнаха да я бутат по релсите към моста.

Гледката беше разкошна — огромната бездна и водата, която падаше надолу и завесата от ситни водни капчици и пръски пред нас, която от време на време се вдигаше и ни позволяваше за минутка само да зърнем огромния стръмен водопад, а после отново се спускаше като неразгадаемо тайнство. В това, според мен, винаги се е криело очарованието на Водопада — неговата неуловимост. Мислите си, че всеки момент ще го видите — а всъщност не го виждате.

Прекосихме моста и бавно поехме по пътеката, която беше очертана от двете страни с бели камъчета и лъкатушеше покрай ръба на пролома. Най-последно излязохме на една широка просека, откъдето наляво тръгваше пътека, водеща надолу, към пропастта.

— Дерето с палмите — обясни полковник Рейс. — Ще слезем ли долу? Или да оставим за утре? Ще се забавим доста, а после трябва отново да се изкачваме до горе.

— Ще го оставим за утре — категорично заяви сър Юстас. Забелязала съм, че никак не обича изморителната физическа дейност.

Той ни поведе обратно. Докато вървахме, се разминахме с един симпатичен туземец, който крачеше наперено. Зад него вървеше жена, която сякаш беше качила на главата си цялата домакинска посуда! В купа имаше дори и тиган!

— Никога не нося със себе си фотоапарата, когато ми трябва — простена Сюзън.

— Доста често ще ставате свидетелка на подобни неща, мисис Блеър — каза полковник Рейс. — Няма защо да съжелявате.

Стигнахме отново до моста.

— Ще отидем ли до гората на дъгите? — продължи той. — Или се боите да не се намокрите?

Сюзън и аз тръгнахме с него. Сър Юстас продължи обратно към хотела. Гората на дъгите доста ме разочарова. Нямаше кой знае колко дъги, а освен това се измокрихме до кости, но от време на време успяхме да зърнем Водопада отсреща. Едва сега разбрахме на каква

огромна площ се простира. О, скъпи, скъпи Водопаде, колко те обичам и ти се възхищавам и винаги ще продължавам да го правя!

Върнахме се в хотела тъкмо навреме, за да се преоблечем за вечеря. Изглежда сър Юстас определено изпитва антипатия към полковник Рейс. Сюзън и аз опитахме леко да го развеселим, но не постигнахме кой знае какъв успех.

След вечеря той се оттегли в дневната си, като помъкна със себе си и мис Петигрю. Ние със Сюзън поговорихме малко с полковник Рейс, след което тя заяви с огромна прозявка, че отива да си легне. Аз не желяех да оставам насаме с него, така че също станах и се прибрах в стаята си.

Бях обаче твърде развълнувана, за да заспя. Дори не се съблякох. Отпуснах се на един стол и се замечтах. И през цялото време имах усещането за нещо, което все повече и повече приближава...

На вратата се почука и аз се сепнах. Станах и отидох да отворя. Едно малко чернокожо момче ми подаде някаква бележка. Беше адресирана до мен с почерк, който ми беше непознат. Взех я и се прибрах в стаята. Стоях и продължавах да я държа. Най-накрая я разгърнах. Беше съвсем кратка:

Трябва да ви видя. Не смея да дойда в хотела. Ще дойдете ли на просеката до дерето с палмите? От човека, когото познавате като Хари Рейбърн.

Сърцето ми щеше да се пръсне. Значи той беше тук! О, знаех си аз — знаех го през цялото време! Чувствах, че той е близо до мен. Съвсем несъзнателно аз бях дошла в неговото убежище.

Увих около главата си един шал и отидох на пръсти до вратата. Трябваше да внимавам. Той беше преследван. Никой не трябваше да види, че се срещам с него. Прокраднах се до стаята на Сюзън. Тя спеше дълбоко. Чувах равномерното ѝ дишане.

Сър Юстас? Спрях пред вратата на дневната му. Да, той диктуваше на мис Петигрю — чух как тя монотонно повтаря: „По тази причина позволявам си да предложа при решаването на проблема с цветнокожите работници...“. Спря, за да го изчака да продължи и чух как той гневно промърмори нещо.

Продължих да се прокрадвам. В стаята на полковник Рейс нямаше никой. Не го видях във фойето. А той беше човекът, от когото най-много се страхувах! Нямах повече време за губене. Бързо се измъкнах от хотела и поех по пътеката към моста.

Прекоших го и зачаках в тъмнината. Ако някой ме беше проследил, щях да го видя като минава по моста. Но минутите се нижеха, а никой не се появи. Значи никой не ме беше проследил. Обърнах се и поех по пътеката към просеката. Направих пет-шест крачки и спрях. Нещо беше про шумоляло зад мен. Не можеше да бъде човек, който ме е проследил от хотела. Беше някой, който вече се намираще тук и чакаше.

И веднага, без всякаква видима причина, но с онази сигурност, породена от инстинкта, разбрах, че нещо ме заплашва. Беше същото усещане, което бях изпитала в онази нощ на борда на Килморден Касъл — безпогрешен инстинкт, който ме предупреждаваше за опасност.

Обърнах рязко глава назад. Тишина. Направих една-две крачки. Отново дочух шумолене. Без да спирам, отново погледнах назад. От тъмнината изникна силует на мъж. Той видя, че го забелязах и се хвърли напред към мен.

Беше твърде тъмно, за да позная, когото и да било. Успях само да видя, че е висок и европеец, а не местен жител. Плюх си на петите и побягнах. Чувах тежките му стъпки подире си. Побягнах още по-бързо, като не изпусках от поглед белите камъчета, които ми показваха къде да стъпвам, тъй като нощта беше безлунна.

И изведнъж кракът ми пропадна. Чух мъжа зад мен да се смее — отвратителен, злостен смях. Той кълтеше в ушите ми, докато падах надолу с главата — все по-надолу и по-надолу към гибелната бездна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Свестих се бавно и мъчително. Главата ме болеше, а когато се опитах да се надигна, остра болка прониза лявата ми ръка. Всичко ми изглеждаше призрачно и нереално. Пред очите ми плуваха кошмарни видения. Почувствах, че падам — падам отново. Веднъж ми се стори, че от мъглата пред мен изплува лицето на Хари Рейбърн. Почти повярвах, че е истинско. След това отново избледня, като се усмихваше подигравателно. Спомням си, че веднъж някой поднесе към устата ми чаша и аз отпих. Насреща ми се хилеше черно лица — помислих си, че е лицето на дявола и изпицях. После отново сънища — дълги, мъчителни сънища, в които напразно търсех Хари Рейбърн, за да го предупредя — да го предупредя — за какво? И аз самата не знаех. Но имаше някаква опасност — някаква голяма опасност — и единствено аз можех да го спася. След това отново тъмнина, милостива тъмнина и истински сън.

Когато най-после се събудих, бях започнала да се съвземам. Безкрайният кошмар беше свършил. Помнех отлично всичко, което се беше случило — как бързах да изляза от хотела, за да се срещна с Хари, човека в тъмнината и онзи последен, ужасен момент, когато започнах да падам... По някакво чудо не бях загинала. Бях натъртена, болеше ме цялото тяло, чувствах се много слаба, но бях жива. Ала къде се намирах? С усилие успях да обърна главата си и да се огледам наоколо. Бях в малка стая с груби дъсчени стени. По тях бяха окачени кожи от животни и бивни от слонова кост. Лежах на грубо скован миндер, също покрит с кожи, а лявата ми ръка беше бинтована. Чувствах я изтръпнала и не можех да я движа. Отначало помислих, че съм сама, но след това видях фигурата на мъж, който седеше между мен и светлината, а главата му беше обърната към прозореца. Стоеше съвсем неподвижно, като издялан от дърво. Нещо в главата с късо подстригана черна коса ми се стори познато, но не посмях да дам воля на въображението си. Изведнъж той се обърна и аз затаих дъх. Това беше Хари Рейбърн. Хари Рейбърн, от плът и кръв.

Той стана и приближи към мен.

— По-добре ли се чувствате? — малко притеснено попита той.

Не можах да отговоря. По лицето ми се стичаха сълзи. Все още бях отпаднала, но стиснах ръката му с две ръце. Искаше ми се да умра така, докато той стои до мен и ме гледа с този нов израз в очите си.

— Не плачете, Ан. Моля ви, не плачете. Вече сте в безопасност. Никой няма да ви причини зло.

Той отиде и ми донесе една чаша.

— Пийнете малко от това мляко.

Отпих покорно. Той продължи да ми говори тихо и галовно, сякаш говореше на дете.

— Хайде сега, стига толкова въпроси. Опитайте се пак да поспите. Малко по малко ще започнете да се оправяте. Ако искате, ще изляза.

— Не — настоятелно казах аз. — Не, не.

— Ще остана тогава.

Той донесе едно столче, постави го до мен и седна. Сложи ръка върху моята и аз, вече доволна и спокойна, отново потънах в сън.

Сигурно съм заспала вечерта, но когато пак се събудих, слънцето грееше високо в небето. Бях сама в колибата, но щом се размърдах, вътре дотича една възрастна негърка. Тя беше невероятно грозна, но ми се усмихваше окуражително. Донесе вода в един леген и ми помогна да измия лицето и ръцете си. След това ми донесе голяма купа супа, която излапах до дъно! Зададох и няколко въпроса, но тя само се усмихваше, кимаше и бърбореше на някакъв гърлен език и аз разбрах, че не знае английски.

Тя се изправи и се отдръпна почтително, когато Хари Рейбърн влезе. Той я отпрати с кимване на глава и тя излезе, като ни остави сами. Хари Рейбърн ми се усмихна.

— Наистина изглеждате по-добре днес!

— Да, наистина, но все още съм доста замаяна. Къде съм?

— На един малък остров в Замбези, на около четири мили нагоре от Водопада.

— Знаят ли... знаят ли моите приятели, че съм тук?

Той поклати глава.

— Трябва да ги уведомя.

— Вие, разбира се, ще постъпите, както намерите за добре, но според мен трябва да изчакате малко, докато позакрепнете.

— Защо?

Той не отговори веднага, затова продължих.

— От колко време съм тук?

— Почти месец.

— О! — извиках аз. — Трябва да съобщя на Съюзън. Тя сигурно много се тревожи.

— Коя е Съюзън?

— Мисис Блеър. Бях с нея и сър Юстас и полковник Рейс в хотела — но вие сигурно знаете това?

Той поклати глава.

— Не знам нищо, с изключение на това, че ви открих да висите сред клоните на едно дърво, в безсъзнание и със зле изкълчена ръка.

— Къде беше дървото?

— Надвиснало над пролома. Ако дрехите ви не се бяха закачили за клоните му, сигурно щяхте да станете на пихтия.

Изтръпнах от ужас. Внезапно в ума ми проблесна друга мисъл.

— Значи не сте знаели, че съм тук. Ами онази бележка?

— Каква бележка?

— Бележката, която ми изпратихте и с която ме молихте да се срещнем при просеката?

Той ме изгледа учудено.

— Не съм пращал никаква бележка.

Почувствах как се изчервявам до корените на косата си. За щастие той като че ли не забеляза това.

— Как, тогава, сте се озовали там по такъв удивителен начин? — попитах аз колкото се може по-равнодушно. — И какво всъщност правите в тази част на света?

— Аз живея тук — простичко отвърна той.

— На този остров?

— Да. Дойдох тук след войната. Понякога возя компании от хотела с лодката си, но тук почти от нищо нямам нужда, тъй че през по-голямата част от времето правя каквото си поискам.

— Живеете тук сам-самичък?

— Не жадувам за компания, уверявам ви — отговори хладно той.

— Съжалявам тогава, че ви натрапих своята — отвърнах аз, — но изглежда никой не е искал мнението ми по този въпрос.

За моя изненада в очите му се появиха весели пламъчета.

— Абсолютно никой. Метнах ви през рамо като чувал с картофи и ви пренесох до лодката. Също като първобитен човек от Каменната ера.

— Но по съвсем друга причина — подхвърлих аз.

Този път той се изчерви, страните му пламнаха.

Червенината личеше дори под тена на лицето му.

— Но не ми казахте защо сте се скитали там, в толкова удачно избрано за мен време? — побързах да кажа аз, за да прикрия смущението му.

— Не можех да заспя. Не ме свърташе на едно място — бях неспокоен. Имах чувството, че нещо ще се случи. Най-накрая се качих на лодката, доплавах до брега и тръгнах към Водопада. Тъкмо бях стигнал до дерето с палмите, когато чух, че извикахте.

— Защо не потърсихте помощ от хотела, вместо да ме мъкнете чак дотук? — попитах аз.

Той отново се изчерви.

— Предполагам във вашите очи това изглежда непростима волност — но мисля, че дори и сега не осъзнавате на каква опасност сте изложена. Мислите си, че е трябвало да уведомя приятелите ви? Не, аз се заклях пред себе си, че ще се грижа за вас по-добре от всеки друг. На този остров не стъпва жива душа. Доведох старата Батани, която някога излекувах от треска, да се грижи за вас. Тя ми е предана. Никога няма и думичка да каже. Бих могъл да ви държа тук месеци наред и никой няма да разбере.

Бих могъл да ви държа тук месеци наред и никой няма да разбере! Какво удоволствие ми доставяха някои думи!

— Постъпили сте съвсем правилно — тихо казах аз. — И аз на никого няма да се обадя. Един или два дни повече безпокойство нямат кой знае какво значение. Освен това те не са ми толкова близки. Всъщност са само мои познати — дори Сюзън. И който и да е написал тази бележка, сигурно е знаел доста! Външен човек не би могъл да направи това.

Този път успях да спомена бележката, без изобщо да се изчервя.

— Ако приемете един съвет от мен... — Каза той колебливо.

— Едва ли — отговорих аз съвсем откровенно. — Но нищо няма да загубя, ако го чуя.

— Винаги ли правите единствено това, което ви харесва, мис Бедингфийлд?

— Обикновено — предпазливо отвърнах аз. На всеки друг бих казала „Винаги“.

— Горко на съпруга ви — неочаквано рече той.

— Няма защо да го съжалявате — отговорих аз. — Не бих и помислила да се омъжа за някого, ако не съм лудо влюбена в него. А, разбира се, в действителност нищо не доставя по-голямо удоволствие на една жена от това да прави всички онези неща, които на нея лично не харесват, за някого, когото наистина харесва. И колкото по-своенравна е тя, толкова повече ѝ харесва.

— Боя се, че не съм съгласен с вас. По правило става точно обратното. — Той заяви това леко подигравателно.

— Точно така — разгорещено възкликнах аз. — И затова има толкова неудачни бракове. Всичко е по вина на мъжете. Те или отстъпват за всичко на жените си — и жените ги презират, или са абсолютни егоисти, които винаги настояват на онова, което са си наумили и никога не казват „благодаря“. Добрият съпруг съумява да накара съпругата си да направи точно това, което той иска, а после се разтапя в благодарности. Жените обичат да се подчиняват, но мразят, когато жертвите, които правят, не се оценяват. От друга страна мъжете никак не ценят жени, които през цялото време ги гледят. Когато се омъжа, през по-голямата част от времето ще бъда същински дявол, а след това, когато съпругът ми най-малко очаква, ще му покажа какъв чудесен ангел мога да бъда!

Хари искрено се разсмя.

— Ще живеете като котка и куче.

— Влюбените винаги се карат — уверих го аз. — Защото не се разбират един друг. А когато започнат да се разбират, те вече не се обичат.

— А обратното също ли е вярно? Че хората, които постоянно се карат, са влюбени един в друг?

— Н-н-не знам — казах аз, като за миг се сконфузах.

Той се обърна към огнището.

— Искате ли още супа? — попита нехайно той.

— Да, моля. Толкова съм гладна, че бих могла да изям цял хипопотам.

— Това е добре.

Той се зае да подклажда огъня. Аз го наблюдавах.

— Когато стана на крака, ще ви готвя — обещах аз.

— Не допускам, че можете да готвите.

— Мога да претоплям неща от консерви, също като вас — отговорих аз, като посочих редицата консервни кутии върху поставката над огнището.

— Предавам се — каза той и се засмя.

Когато се смееше, цялото му лице се променяше. Изглеждаше момчешко, щастливо — като на съвсем различен човек.

Супата ми хареса. Докато си хапвах, си спомних, че той така и не ми каза какъв беше неговият съвет.

— А, да, ето какво исках да кажа. Ако бях на ваше място, щях да остана тук в неизвестност, без да вдигам шум около себе си, докато отново укрепна. Враговете ви ще си помислят, че сте загинали. Те едва ли биха се учудили, че тялото ви не е било открито. То щеше да стане на парчета върху скалите, а течението щеше да го отнесе.

Аз потръпнах.

— След като напълно оздравеете, можете необезпокоявана да стигнете до Бейра и да се качите на някой кораб за Англия.

— Това ще бъде съвсем безславно — презрително отсякох аз.

— Все едно, че слушам някоя глупава ученичка.

— Не съм глупава ученичка — възнегодувах аз. — Аз съм жена.

— Опазил ме господ, разбира се, че сте — смотолеви той и бързо излезе навън.

Възстановявах се бързо. Двете наранявания, които бях получила, бяха удар по главата и зле изкълчена ръка. Последното беше най-сериозно и отначало моят спасител беше помислил, че тя всъщност е счупена. След като внимателно я огледал обаче, разбрал, че не е счупена и въпреки че много ме болеше, скоро започнах да си служа с нея.

Беше чудно време. Бяхме откъснати от света, сами двамата като Адам и Ева — толкова различно! Старата Батани се навърташе край нас, ала ние почти не ѝ обръщяхме внимание. Настоявах да се занимавам с готвенето, или поне с част от него, доколкото можех да се

справя с една ръка. През по-голямата част от времето Хари беше навън, но прекарвахме дълги часове заедно, изтегнати под сянката на палмите, като разговаряхме и се карахме — обсъждайки всичко под слънцето, карайки се и отново сдобрявайки се. Доста се препирахме, но между нас се породило истинско и трайно приятелство, каквото трудно можех да си представя, че съществува. Това — и още нещо.

Знаех, че приближава моментът, в който щях да бъда достатъчно здрава, за да си тръгна — осъзнавах това с натежало сърце. Щеше ли да ми позволи да си отида? Без дума да ми каже? Без да ми даде някакъв знак? От време на време се умълчаваше — дълги, потискащи паузи, моменти, когато внезапно скачаше и тръгваше да скита сам. Бурята се разрази една вечер. Бяхме привършили скромната си вечеря и седяхме на прага на колибата. Слънцето залязваше.

Фуркетите бяха предмети от първа необходимост, които Хари не бе успял да ми осигури и косата ми, права и черна, се спускаше до коленете ми. Седях, подпряла брадичка върху ръцете си, потънала в мисли. По-скоро почувствах, отколкото видях, че Хари ме гледа.

— Приличаш на магьосница, Ан — каза той най-накрая и усетих в гласа му нещо, което досега отсъстваше.

Протегна ръка и докосна косата ми. Аз потръпнах. Той внезапно скочи с проклетие на уста.

— Утре си заминаваш, чуваш ли? — извика той. — Аз... не мога да издържам повече. В края на краищата и аз съм мъж като всички други. Трябва да си идеш, Ан. Трябва. Ти не си глупава. И сама знаеш, че това не може да продължава.

— Изглежда си прав — бавно казах аз. — Но... беше много хубаво, нали?

— Хубаво? Същински ад!

— Наистина ли беше толкова зле?

— Защо ме измъчваш? Защо ми се подиграваш? Защо казваш това — и се смееш, скрита зад косата си?

— Не се смей. И не ти се подигравам. Ако искаш да си ида — ще си отида. Но ако искаш да остана — ще остана.

— Само това не! — извика разпалено той. — Само това не! Не ме изкушавай, Ан. Знаеш ли кой съм аз? По-лош и от престъпник. Преследван човек. Тук ме познават като Хари Паркър — мислят, че съм обикалял из страната, но всеки момент могат да съпоставят

фактите — и тогава ще стане страшно! Ти си толкова млада, Ан и толкова хубава — с онази красота, която влудява мъжете. Всичко е пред теб — любовта, животът, всичко. А на мен нищо добро не ми предстои — всичко е зад гърба ми, съсипано, разбито, с горчив привкус на пепел.

— Ако не ме искаш...

— Знаеш, че те искам. Знаеш, че душата си бих дал да те взема в прегръдките си и да те задържа там навеки, скрита от света. А ти ме изкушаваш, Ан. Ти, с твоята дълга като на магьосница коса и с очите си, които са и златисти, и кафяви, и зелени и не престават да се смеят дори когато говориш сериозно. Но аз ще те спася от самата теб и от себе си. Ще заминеш още тази нощ. Ще заминеш за Бейра...

— Няма да замина за Бейра — прекъснах го аз.

— Ще заминеш. Ще заминеш за Бейра, дори ако трябва самият аз да те заведа дотам и да те хвърля на кораба. Да не мислиш, че съм от желязо? Да не мислиш, че ще се будя нощ след нощ, от страх да не са те хванали? Човек не може вечно да разчита на чудеса. Ти трябва да се върнеш в Англия, Ан, и да се омъжиш и да бъдеш щастлива.

— За някой улегнал мъж, който ще ми осигури добър живот!

— По-хубаво от това — здраве му кажи!

— А какво ще стане с теб?

Лицето му придоби твърд и решителен израз.

— Имам работа тук. Не ме питай каква е. Мисля, че се досещаш. Едно нещо ще ти кажа — ще изтрия позора от името си или ще умра, докато се опитвам да го сторя, и ще се разправа с проклетия негодник, който направи всичко възможно да те убие в онази нощ.

— Трябва да бъдем честни — казах аз. — В действителност той не ме бутна в пропастта.

— Не е трябвало да го прави. Неговият план е бил по-коварен. Аз ходих до пътеката след това. Всичко изглеждаше наред, но от следите по земята се виждаше, че камъчетата, които очертават пътеката, са били извадени и поставени малко по-встрани. Точно над ръба растат високи храсти. Той е закрепил последните камъчета по тях така, че да си помислиш, че все още си на пътеката, а в действителност да паднеш в пролома. Господ да му е на помощ, ако успее да го пипна.

Той помълча около минута, а после, вече със съвсем различен тон, каза:

— Никога не сме говорили за тези неща, нали, Ан? Но вече е време да го направим. Искам да чуеш цялата история — от самото начало.

— Ако спомените за миналото ти причиняват болка, не го прави — казах тихо аз.

— Но аз искам да знаеш. Никога не съм мислил, че трябва да обсъждам тази част от живота си с някого. Не е ли странно какви номера ни погажда съдбата?

Той помълча малко. Слънцето беше залязло и кадифената тъмнина на африканската нощ ни обгръщаше като наметало.

— Част от нея вече знам — казах тихо аз.

— Какво знаеш?

— Знам, че истинското ти име е Хари Лукас.

Той все още се колебаеше — беше вперил поглед пред себе си и не поглеждаше. Нямах представа какви мисли минават през ума му, но най-сетне той рязко вдигна глава, като че ли се съгласи с някакво свое, неизречено решение и започна разказа си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— Права си. Истинското ми име е Хари Лукас. Баща ми беше военен от запаса, дошъл в Родезия, за да се занимава с фермерство. Той почина, когато бях втора година студент в Кеймбридж.

— Обичаше ли го? — неочаквано попитах аз.

— Аз... не знам.

После се изчерви и продължи с внезапно обзело го вълнение:

— Защо ли казвам това? Аз обичах баща си. Последния път, когато го видях, разменихме остри думи, а и много пъти сме се карали за моята необузданост и дългове, но аз държах на стареца. Едва сега разбирам колко — когато е твърде късно — продължи той спокойно. — В Кеймбридж срещнах и другия човек...

— Ърдсли младши?

— Да — младия Ърдсли. Неговият баща, както знаеш, беше един от най-известните хора в Южна Африка. С Ърдсли веднага си допаднахме. Обединяваше ни любовта към Южна Африка и влечението ни към онези места по света, където не беше стъпвал човешки крак. Ърдсли и баща му се скараха за последен път, след като той напусна Кеймбридж. Старецът беше платил на два пъти дълговете му, но отказа повече да прави това. Между тях се разигра неприятна сцена. Сър Лорънс заяви, че търпението му се е изчерпило и че повече няма да си мръдне пръста. Вече трябвало сам оправя. Резултатът, както знаеш, беше, че двамата младежи заминаха за Южна Америка да търсят диаманти. Няма да разказвам за това сега, но там прекарахме чудесно. Разбираш ли — трудности колкото искаш, но животът ни харесваше — ежедневна борба за оцеляване, далеч от отъпканите пътища — и, Боже мой! — точно на такова място можеш да разбереш що за човек е приятелят ти. Между нас се породила такава близост, която само смъртта можеше да разруши. Е, както знаеш от полковник Рейс, нашите усилия се увенчаха с успех. Открихме второ Кимбърли в сърцето на джунглите в Британска Гвиана. Не мога да ти опиша нашата радост. Не ставаше толкова въпрос за действителната стойност

на находището в пари — виждаш ли, Ърдсли цял живот беше живял богато и знаеше, че когато баща му почине, той ще бъде милионер, а Лукас цял живот беше живял в бедност и беше свикнал с нея. Не, това си беше чист възторг от самото откритие.

Той замълча, а след това добави, почти оправдателно:

— Нямах нищо против, че ти го разказвам по този начин, нали? Като че ли аз не съм бил пряк участник. Така ми изглежда сега, като се обръщам назад и си мисля за тези две момчета. Почти забравям, че едното беше... Хари Рейбърн.

— Не се притеснявай, само разказвай — казах аз и той продължи:

— Пристигнахме в Кимбърли — съвсем опиянени от нашата находка. Носехме със себе си великолепна подборка от диаманти, която да предоставим на експерти. И тогава — в хотела в Кимбърли — срещнахме нея...

Аз настръхнах леко, а ръката ми неволно се сви в юмрук.

— Анита Грюнберг — така се казваше. Беше актриса. Съвсем млада и много красива. Беше родена в Южна Африка, но майка ѝ, мисля, беше унгарка. Около нея витаеше някаква загадъчност и това, разбира се, още повече засилваше нейната привлекателност за двете момчета, които се бяха завърнали у дома от пущинаците. Коего правеше задачата ѝ съвсем лесна. И двамата веднага хлътнахме по нея, и за двамата настъпиха дни на терзания. За пръв път в нашите отношения се беше появила някаква сянка, но дори и това не успя да отслаби приятелството ни. Всеки от двамата ни, искрено вярвам в това, беше готов да отстъпи на другия и да му пожелае успех. Но не това искаше тя. Понякога, след това, съм се чудел защо, тъй като синът на сър Лорънс Ърдсли беше изключително изгодна партия. Истината беше обаче, че тя е омъжена — за някакъв сортировач в Де Беерс — въпреки че никой не знаеше за това. Тя се преструваше, че проявява голям интерес към нашето откритие и ние ѝ разказахме всичко за него, дори ѝ показахме диамантите. Далила — така би трябвало да я нарекат — тя изигра ролята си добре! В Де Беерс откриха кражбата и като гръм от ясно небе полицията се нахвърли върху нас. Те конфискуваха диамантите. В началото само се смеехме — цялата ситуация беше толкова нелепа. А след това диамантите бяха представени пред съда — и нямаше и капчица съмнение, че това са диамантите на Де Беерс.

Анита Грюнберг беше изчезнала. Тя ловко беше извършила подмяната и твърденията ни, че тези диаманти не са донесените от нас, предизвикаха подигравателен смях. Сър Лорънс Ърдсли беше човек с огромно влияние. Той успя да прекрати делото — но то остави след себе си двама съсипани младежи, чиито имена бяха опозорени, и това съвсем сломи сърцето на стареца. Той проведе един тежък разговор със сина си и го обсипа с всевъзможни упреци. Беше успял да направи каквото може, за да спаси името на семейството, но от този ден нататък той вече нямаше син. А момчето, какъвто горд млад глупак си беше, мълча през цялото време, защото сметна под достойнството си да доказва своята невинност, изправен пред недоверието на собствения си баща. След този разговор излезе бесен — приятелят му го чакаше. Седмица след това беше обявена войната. Дватамата приятели постъпиха в армията. Знаеш какво се случи. Най-добрият приятел, който човек може да си пожелае, беше убит — отчасти и поради собственото му лудешко безразсъдство, с което се излагаше на ненужни опасности. Той загина с опетнено име... Кълна ти се, Ан, най-вече заради него аз хранех такава злоба към тази жена. Той изпитваше много по-дълбоки чувства от мен. В началото бях лудо влюбен в нея — дори си мисля, че понякога я плаших — но неговото чувство беше по-дълбоко и по-трайно. Тя се беше превърнала в смисъл на живота му — и нейното предателство го разтърси из основи. Този удар го зашемети и парализира.

Хари замълча. След една-две минути той продължи:

— Както знаеш, аз бях обявен за „изчезнал по времева бойни действия, вероятно загинал“. Никога не си направих труда да разсея тази заблуда. Дойдох на този остров, който знаех от едно време, под името Паркър. В началото на войната хранех амбициозни надежди да докажа невинността си, но вече желанието за това сякаш е угаснало. Каква полза? — питах се аз. Моят приятел беше мъртъв. Нито той, нито аз имахме живи родственици, за които това би имало някакво значение. Мен също ме смятаха за мъртъв — нека продължават да ме смятат за такъв. Животът ми тук беше спокоен — нито щастлив, нито нещастен — лишен от всякакви чувства. Сега разбирам, макар навремето да не го осъзнавах, че това донякъде се дължи на войната. И тогава, един ден, се случи нещо, което отново ме разбуди. Щях да возя с лодката си някаква компания по реката и докато стоях на кея и им

помагах да се качат, един от мъжете стреснато възкликна. Това привлече вниманието ми към него. Беше дребен, слаб човек с брада и ме гледаше така, сякаш бях призрак. Неговото вълнение беше толкова силно, че разбуди любопитството ми. Разпитах за него в хотела и научих, че името му е Картън, че бил от Кимбърли и че работел като сортировач в Де Беерс. В следващата минута отново ме обзе онова старо чувство за извършена несправедливост. Напуснах острова и заминах за Кимбърли. Не успях да разбера обаче кой знае колко за него.

Накрая реших, че трябва да го принудя да говори. Взех със себе си своя револвер. За краткото време, през което го видях, бях разбрал, че този човек е страхливец. Едва бяхме застанали очи в очи, когато осъзнах, че той се страхува от мен. Не ми трябваше много време, за да го принудя да ми разкаже всичко, което знае. Той беше организиран част от кражбата, а Анита Грюнберг била негова съпруга. Видял ни веднъж, когато заедно с нея сме вечеряли в хотела и понеже прочел, че съм бил убит, появата ми при Водопада жив и здрав силно го изплашила. Той и Анита се били оженили съвсем млади, но тя скоро го напуснала. Събрала се е лоши хора, каза ми той — и тогава за пръв път чух за „Полковника“. Самият Картън никога не се бил замесвал в нещо друго, с изключение на тази афера — той така тържествено ме увери, че аз бях склонен да му повярвам. Определено нямаше закваската на опитен престъпник. Все още обаче имах чувството, че не ми казва всичко. За да проверя това, заплаших, че веднага ще го застрелям, като заявих, че вече малко ме интересува какво ще стане с мен. Обезумял от ужас, той ми разказа и нещо друго. Изглежда тази Анита Грюнберг нямала пълно доверие в „Полковника“. Преструвайки се, че му дава диамантите, които била взела от хотела, тя задържала част от тях у себе си. Цветът и качеството на диамантите били такива, че ако, по което и да е време, те видели бял свят, експертите на Де Беерс веднага биха признали, че тези скъпоценни камъни никога не са минавали през ръцете им. По този начин моят разказ за подмяната щял да се потвърди, доброто ми име щяло да бъде възстановено, а подозрението щяло да бъде насочено към истинския виновник. Успях да разбера, че, противно на обичая си, „Полковникът“ бил пряко замесен в тази афера и затова Анита изпитвала задоволство, че наистина би могла да го държи в ръцете си, ако се наложи. Картън ми предложи да се спазаря с

Анита Грюнберг, или Надина, както сега наричала себе си. Мислеше, че срещу една значителна сума тя би била готова да предаде диамантите и да измени на бившия си работодател. Той веднага щял да ѝ изпрати телеграма. Все още изпитвах подозрение към Картън. Той беше човек, който лесно би могъл да бъде изплашен, но и който в уплахата си би изрекъл толкова много лъжи, че не би било никак лесно да се отсее истината от тях. Върнах се в хотела и зачаках. Прецених, че до вечерта на следващия ден той би трябвало да е получил отговор на телеграмата си. Отидох в дома му, където ми казаха, че мистър Картън отсъствал, но щял да се върне на другата сутрин. Това веднага събуди у мен съмнение. Навреме успях да разбера, че всъщност той се кани да отплава за Англия с Килморден Касъл, който тръгваше от Кейп Таун след два дни. Едва имах време да стигна дотам и да се кача на същия кораб. Нямах намерение да плаша Картън с присъствието си на борда. Докато бях в Кеймбридж, бях участвал в доста любителски театрални постановки и за мен беше сравнително лесно да се преобразя в солиден господин на средна възраст с брада. Избягвах старателно Картън, докато бях на борда, като излизах от каютата си колкото се може по-рядко, под претекст, че съм болен. За мен не беше трудно да го проследя, когато пристигнахме в Лондон. Той отиде право в един хотел и излезе чак на следващия ден. Тръгна от хотела малко преди един часа. Следвах го по петите. Отиде при един агент за продажба и наемане на недвижими имоти в Найтсбридж. Там подробно разпита за къщи край реката, които се дават под наем. Аз бях на съседното бюро и също се интересувах за къщи. В този момент неочаквано влезе Анита Грюнберг, Надина — наречи я както искаш. Блестяща, високомерна и почти толкова красива както някога. Господи! Как я мразех! Ето — пред мен стоеше жената, която беше съсипала живота ми — а също и нечий друг живот, много по-ценен от моя.

В този момент бях в състояние да я хвана с ръце за врата и бавно да я удуша! В продължение на една-две минути не виждах нищо пред себе си. Едва разбирах това, което ми казваше агентът. След това чух нейния глас — висок и ясен, с нарочно подчертан чуждестранен акцент: „Мил Хаус, Марлоу. Собственост на сър Юстас Педлър. Струва ми се, че може да се окаже подходяща за мен. Във всеки случай ще отида да я огледам.“ Агентът ѝ написа разпореждане и тя излезе с присъщия си царствен и високомерен маниер. С нито една дума или

жест не бе дала да се разбере, че познава Картън, но аз бях уверен, че срещата им тук е била предварително уговорена. А след това започнах да си правя прибързани изводи. Тъй като не знаех, че сър Юстас е в Кан, помислих си, че цялото това търсене на къща е просто предлог за среща с него в Мил Хаус. Знаех, че той се е намирал в Южна Африка по време на кражбата и понеже никога не бях го виждал, стигнах до преждевременното заключение, че той самият е загадъчният „Полковник“, за когото толкова много бях слушал. Проследих двамата до Нйтсбридж. Надина влезе в хотел Хайд Парк. Аз ускорих крачка и също влязох вътре. Тя отиде направо в ресторанта и аз реших, че не бива да рискувам да бъда разпознат от нея сега, а трябва да продължа да следя Картън. Хранех големи надежди, че диамантите ще бъдат предадени на него и че ако внезапно се появях, когато той най-малко очакваше това, в уплахата си щеше да ми каже истината. Проследих го до станцията на метрото при Хайд Парк Корнър. Той беше застанал сам в края на перона. Наблизо имаше само някакво момиче. Реших, че е настъпил моментът да поговоря с него. Знаеш какво се случи. В силната си изненада, че вижда човек, за когото си мислеше, че е някъде далеч в Южна Африка, той загуби самообладание, отстъпи назад и падна върху релсите. Под предлог, че съм лекар, успях да претърся джобовете му. Имаше портфейл с няколко банкноти в него и едно или две писма без особена важност, имаше ролка с филм — която трябва да съм изпуснал по-късно някъде — както и листче за някаква среща на двадесет и втори на Килморден Касъл. В бързината да се измъкна преди някой да ме задържи, съм изпуснал и него, но за щастие запомних цифрите. Забързах към най-близката тоалетна и припряно свалих грима си. Не желяех да бъда арестуван за това, че съм пребърквал джобовете на някакъв мъртвец. След това се върнах в хотел Хайд Парк. Надина все още обядваше. Няма нужда подробно да описвам как я проследих до Марлоу. Тя влезе в къщата, а аз заговорих жената в къщичката на портиера, като се престорих, че съм с нея. След това и аз влязох.

Той спря. Настъпи напрегнато мълчание.

— Ще ми повярваш, нали, Ан? Кълна се пред Бога, че това, което ще кажа, е истина. Влязох в къщата след нея, а дълбоко в себе си изпитвах желание да я убия — но тя беше мъртва! Открих я в онази стая на първия етаж. Господи! Беше отвратително. А в къщата нямаше

и следа от друг човек! Разбира се, веднага осъзнах в какво ужасно положение се намирам. С един майсторски ход изнудваният се беше избавил от изнудвача и в същото време беше намерил жертва, на която да бъде приписано престъплението. Ясно личеше ръката на „Полковника“. За втори път щях да стана негова жертва. Какъв глупак бях — да вляза толкова лесно в капана! Едва си спомням какво направих след това. Успях да изляза оттам със сравнително нормален вид, но знаех, че не след дълго престъплението ще бъде открито и че описанието ми ще бъде разпратено с телеграми из цялата страна. Няколко дни се спотайвах, без да се осмеля да предприема нищо. Най-накрая случаят ми помогна. Успях да дочуя на улицата разговор между двама джентълмени на средна възраст, единият от които се оказа сър Юстас Педлър. Веднага ми хрумна да се присъединя към него като негов секретар. Откъсът от разговора, който бях чул, ме наведе на мисълта как да постъпя. Вече не бях толкова сигурен, че сър Юстас Педлър е „Полковникът“. Неговата къща би могла да бъде избрана за място на срещата случайно или поради някаква незнйна причина, която не бях разбрал.

— Знаеш ли — прекъснах го аз, — че Гай Паджет е бил в Марлоу в деня на убийството?

— В такъв случай това решава всичко. Аз мислех, че той е бил в Кан със сър Юстас.

— Той е трябвало да бъде във Флоренция — но определено не е ходил *там*. Съвсем сигурна съм, че той всъщност е бил в Марлоу, но, разбира се, не мога да го докажа.

— А като си помисля, че нито за минута не се усъмних в Паджет до онази нощ, в която се опита да те хвърли зад борда. Този човек е невероятен актьор.

— Да, нали?

— Това обяснява защо са избрали Мил Хаус. Паджет вероятно би могъл да влезе и излезе от нея незабелязан. Разбира се, той не се възпротиви, че ще придружа сър Юстас на кораба в пътуването му през океана. Не е искал веднага да ме арестуват. Разбираш ли, очевидно Надина не е донесла диамантите със себе си на срещата, както са разчитали, че ще направи. Мисля си, че те наистина са били у Картън и той ги е скрил някъде на Килморден Касъл — това е била неговата задача. Надявали са се, че аз бих могъл да имам някаква

представа къде са скрити. Докато не си възвърне диамантите, „Полковникът“ все още е в опасност — оттук и неговото силно желание да ги намери на всяка цена. Къде, по дяволите, ги е скрил Картън — ако наистина ги е скрил, не знам!

— Това е друга история — цитирах го аз. — Вече моята история. И сега ще ти я разкажа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Хари слушаше внимателно, докато разказвах всички събития, които съм описала на тези страници. Това, което най-много го озадачи и изненада беше фактът, че през цялото време диамантите са били у мен — или по-точно у Сюзън. Нещо, което той изобщо не бе предполагал. Естествено, след като чух неговия разказ, аз разбрах какво е целял Картън — или по-скоро Надина, тъй като не хранех никакви съмнения, че този план се бе родил в нейната глава. Никакви изненадващи действия, предприети срещу нея или съпруга ѝ, не биха довели до отнемането на диамантите. Тайната бе заключена в паметта ѝ, а „Полковникът“ едва ли би могъл да се досети, че те са поверени за съхранение на един корабен стюард!

Доказателството срещу старото обвинение на Хари в кражба беше осигурено. Действията ни обаче бяха парализирани от другото, по-тежкото обвинение. Защото така както стояха нещата, той не можеше да се появи пред властите, за да докаже, че е прав.

Това, към което отново и отново се връщаме, беше самоличността на „Полковника“. Беше ли той Гай Паджет или не?

— Щях да кажа, че е той, ако не беше едно-единствено нещо — заяви Хари. — Изглежда почти сигурно, че именно Паджет е убил Анита Грюнберг в Марлоу — и това придава достоверност на предположението, че той наистина е „Полковникът“, тъй като работата с Анита е била от естество, което той не би обсъждал с някой от своите подчинени. Единственото нещо, което опровергава тази теория, е опитът да те отстрани от пътя си в нощта на твоето пристигане тук. Ти си видяла, че Паджет е останал в Кейп Таун — а той, по никакъв начин не би могъл да пристигне тук преди следващата сряда. Малко вероятно е да е имал никакви пратеници в тази част на света, а всичките му планове са били замислени така, че да се справи с теб в Кейп Таун. Би могъл, разбира се, да телеграфира указания на някого в Йоханесбург, който да се качи на влака за Родезия в Мейфкинг, но тези указания е

трябвало да бъдат съвсем точни, за да може онази бележка да бъде написана.

Замълчахме за момент, а после Хари продължи бавно:

— Казваш, че мисис Блеър е спяла, когато си излязла от хотела и че си чула сър Юстас да диктува на мис Петигрю. Къде беше полковник Рейс?

— Не можах да го открия никъде.

— Имаше ли той някаква причина да смята, че... ти и аз бихме могли да бъдем в приятелски отношения?

— Може и да е имал — замислено отговорих аз, като си спомних за нашия разговор на връщане от Матопос. — Той е доста властна личност — продължих аз, — но изобщо не отговаря на представата ми за „Полковника“. А и освен това ми се струва напълно абсурдно. Той работи за разузнаването.

— Как можем да бъдем сигурни? Няма нищо по-лесно на света от това човек да направи някакъв намек от този род. Никой не се усъмнява в казаното, слухът се разпространява и всички му вярват като на неопровержима истина. По този начин човекът си осигурява оправдание за най-различни съмнителни неща. Ан, симпатичен ли ти е Рейс?

— И да, и не. Той ме отблъсква и в същото време ме привлича, но едно нещо знам със сигурност — винаги изпитвам някакъв страх от него.

— Той беше в Южна Африка по време на кражбата в Кимбърли — бавно изрече Хари.

— Но точно той разказа на Сюзън всичко за „Полковника“ и за това, че е бил по следите му в Париж.

— Опит за заблуда, при това доста хитър.

— Но каква роля играе Паджет? Дали Рейс не му плаща?

— Може би — каза Хари бавно — той изобщо не е замесен.

— Какво?

— Опитай се да си спомниш, Ан. Чувала ли си разказа на Паджет за онази нощ на борда на Килморден Касъл?

— Да, от устата на сър Юстас.

Повторих чутото. Хари слушаше внимателно.

— Той забелязал някакъв мъж, който е идвал откъм каютата на сър Юстас и го е проследил на палубата. Това ли каза? Да видим сега

кой е бил настанен в каютата срещу сър Юстас? Полковник Рейс. Да предположим, че полковник Рейс се е промъкнал на палубата и, след като нападението му над теб не е успяло, е побягнал, при което се е сблъскал с Паджет, който в този момент е излизал от вратата на салона. Повалил го е и се е втурнал вътре, затваряйки вратата. В същото време се появяваме ние и намираме Паджет да лежи там. Как ти звучи това?

— Той твърди със сигурност, че ти си го повалил — това забрави ли го?

— Е, ами ако точно когато е дошъл в съзнание, ме е видял да се отдалечавам? Още повече той през цялото време си е мислел, че следи мен.

— Да, възможно е — бавно казах аз. — Но това променя всички наши предположения. А има и други неща.

— Повечето от тях биха могли да се обяснят. Човекът, който те е следял в Кейп Таун, е заговорил Паджет и Паджет е погледнал часовника си. Човекът може просто да го е по-питал колко е часът.

— Искаш да кажеш, че това е било случайно?

— Не съвсем. Има някакъв метод във всичко това — да се замеси Паджет в тази история. Защо за убийството е била избрана Мил Хаус? Дали защото Паджет е бил в Кимбърли, когато диамантите бяха откраднати? Може би ако не беше моята толкова „навременна“ поява, той е щял да послужи за изкупителна жертва?

— Значи ти мислиш, че той може да е съвсем невинен?

— Така изглежда, но ако наистина е така, трябва да разберем какво е правел той в Марлоу. Ако може да представи разумно обяснение за това, значи сме на прав път.

Той стана.

— Минава полунощ. Лягай си, Ан, и се опитай да поспиш. Малко преди зазоряване ще те прехвърля с лодката. Трябва да хванеш влака в Ливингстън. Имам приятел там, който ще те скрие до тръгването на влака. Ще отидеш в Булавайо и оттам ще се качиш на влака за Бейра. От моя приятел в Ливингстън ще разбере какво става в хотела и къде се намират приятелите ти в момента.

— Значи Бейра — замислено казах аз.

— Да, Ан, Бейра. Това е мъжка работа. Нека аз да я свърша.

Докато обсъждахме подробно ситуацията, разумът беше взел превес над чувствата, но сега отново изпаднахме в техен плен. Не

смеехме дори да се погледнем.

— Много добре — казах аз и влязох в колибата.

Легнах върху застлания е кожи миндер, но не заспах.

Чувах как Хари Рейбърн крачи нагоре-надолу, нагоре — надолу в тъмнината. Най-послед той ме повика:

— Хайде, Ан, време е да тръгваме.

Станах и покорно излязох навън. Все още беше доста тъмно, но знаех, че скоро ще се зазори.

— Ще вземем кануто, не моторницата... — започна Хари, но изведнъж спря и вдигна ръка.

— Тихо! Какво беше това?

Ослушах се, но не чух нищо. Неговият слух обаче беше по-остър от моя, слух на човек, живял дълго в пущинаците. След малко и аз го чух — едва доловимото пляскане на весла във водата, което долиташе откъм десния бряг на реката и бързо приближаваше към нашия малък кей.

Взряхме се напрегнато в тъмнината и успяхме да различим тъмно петно върху повърхността на водата. Беше лодка. След това за момент проблесна пламъче. Някой бе запалил клечка кибрит. На светлината ѝ успях да разпозная една от фигурите — червенобрадия холандец от вилата в Муйзенберг. Останалите бяха местни жители.

— Бързо влизай в колибата!

Хари ме повлече обратно със себе си. Той свали от стената две пушки и револвер.

— Можеш ли да зареждаш пушка?

— Никога не съм го правила. Покажи ми как.

Запомних много добре указанията му. Затворихме вратата и Хари застана до прозореца, който гледаше към кея. Лодката точно щеше да мине покрай него.

— Кой е там? — силно извика Хари.

Всякакви съмнения, които бихме могли да имаме по отношение намеренията на нашите посетители, бяха бързо разсеяни. Около нас се посипа градушка от куршуми. За щастие нито един от двамата ни не беше улучен. Хари вдигна пушката. Разнесе се гръмовен изстрел, после още един, и още един. Някой изстена два пъти и се чу плясък.

— Това ще ги накара да размислят — процеди мрачно той и протегна ръка за втората пушка. — Дръпни се назад, Ан, за Бога! И

бързо зареждай!

Последваха още куршуми. Един леко одраска бузата на Хари. Неговият отведен огън бе по-смъртоносен от техния. Когато се обърна за пушката, аз бях успяла да я зареда. Той ме привлече към себе си с лявата си ръка и ме целуна пламенно веднъж, преди да се обърне отново към прозореца. Изведнъж сподавено извика:

— Отиват си — много им дойде. Те представляват добра мишена там, във водата, а и не могат да видят колко сме. Сега отстъпват — но ще се върнат отново. Трябва да сме готови за тях.

Той захвърли пушката и се обърна към мен.

— Ан! Красавицата ми! Чудесна си! Мъничката ми кралица! Храбра като лъв. Чернокоса магьосница!

Той ме сграбчи в ръцете си. Започна да целува косата ми, очите ми, устните ми.

— А сега на работа — заяви той, като внезапно ме пусна. — Извади онези кутии с парафин.

Направих това, което ми каза. Той се зае с някаква работа в колибата. След малко го видях да пълзи върху покрива ѝ, като държеше нещо в ръце. Една-две минути по-късно слезе при мен.

— Иди при лодката. Ще се наложи да я пренесем на другия край на острова.

Когато тръгнах, той тъкмо вземаше парафина.

— Връщат се — тихо извиках аз. Бях видяла петното да се движи откъм отсрещния бряг.

Той хукна към мен.

— Точно навреме. Хей, къде, по дяволите, е лодката?

Въжетата и на двете лодки бяха прерязани и те плаваха по реката.

— Хванаха ни натясно, скъпа. Страхуваш ли се?

— Не, щом съм с теб.

— А, но няма да е никак весело да умрем заедно. Ще направим нещо по-добро. Виждаш ли — този път идват с две лодки. Ще слязат на две различни места. Сега идва ред на моя малък сценичен ефект.

Почти едновременно с думите му над колибата се изви висок пламък. Той освети две приведени близо една до друга фигури върху покрива.

— Старите ми дрехи — натъпкани с парцали — ще мине обаче известно време, преди да се досетят. Хайде, Ан, налага се да действаме решително.

Ръка за ръка ние хукнахме през острова. Само една тясна ивица вода го делеше от отсрещния бряг.

— Трябва да преплуваме дотам. Умееш ли да плуваш, Ан? Не че има някакво значение. Мога да те пренеса отсреща. Оттук не може да се мине с лодка — има твърде много скали, но може да се плува, а и това е посоката за Ливингстън.

— Не съм кой знае какъв плувец, но мога да преплувам и по-голямо разстояние от това. Има ли някаква опасност, Хари? — попитах аз, като видях как лицето му помръкна. — Акули?

— Не, патенцето ми. Акулите живеят в морето. Но си досетлива, Ан. Крокодили, а те са опасни.

— Крокодили?

— Да, но не мисли за тях — или просто си кажи молитвата, което предпочиташ.

Хвърлихме се във водата. Молитвите ми сигурно са били чути, защото стигнахме безпрепятствено до брега. От дрехите ни се стичаше вода.

— А сега към Ливингстън. Боя се, че пътят е лош, а с мокри дрехи ще ни бъде още по-трудно. Но нямаме друг изход.

Преходът беше кошмарен. Краищата на мократа пола се заплитаха около краката ми, а чорапите ми скоро бяха разкъсани от трънаците. Най-накрая спрях, съвсем изтощена. Хари се приближи към мен.

— Почакай, скъпа. Ще те понося малко.

Така стигнах до Ливингстън, праметната през рамото му като чувал е картофи. Как той измина цялото това разстояние — не знам. Току-що беше започнало да се развиделява. Приятелят на Хари се оказа младеж на около двадесет години, който държеше магазин за местни сувенири. Името му беше Нед — може би имаше и друго, но така и не го чух. Той никак не се учуди, когато Хари влезе мокър до кости, праметнал през рамо също толкова мокра жена. Мъжете са направо чудесни!

Той ни нахрани, приготви ни кафе и изсуши дрехите ни, докато стояхме увити в ярко оцветени вълнени одеяла. Останахме в задната

стая на къщата, където никой не можеше да ни види, а той излезе да поразпита тук-там за сър Юстас и неговата компания и дали някой от тях все още е в хотела.

Тогава казах на Хари, че нищо не може да ме принуди да замина за Бейра. Така или иначе, никога не бях имала такова намерение, а сега вече нямаше никаква причина да го сторя. Целта на плана беше враговете ми да помислят, че съм мъртва. Сега, когато вече знаеха, че не съм, отиването ми в Бейра нямаше да промени нищо. Те лесно биха могли да ме проследят дотам и да ме убият, без да се вдигне шум. Нямаше да има кой да ме защити. В края на краищата се разбрахме да се присъединя към Съюзън, където и да се намира тя и да направя всичко възможно да оцелея. В никакъв случай не трябваше да се впускам в приключения или да се опитвам да поставя натясно „Полковника“.

Трябваше да остана при нея и да чакам указания от Хари. Диамантите трябваше да бъдат депозирани в банката в Кимбърли на името на Паркър.

— Има и още нещо — замислено казах аз. — Трябва да си измислим някакъв наш код. Не можем да си позволим да ни измамят отново със съобщения, които уж единият от нас праща на другия.

— Нищо по-лесно от това. Във всяко съобщение наистина изпратено от мен, думата „и“ ще бъде зачертана.

— Без зачертано „и“ няма да е истинско — промърморих аз. — Ами за телеграмите?

— Телеграмите, които изпращам, ще бъдат подписани с „Анди“.

— Влакът пристига след малко — каза Нед, като подаде глава и пак изчезна.

Станах.

— А да се омъжа ли за някой добър и улегнал мъж, ако открива такъв? — попитах аз с престошена сериозност.

Хари пристъпи към мен.

— Боже мой! Ан, ако се омъжиш за някой друг, а не за мен, ще му извия врата. А пък теб...

— Да? — казах аз, приятно развълнувана.

— Ще те отвлека и ще те насиня от бой.

— Какъв прекрасен съпруг съм си намерила — иронично заявих аз. — И колко бързо променя мнението си!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

ИЗ ДНЕВНИКА НА СЪР ЮСТАС ПЕДЛЪР

Както веднъж вече споменах, аз съм човек, който много обича спокойствието. Копнея за спокоен живот — а това, изглежда, е единственото нещо, което не мога да постигна. Винаги се оказвам в центъра на житейски бури и тревоги. Изпитах огромно облекчение, че съм успял да се измъкна от Паджет, който непрестанно надушва някакви интриги, а мис Петигрю определено се оказа извънредно полезна. Не мога да кажа, че е красавица, но някои нейни качества са направо безценни. Истина е, че в Булавайо получих леко възпаление на черния дроб, в резултат на което се държах грубо, но прекарах спокойна нощ във влака. В три часа сутринта в купето ми влезе изискано облечен млад мъж, който изглеждаше като герой от оперета за Дивия Запад и попита за къде пътувам. Пренебрегвайки моята първа реплика, която промърморих в просъница „Чай — и за Бога, без захар“, той повтори въпроса си, като подчерта факта, че не е сервитьор, а офицер от граничния контрол. Най-накрая успях да го убедя, че не страдам от заразни болести, че идвам в Родезия, воден от най-чисти помисли, а след това му казах пълното си име и мястото на раждане. После се опитах да поспя малко, но някакъв досадник ме събуди в пет и половина с чаша шербет, която нарече чай. Мисля, че не я излях върху него, но съм сигурен, че точно това исках да сторя. В шест часа той ми донесе чай без захар, съвсем изстинал, а след това заспах съвсем изтощен, за да се събудя вече след Булавайо и да ми напъхат в ръцете отвратителен дървен жираф!

Но като оставя настрана тези дребни неудобства, всичко вървеше нормално. И тогава ни сполетя ново нещастие.

Случи се в нощта на нашето пристигане при Водопада. Диктувах на мис Петигрю в дневната си, когато съвсем неочаквано и без никакво извинение връхлетя мисис Блеър, облечена доста фриволно.

„Къде е Ан?“ — извика тя.

Какъв въпрос само! Като че ли аз бях отговорен за момичето. И какво очакваше тя, че ще си помисли мис Петигрю? Че имам навика да изваждам Ан Бедингфийлд от джоба си в полунощ? Изключително компрометиращо за човек с моето положение.

„Предполагам — заявих хладно аз, — че си е в леглото.“

Покашлях се леко и погледнах мис Петигрю, за да покажа, че съм готов да продължа да диктувам. Надявах се, че мисис Блеър ще разбере намека, но тя не направи нищо подобно. Вместо това се тръшна на един стол и започна нервно да поклаща обут в чехъл крак.

„Тя не е в стаята си. Бях там. Сънувах... ужасен сън... че я грози голяма опасност, затова станах и отидох при нея, за да се успокоя, нали разбирате. Само че тя не беше там. Изобщо не си беше лягала.“

Тя ме погледна умолително.

„Какво да правя, сър Юстас?“

Като потиснах желанието да отговоря: „Легнете си и не се притеснявайте за няма нищо. Една здрава млада жена като Ан Бедингфийлд е в състояние чудесно да се грижи за себе си.“, аз укорително се намръщих.

„Какво казва Рейс за това?“

От къде на къде за Рейс винаги да остава най-доброто? Нека изпита не само преимуществата, но и някои от недостатъците на женското общество.

„Не мога да го открия никъде.“

Тя явно си беше наумила да будува цяла нощ. Въздъгнах и седнах на един стол.

„Не виждам защо трябва да се вълнувате“ — спокойно казах аз.

„Сънят ми...“

„Всичко е от кърито, което имахме на вечеря!“

„О, сър Юстас!“

Жената беше доста раздразнена. И все пак всекиму е ясно, че кошмарите са пряк резултат от неправилното хранене.

„В края на краищата — продължих да я убеждавам аз — защо Ан Бедингфийлд и Рейс да не излязат на малка разходка, без да разбудят целия хотел?“

„Вие мислите, че те просто са излезли да се разходят заедно? Но сега е полунощ!“

„Хората вършат такива глупави неща, когато са млади — промърморих аз, — при все, че Рейс е достатъчно възрастен, за да си даде сметка за това.“

„Наистина ли мислите така?“

„Може да са избягали, за да се оженият“ — продължих да я успокоявам аз, въпреки че съвсем ясно си давах сметка колко нелепо е предположението ми. Защото, в края на краищата, къде би могъл да избяга човек на място като това?

Не знам колко още щях да продължавам с безсмислените си забележки, ако в този момент Рейс не беше влязъл при нас. Във всеки случай оказах се донякъде прав — той бил излязъл да се разходи, но не бил взел Ан със себе си. При все това скоро разбрах, че моят подход към ситуацията беше съвсем погрешен. За три минути Рейс обърна хотела е главата надолу. Не бях виждал по-притеснен човек.

Цялата тази история е изключително странна. Къде се е дянало момичето? Излязла от хотела, напълно облечена, към единадесет и десет и оттогава никой не я беше виждал.

Рейс, бедният, почти не е на себе си. Къде ли само не търси. Всички участъкови полицаи или както там ги наричат, на стотици километри наоколо бяха включени в издирването. Местните кучета — следотърсачи претърсиха цялата околност. Всичко, което можеше да се направи, беше направено — и нито следа от Ан Бедингфийлд. Всички мислят, че тя е сомнамбул и е излязла да се разхожда насън. Има следи по пътеката близо до моста, които показват, че момичето вероятно е паднало долу върху скалите и се е пребило. За нещастие по-голямата част от следите от стъпки са били заличени от група туристи, които решили да се разходят в същата посока рано сутринта в понеделник.

Не мисля, че тази теория е съвсем вярна. На младини все ми разправяха, че сомнамбулите не могат да се наранят — предпазвало ги шестото им чувство. Не мисля, че тази теория удовлетворява и мисис Блеър.

Не мога да разбера тази жена. Отношението ѝ към Рейс изцяло се промени. Сега го гледа както котка гледа мишка и полага явни усилия да се застави да бъде любезна с него. А бяха такива приятели. Общо взето, тя не прилича на себе си — нервна, истерична, стряска се и подскача и при най-малкия шум. Започвам да си мисля, че е крайно време да замина за Йоханесбург.

Вчера до нас достигна слух за някакъв тайнствен остров, нагоре по реката, на който имало мъж и жена. Рейс доста се развълнува. Оказа се обаче празна работа. Мъжът живеел там от години, управителят на хотела добре го познавал. Той разхождал групи туристи нагоре-надолу по реката през сезона и им показвал крокодили и по някой заблуден хипопотам или нещо подобно. Мисля си, че сигурно държи някой опитомен крокодил, на който от време на време подхвърля по нещо от лодката. След което го прогонва с канджата и групата си мисли, че най-сетне наистина е попаднала накрай света. Никой не знае от колко време момичето се намира там, но изглежда съвсем ясно, че тя не може да е Ан, а освен това човек трябва да проявява известен такт, когато се отнася до личния живот на други хора. Ако бях на мястото на този млад мъж, сигурно щях да прогоня с ритници Рейс от острова, ако дойдеше да задава въпроси за интимните ми дела.

По-късно.

Окончателно е решено, че утре заминавам за Йоханесбург. Рейс ме убеждава да направя това. От всичко, което чувам, положението там не отива на добре, а не е зле да стигна там преди съвсем да се е влошило. Нищо чудно някой стачник да ме застреля. Мисис Блеър трябваше да ме придружи, но в последния момент промени решението си и предпочете да остане при Водопада. Тя дойде при мен тази вечер и каза с известна нерешителност, че иска да ме помоли за услуга. Дали съм щял да се погрижа за нейните сувенири?

„Да не би да имате предвид животните?“ — силно притеснен попитах аз. През цялото време имах чувството, че рано или късно ще ми натрапят тези животни.

Най-накрая стигнахме до компромисно решение. Взех със себе си две малки дървени кутии, които съдържаха чупливи изделия. Животните ще бъдат опаковани в местния магазин в огромни каси и изпратени в Кейп Таун по влака, където Паджет ще се погрижи за тяхното съхранение.

Хората, които се занимават с опаковането им, казват, че формата им е изключително неудобна и ще трябва да се направят специални каси. Заявих на мисис Блеър, че докато тези животни стигнат у дома, всяко от тях сигурно ще й струва по лира!

Паджет гори от желание да се присъедини към мен в Йоханесбург. Ще използвам касите на мисис Блеър като претекст да го задържа в Кейп Таун. Писах му, че той трябва да ги получи и да се погрижи за изпращането им, тъй като съдържат редки антикварни вещи е огромна стойност.

И така, всичко е уредено и двамата с мис Петигрю заминаваме в неизвестността заедно. Едва ли човек, който е виждал мис Петигрю, ще допусне мисълта за някакво неблагоприличие в това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Йоханесбург, 6-ти март

Има нещо в обстановката тук, което никак не е здравословно. Ако трябва да използвам добре известната фраза, която толкова често съм чувал, живеем върху кратера на вулкан. Банди стачници, или така наречени стачници, патрулират по улиците и гледат хората на кръв. Предполагам, че си набелязват оядени капиталисти, за да са им под ръка, когато започнат убийствата. Човек не може да се вози в такси — ако го направи, стачниците го извличат навън. А в хотелите усмихнато ви дават да разберете, че щом храната свърши, ще ви изхвърлят на улицата!

Снощи срещнах Рийвс, моя приятел — лейбърист от Килморден Касъл. По-уплашен човек от него не съм виждал. И той е като всички останали свои колеги, които произнасят дълги бунтарски речи единствено поради политически причини, а после им се иска да не са го правили. Сега само ходи насам-натам и разправя, че той всъщност не е правил това. Когато го срещнах, тъкмо се канеше да заминава за Кейп Таун, където смяташе да изнесе в продължение на три дни реч на холандски, с която да се оправдае и да заяви, че нещата, които е казал, всъщност означават нещо съвсем друго.

Благодарен съм, че не ми се налага да заседавам в Законодателното Събрание на Южна Африка. И в Камарата на Общините е зле, но ние поне говорим само на един език и имаме някакви, макар и малки, ограничения, касаещи продължителността на изказванията. Когато отидох в Събранието, преди да отпътувам от Кейп Таун, слушах някакъв сивокос господин с увиснали мустаци, който изглеждаше досущ като лъжливата костенурка от Алиса в страната на чудесата. Думите се процеждаха от устата му една по една по особено скръбен начин. От време на време той се самозареждаше с енергия за по-нататъшните си усилия, възкликвайки нещо, което звучеше като „Плат скеет“, с всичка сила и в пълен контраст с останалата част от речта му. Щом стореше това, половината от

присъстващите започваше да вика „Уф, уф!“, което на холандски вероятно означава „Браво, браво!“, а другата половина се сепваше и се събуждаше от приятната дрямка, която ги беше налегнала. Увериха ме, че господинът говори най-малко от три дни. Хората в Южна Африка трябва да са много търпеливи.

Измислях какви ли не задачи, които да задържат Паджет в Кейп Таун, но плодовитостта на въображението ми се изчерпа и той ще пристигне утре, досущ като някое вярно куче, което застава до господаря си, готово да умре заедно с него.

А толкова добре напредвах със своите „Спомени“. Бях измислил някои изключително духовити неща, които ръководителите на стачката ми били казали и които аз съм бил казал на тях.

Тази сутрин с мен разговаря един правителствен служител. Беше любезен, убедителен и говореше с недомлъвки. В началото той се позова на моята високопоставеност и важност и предложи услугите си да уреди заминаването ми за Претория.

„Значи очаквате безредици?“ — попитах аз.

Неговият отговор беше поднесен по начин, от който нищо не ми стана ясно. Което пък явно означаваше, че очакват сериозни размирици. Подхвърлих, че неговото правителство е допуснало нещата да отидат твърде далеч.

„Понякога е по-добре да дадеш някому лопата, та сам да си изкопае гроба, сър Юстас.“

„О, разбира се, разбира се.“

„Не стачниците причиняват безредици. Зад тях стои някаква организация, която е истинската движеща сила. В страната непрестанно се внасят оръжие и експлозиви, а наскоро заловихме някои документи, които хвърлят доста светлина върху методите за техния внос. Има цял шифър. Картофи означава «детонатори», карфиол — «пушки», а имената на други зеленчуци означават най-различни експлозиви.“

„Това е доста интересно“ — одобрително казах аз.

„Нещо повече, сър Юстас, имаме основателни причини да смятаме, че човекът, който стои в дъното на всичко това и гениално ръководи цялата операция, в този момент се намира в Йоханесбург.“

Той така настойчиво втренчи поглед в мен, та започнах да се боя, да не би да подозира, че аз съм въпросният човек. При тази мисъл ме

обля студена пот и започнах да съжалявам, че изобщо ми е хрумнало лично да проследя тази малка революция.

„От Йоханесбург до Претория не пътуват влакове — продължи той. — Но аз мога да уредя да заминете с частен вагон. В случай, че ви спрат по пътя, мога да ви осигуря два различни пропуска, единият от Юнионисткото правителство, а другият — че сте пристигнали на посещение от Англия и че нямате нищо общо с правителството.“

„Един за вашите хора и един за стачниците, а?“

„Точно така.“

Идеята не ми се понрави — знам какво става в такива случаи. Човек започва да се вълнува и обърква всичко. Сигурно ще представя точно комуто не трябва пропуска, който не трябва и всичко ще завърши с разстрела ми от кръвожаден бунтовник или от бранителите на реда и закона, които виждам да сноват по улиците с бомбета и лули, нехайно пъхнали пушките си под мишница. Пък и какво да правя в Претория? Да се възхищавам на архитектурата на юнионистките сгради и да слушам ехтежа от изстрелите край Йоханесбург? Един Господ знае колко време ще трябва да остана заточен там. Чувам, че вече са вдигнали железопътната линия във въздуха. Човек няма да може едно питие да намери там. Преди два дни в града обявили военно положение.

„Скъпи ми друже — заявих аз, — вие изглежда не разбирате, че проучвам условията в Ранд. Как, по дяволите, ще ги проучвам от Претория? Благодарен съм за загрижеността, която проявявате към моята безопасност, но няма нужда да се тревожите за мен. Всичко ще бъде наред.“

„Предупреждавам ви, сър Юстас, че положението с храната вече е доста сериозно.“

„Малко постене ще е от полза за фигурата ми“ — с въздишка казах аз.

В този момент ми връчиха телеграма и разговорът прекъсна. Прочетох я удивен:

Ан жива и здрава. Тук при мен в Кимбърли. Сюзън Блеър.

Мисля, че никога не съм вярвал напълно в гибелта на Ан. Има нещо особено, неразруσιμο у тази млада жена — също като онези кожени топки, които човек подхвърля на териера си. Тя притежава невероятната способност да се появява изневиделица с усмивка на уста. Все още не мога да разбера защо е било необходимо да изляза от хотела посред нощ, за да отиде в Кимбърли. Тъй или иначе нямаше влак. Трябва да си е сложила чифт ангелски криле, за да прелети дотам. Освен това предполагам, че никога няма да даде обяснение за това. Никой нищо не ми обяснява. Винаги трябва да се досещам. След известно време това започва да става досадно. Мисля си, че в дъното на всичко стои журналистиката. „Как се спуснах по бързите“ — от нашия специален кореспондент.

Сгънах телеграмата и побързах да се сбогувам с моя приятел от правителствените среди. Не ми се нрави перспективата да стоя гладен, но не се тревожа за собствената си безопасност. Смътс е напълно способен да се справи с революцията. Готов съм обаче да дам доста пари за едно питие! Чудя се дали Паджет ще прояви достатъчно разум да донесе със себе си бутилка уиски, когато пристигне утре?

Сложих си шапката и излязох с намерение да купя някой и друг сувенир. Магазините за сувенири в Йоханесбург са доста приятни. Както си стоях и разглеждах една витрина, пълна с впечатляващи кожени наметки, от магазина излезе някакъв човек, който връхлетя върху мен. За моя изненада се оказа, че това е Рейс.

Не мога да се похваля, че се зарадва, като ме видя. Всъщност явно му стана неприятно, но аз настоях да ме съпроводи обратно до хотела. Доскучава ми, когато няма е кого да си поговоря, освен с мис Петигрю.

„Нямах представа, че сте в Йоханесбург — казах аз с желание да поддържам разговора. — Кога пристигнахте?“

„Снощи.“

„Къде сте отседнали?“

„При приятели.“

Беше настроен съвсем недружелюбно, а моите въпроси изглежда го притесняваха.

„Надявам се, че гледат домашни птици — отбелязах аз. — От това, което чувам, съвсем скоро никой няма да възразява срещу една

диета от прясно снесени яйца и по някой заклан стар петел от време на време.“

„Между другото — заявих аз, когато стигнахме в хотела — разбрахте ли, че мис Бедингфийлд е здрава и читава.“

Той кимна.

„Доста ни изплаши — казах небрежно аз. — Къде, по дяволите, е отишла онази нощ, това искам да знам.“

„През цялото време е била на острова.“

„Кой остров? Да не би онзи, на който живеел младият мъж?“

„Да.“

„Колко непристойно — казах аз. — Паджет ще бъде възмутен. Той никога не е харесвал Ан Бедингфийлд. Предполагам това е същият млад мъж, при когото тя първоначално възнамеряваше да отиде в Дърбан?“

„Не мисля.“

„Ако става дума за нещо, което не искате да ми кажете, не ми го казвайте“ — заявих аз, с цел да го накарам да се разприказва.

„Предполагам това е един млад мъж, когото всички ще се радваме да заловим.“

„Да не би...?“

Той кимна.

„Хари Рейбърн, *известен още като* Хари Лукас — това е истинското му име. Още веднъж ни се изплъзна, но скоро ще го пипнем.“

„Виж ти, виж ти“ — промърморих аз.

„Във всеки случай, не подозираме момичето в съучастничество. От нейна страна това е... просто любовно увлечение.“

Винаги съм си мислел, че Рейс е влюбен в Ан. Начинът, по който произнесе последните думи, ме накара да се почувствам сигурен в това.

„Заминала е за Бейра“ — доста припряно продължи той.

„Така ли — казах аз, като го изгледах. — Откъде знаете?“

„Тя ми писа от Булавайо — оттам се канела да се прибере у дома. Това ще е най-доброто за бедното дете.“

„Не знам защо ми се струва, че не е в Бейра“ — замислено казах аз.

„Тъкмо се канела да тръгне, когато ми писа.“

Бях озадачен. Явно някой лъжеше. Без дори да се замисля, че Ан може да е имала основателни причини за своите заблуждаващи твърдения, аз си позволих удоволствието да жегна Рейс. Той винаги е толкова самонадеян. Извадих телеграмата от джоба си и му я подадох.

„Как, тогава, ще обясните това?“ — попитах небрежно аз.

Той изглеждаше втрещен.

„Пишеше, че се кани да замине за Бейра“ — смотолеви смаяно той.

Повечето хора са на мнение, че Рейс е умен. По мое мнение обаче той е доста глупав човек. Изглежда никога не му е минавало през ума, че момичетата невинаги казват истината.

„В Кимбърли значи. Какво правят там?“ — промълви той.

„Да, това ме учуди. Бих си помислил, че мис Ан ще дойде тук, във водовъртежа на събитията, да събира материал за дописка за *Дейли Бъджет*.“

„Кимбърли — повтори той. Самото място изглежда го притесняваше. — Там няма какво да види — рудниците не работят“.

„Знаете какви са жените“ — многозначително казах аз.

Той поклати глава и си тръгна. Очевидно му бях дал храна за размисъл.

Току-що беше тръгнал, когато правителственият служител се появи отново.

„Надявам се да ми простите, че пак ви безпокоя, сър Юстас — извини се той. — Но има един-два въпроса, които бих желал да ви задам.“

„Разбира се, скъпи ми друже — приветливо заявих аз. — Питайте.“

„Отнася се за вашия човек...“

„Не знам нищо за него — побързах да заявя аз. — Той ми се натрапи в Лондон, открадна някои ценни документи — за което ще бъда строго мъмрен — и изчезна яко дим в Кейп Таун. Вярно е, че съм бил при Водопада по едно и също време с него, но аз бях в хотела, а той — на острова. Мога да ви уверя, че изобщо не съм го виждал през цялото време, докато бях там.“

Спрях, за да си поема дъх.

„Не ме разбрахте. Имах предвид друг.“

„Какво? Паджет? — извиках аз, искрено изненадан. — Той е с мен от осем години — човек, който заслужава пълно доверие.“

Моят събеседник се усмихна.

„Все още говорим за различни хора. Имам предвид дамата.“

„Мис Петигрю?“ — възкликнах аз.

„Да. Видели са я да излиза от магазина за местни сувенири на Аграсато.“

„За Бога! — прекъснах го аз. — Аз самият влизах в този магазин днес следобед. Можехте да попаднете на мен, когато излизам!“

Изглежда в Йоханесбург човек не може нищо да направи, без да бъде заподозрян.

„О! Но тя не за първи път ходи там — и то при доста съмнителни обстоятелства. Мога и да ви кажа — под секрет, сър Юстас — че този магазин е добре известен като място за срещи, използвано от тайната организация, която стои зад тази революция. Ето защо ще се радвам, ако споделите всичко, което ви е известно, за тази дама. Къде и как я наехте?“

„Беше ми предоставена — студено отговорих аз — от вашето собствено правителство.“

Това го съсипа напълно.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

ПРОДЪЛЖАВА РАЗКАЗЪТ НА АН

Щом стигнах в Кимбърли, веднага пратих телеграма на Сюзън. Тя пристигна с възможно най-голяма бързина, известявайки придвижването си с телеграми, изпращани по пътя. Страшно се изненадах като разбрах, че тя наистина е привързана към мен — аз си мислех, че представлявам за нея просто нещо забавно, но когато се видяхме, тя направо се хвърли на врата ми и се разхлипа.

След като се поуспокоихме малко от обзелите ни чувства, седнах на леглото и ѝ разказах всичко от игла до конец.

— Вие винаги сте подозирали полковник Рейс — замислено каза тя, когато свърших. — А аз не — до нощта, в която изчезнахте. Винаги съм го харесвала и си мислех, че той ще бъде чудесен съпруг за вас. О, Ан, скъпа, не ми се сърдете, но откъде знаете, че този ваш младеж казва истината? Вие вярвате на всяка негова дума.

— Разбира се, че му вярвам — извиках с негодувание аз.

— Но с какво толкова ви привлича той? Не виждам в него нищо особено, с изключение на доста дръзката му хубост и начина, по който ви ухажва като някой шейх от Каменната ера.

В продължение на няколко минути изливах гнева си върху Сюзън.

— Просто защото имате добър брак и сте започнали да пълнеете, вие забравяте, че може да съществува и такова нещо като романтика.

— О, но аз не пълнея, Ан. Покрай всички притеснения за вас напоследък съм станала като вейка.

— Изглеждате изключително добре охранена — хладно казах аз. — Бих казала, че сте сложили два-три килограма.

— Нито пък съм сигурна, че бракът ми е добър — меланхолично продължи Сюзън. — Кларънс ми изпращаше ужасни телеграми, с които настояваше веднага да се прибера у дома. Най-накрая престанах

да отговарям и вече повече от две седмици не съм получавала нищо от него.

Боя се, че не взех твърде присърце семейните неприятности на Сюзън. Тя отлично ще се справи с Кларънс, когато му дойде времето. Насочих разговора към диамантите.

Сюзън ме погледна доста изненадано.

— Трябва да ви обясня, Ан. Виждате ли, щом започнах да изпитвам подозрение към полковник Рейс, ужасно се притесних за диамантите. Искях да остана при Водопада, в случай, че той ви е отвлякъл някъде наблизо, но не знаех какво да правя с диамантите. Страхувах се да ги държа у себе си...

Сюзън притеснено се огледа, като че ли се боеше, че стените могат да имат уши и след това зашепна разпалено в ухото ми.

— Изключително добра идея — похвалих я аз. — Поне за тогава, искам да кажа. Сега ще ни създаде известно неудобство. Какво направи сър Юстас с касите?

— Големите бяха изпратени в Кейп Таун. Паджет ми писа, преди да замина от Водопада. Беше приложил квитанцията за съхранението им. Впрочем той тръгва днес от Кейп Таун, за да се присъедини към сър Юстас в Йоханесбург.

— Разбирам — замислено казах аз. — А малките, къде са те?

— Вероятно сър Юстас ги е взел със себе си.

— Е — казах най-накрая аз, — неудобно е наистина, но пък са на сигурно място. По-добре да не правим нищо засега.

Сюзън ме погледна усмихнато.

— Не обичате бездействието, нали, Ан?

— Никак — отговорих искрено аз.

Единственото нещо, което можех да направя, беше да се сдобия с разписание и да видя в колко часа влакът на Паджет щеше да мине през Кимбърли. Установих, че щеше да пристигне в пет часа и четиридесет минути следобед на другия ден и да потегли в шест. Искях да се видя с Паджет колкото се може по-скоро и това беше добра възможност да го сторя. Положението в Ранд беше започнало сериозно да се влошава и сигурно щеше да мине доста време, преди да ми се удаде такава възможност.

Единственото нещо, което внесе оживление в ежедневието ни, беше телеграма, изпратена от Йоханесбург. Телеграма, която звучеше

съвсем безобидно:

Пристигнах нормално. Всичко върви добре Ерик тук, също Юстас, но не и Гай. Засега остани там, където си. Анди.

Ерик беше нашият псевдоним за Рейс. Избрах го, защото страшно мразя това име. Явно нищо не можех да предприема, преди да се срещна с Паджет. Сюзън се зае да изпраца дълга успокоителна телеграма на Кларънс. Тя започна да става доста сантиментална към него. По свой си начин — който, разбира се, е съвсем различен от този между мен и Хари — тя наистина е привързана към Кларънс.

— Как ми се иска да беше тук, Ан — разчувствана заяви тя. — Толкова време мина, откакто не съм го виждала.

— Сложете си малко крем за лице — опитах се да я успокоя аз.

Сюзън леко намаза връхчето на очарователния си нос.

— Скоро ще имам нужда от още крем за лице — отбеляза, — а този може да се намери само в Париж. — Тя въздъхна. — Париж!

— Сюзън — казах аз, — съвсем скоро ще ви дойде до гуша от Южна Африка и приключения.

— Бих искала една наистина хубава шапка — призна замечтано Сюзън. — Искате ли да ви придружа на срещата с Паджет утре?

— Предпочитам да отида сама. Ще се притеснява повече, ако трябва да говори пред двете ни.

И така, следобед на другия ден стоях пред вратата на хотела и се опитвах да се преборя с един своенравен слънчобран, който не искаше да се разтвори, докато Сюзън лежеше кротко на леглото си с книга в ръка и кошничка плодове.

Според портиера на хотела днес влакът се държал прилично и щял да пристигне почти навреме, при все, че той много се съмняваше дали изобщо ще може да стигне до Йоханесбург. Линията била вдигната във въздуха, важно ме увери той. Ама че радостна вест!

Влакът пристигна на гарата само с десет минути закъснение. Хората наскачаха на перона и започнаха да сноват нагоре-надолу. Не ми беше трудно да открия Паджет. Заговорих го нетърпеливо. Както винаги, когато ме видеше, той се сепна — този път доста по-осезаемо.

— Господи, мис Бедингфийлд, бях разбрал, че сте изчезнали.

— Отново се появих — отвърнах сериозно аз. — А вие как сте, мистър Паджет?

— Много добре, благодаря — с нетърпение очаквам отново да поема работата си при сър Юстас.

— Мистър Паджет — казах аз, — искам да ви попитам нещо. Надявам се, няма да се обидите, но доста работи зависят от това, дори много повече, отколкото бихте могли да си представите. Искам да знам какво сте правили в Марлоу на осми януари?

Той силно потръпна.

— Моля ви, мис Бедингфийлд... аз... наистина...

— Били сте там, нали?

— Аз... имах причини да бъда наблизо, да.

— Няма ли да ми кажете какви са били тези причини?

— Нима сър Юстас вече не ви е казал?

— Сър Юстас? Той знае ли?

— Почти съм сигурен, че знае. Надявах се, че не ме е познал, но от намеците, които прави и от забележките му, боя се, че е съвсем наясно. Във всеки случай исках всичко да му разкажа и да му предложа оставката си. Той е особен човек, мис Бедингфийлд, със странно чувство за хумор. Изглежда на него му доставя удоволствие да се чувствам като на тръни. Смя да кажа, че той беше съвсем наясно с истинските факти. Вероятно ги е знаел от години.

Надявах се, че рано или късно ще мога да разбера за какво говори Паджет. Той продължи, без да спира:

— Трудно е за човек с положението на сър Юстас да се постави на мое място. Знаем, че бях виновен, но тази лъжа ми изглеждаше толкова безобидна. Мисля си, че щеше да бъде по-достойно от негова страна, ако веднага се беше разправил с мен — вместо да си позволява шеги с недомлъвки за моя сметка.

Чу се изсвирване и хората започнаха да се качват обратно на влака.

— Да, мистър Паджет — прекъснах го аз, — напълно съм съгласна с това, което казвате за сър Юстас. *Но защо отидохте в Марлоу?*

— Не беше редно от моя страна, но при дадените обстоятелства беше съвсем естествено — да, и сега съм убеден, че беше напълно

естествено при тези обстоятелства.

— Какви обстоятелства? — извиках отчаяно аз. За първи път Паджет изглежда осъзна, че му задавам въпрос. Мисълта му се откъсна от странностите на сър Юстас и собствените му оправдания и се насочи към мен.

— Извинете, мис Бедингфийлд — хладно отвърна той, — но не виждам вас какво ви засяга това.

Той вече беше във влака и ми говореше, наведен оттам. Чувствах, че ме обзема отчаяние. Какво би могъл да стори човек с него?

— Разбира се, ако е толкова ужасно, че се срамувате да ми го кажете... — започнах презрително аз.

— Ужасно? Да се срамувам? Не ви разбирам.

— Кажете ми тогава.

Той стори това с три кратки изречения. Най-сетне знаех тайната на Паджет! Оказа се, че изобщо не е това, което очаквах.

Бавно се запътих към хотела. Там ми връчиха една телеграма. Отворих плика. Тя съдържаеше пълни и точни указания незабавно да тръгна за Йоханесбург, или по-точно към една малка гара преди Йоханесбург, където щеше да ме чака кола. Подписът беше не Анди, а Хари.

Седнах на един стол и се отдадох на сериозен размисъл.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

ИЗ ДНЕВНИКА НА СЪР ЮСТАС ПЕДЪР

Йоханесбург, 7-ми март

Паджет пристигна. И, разбира се, е паникьосан. Веднага предложи да заминем за Претория. После, когато му заявих любезно, но твърдо, че ще останем тук, изпадна в другата крайност — започна да съжالياва, че не си е взел пушката и да се хвали, че по време на войната участвал в охраната на някакъв мост. Железопътен мост при Литъл Пъдкоум или нещо подобно.

Скоро го прекъснах, като му казах да разопакова голямата пишеща машина. Мислех си, че това ще му създаде работа за известно време, защото бях сигурен, че машината се е повредила — тя винаги се поврежда — и ще му се наложи да я занесе някъде, за да я поправят. Но бях забравил способността на Паджет винаги да прави това, което трябва.

„Аз вече разопаковах всички каси, сър Юстас. Пишещата машина е в отлично състояние.“

„Какво искаш да кажеш — всички каси?“

„И двете малки каси.“

„Ще ми се да не се престараваш толкова, Паджет. Малките каси не са твоя работа. Те са на мисис Блеър.“

Паджет придоби съкрушен вид. Той мрази да допуска грешки.

„Така че можеш отново да ги опаковаш — продължих аз. — След което можеш да излезеш и да се поогледаш наоколо. До утре от Йоханесбург сигурно ще са останали само куп димящи развалини и това може да се окаже последната ти възможност.“

Мислех си, че това успешно ще ме избави от него поне преди обяд.

„Има нещо, което искам да ви кажа, когато имате свободно време, сър Юстас.“

„Сега нямам — побързах да отговоря аз. — В този момент не разполагам с абсолютно никакво свободно време.“

Паджет се оттегли.

„Между другото — извиках след него аз — какво имаше в онези каси на мисис Блеър?“

„Няколко кожени килимчета и една-две кожени... шапки, струва ми се.“

„Точно така — потвърдих аз. — Купи ги по пътя. Наистина са шапки — или нещо подобно — никак не се учудвам обаче, че не си успял да разбереш това. Тя май се кани да се появи с някоя от тях в Аскът. Какво друго имаше там?“

„Няколко филма за фотоапарат и кошници — много кошници...“

„Разбира се — уверих го аз. — Мисис Блеър е от този тип жени, които никога не купуват по-малко от дузина от едно и също.“

„Мисля, че това е всичко, сър Юстас, като се оставят настрана някои най-различни дреболии — воал за пътуване с автомобил, няколко единични ръкавици — все неща от този род.“

„Ако не беше идиот по рождение, Паджет, още в самото начало щеше да разбереш, че тези вещи не могат да бъдат мои.“

„Помислих си, че някои от тях може да са на мис Петигрю.“

„А, сега се сещам — какво си имал предвид, като си ми избрал за секретарка такава съмнителна личност?“

И му разказах за щателния кръстосан разпит, на който бях подложен. Веднага съжалих за това, защото видях в очите му да проблясва пламъче, което твърде добре познавах. Но беше вече късно. Паджет беше поел по бойната пътека.

После започна да ме отегчава с някаква безсмислена история за Килморден Касъл. Ставаше дума за ролка с фотографски филм и някакъв облог. Ролката с филма била хвърлена през един отдушник посред нощ от някакъв стюард, който би трябвало да прояви повече разум. Мразя такива глупави шеги. Казах това на Паджет, а той започна отново да ми разказва историята отначало. Все едно, никак не го бива като разказвач. Мина доста време, докато разбере за какво става дума.

Видях го отново едва по обяд. Влезе силно възбуден, като хрътка, която е надушила следа. Ненавиждам хрътки. В края на краищата се оказа, че е видял Рейбърн.

„Какво?“ — извиках слисан аз.

Да, той видял някого, за когото бил сигурен, че е Рейбърн, да пресича улицата. Паджет го проследил.

„И е кого мислите, че го видях да спира и да разговаря? С мис Петигрю!“

„Какво?“

„Да, сър Юстас. И това не е всичко. Аз поразпитах за нея...“

„Почакай малко. Ами Рейбърн?“

„Той и мис Петигрю влязоха в онзи магазин за сувенири на ъгъла...“

Аз неволно възкликнах. Паджет ме погледна въпросително.

„Нищо — казах аз. — Продължавай.“

„Чаках отвън цяла вечност — но те не излязоха. Най-накрая влязох. Сър Юстас, в магазина нямаше никой! Сигурно има друг изход.“

Изгледах го втренчено.

„Както вече казах, върнах се в хотела и поразпитах за мис Петигрю.“

Паджет сниши глас и започна да диша тежко, както прави винаги, когато решава да сподели нещо поверително.

„Сър Юстас, снощи са видели от стаята ѝ да излиза мъж.“

Повдигнах вежди.

„Винаги съм я смятал за изключително порядъчна жена“ — промърморих аз.

Паджет продължи, без да ми обръща внимание.

„Влязох направо и претърсих стаята ѝ. Какво мислите, че намерих?“

Поклатих глава.

„Това!“

Паджет показа една самобръсначка и калъп бръснарски сапун.

„За какво са ѝ на една жена тези неща?“

Предполагам Паджет никога не е чел рекламите във вестниците за дами от висшето общество. Аз ги чета. При все, че не взех да споря с него по този въпрос, отказах да приема самобръсначката като неопровержимо доказателство за пола на мис Петигрю. Паджет е безнадеждно изостанал от времето си. Никак не бих се учудил, ако в подкрепа на твърдението си беше извадил някоя табакера.

„Не сте убеден, сър Юстас. А какво ще кажете за това?“

Разгледах внимателно предмета, който той тържествуващо размаха.

„Прилича на коса“ — заявих аз с отвращение.

„Точно това е. Мисля, че се нарича тупе.“

„Нима?“ — забелязах аз.

„Сега убеден ли сте, че мис Петигрю е преоблечен мъж?“

„Наистина, скъпи ми Паджет, мисля, че да. Трябвате да се досетя по краката ѝ.“

„Е, добре. А сега, сър Юстас, бих искал да поговоря с вас по личен въпрос. Не се съмнявам, като съдя по вашите намеци и постоянни подмятания за времето, прекарано от мен във Флоренция, че вие сте ме разкрили.“

Най-сетне загадката за това, което Паджет е направил във Флоренция, ще бъде разбудена!

„Признай си всичко, скъпи ми друже — любезно заявих аз. — Така ще е най-добре.“

„Благодаря ви, сър Юстас.“

„За съпруга ѝ ли става дума? Досадни хора са тези съпрузи. Появяват се винаги, когато най-малко ги очакват.“

„Не ви разбирам, сър Юстас. Чий съпруг?“

„Съпругът на дамата.“

„Каква дама?“

„За Бога, Паджет. Дамата, с която си се запознал във Флоренция. Сигурно е имало дама. Не ми казвай, че просто си обрал някоя църква или си намушкал някой италианец в гърба, защото не ти е бил симпатичен.“

„Много трудно ми е да ви разбера, сър Юстас. Предполагам, че се шегувате.“

„Понякога, когато си направя труда, мога и да бъда забавен, но те уверявам, че точно в този момент изобщо не се опитвам да се шегувам.“

„Надявах се, че тъй като бях доста далеч от вас, не сте ме познали, сър Юстас.“

„Да те позная къде?“

„В Марлоу, сър Юстас?“

„В Марлоу? Какво, по дяволите, си правил в Марлоу?“

„Мислех, че сте разбрали за...“

„Започвам все по-малко да разбирам. Започни отначало. Отишъл си във Флоренция...“

„Значи вие все пак не знаете — и не сте ме познали!“

„Доколкото разбирам, явно без нужда си се издал — подгонен от гузната си съвест. Хайде сега, поеми дълбоко дъх и почни отначало. Значи си отишъл във Флоренция...“

„Но аз не съм ходил във Флоренция. Там е работата.“

„Е, къде отиде тогава?“

„Отидох си у дома — в Марлоу.“

„Защо, по дяволите, ти е трябвало да ходиш в Марлоу?“

„Исках да видя жена си. Тя е с крехко здраве, а очаква...“

„Жена ти? Но аз не знаех, че си женен!“

„Не, сър Юстас, нали това ви разправям. В случая ви измамих.“

„От колко време си женен?“

„Малко повече от осем години. Бях женен едва от шест месеца, когато станах ваш секретар. Не исках да загубя тази работа. От един личен секретар, който живее при работодателя си, се очаква да не е семеен, така че ви спестих този факт.“

„Ти направо ме смайваш — заявих аз. — И къде беше тя през всички тези години?“

„От пет години имаме малко бунгало край реката в Марлоу, съвсем близо до Мил Хаус.“

„Боже мой — промълвих аз. — А деца?“

„Четири, сър Юстас.“

Стоях и се пулех насреща му напълно безпомощно. Отдавна бих могъл да се досетя, че човек като Паджет не може да крие престъпна тайна. Почтеността на Паджет винаги е била моето проклятие. Точно такава тайна му подхожда — съпруга и четири деца.

„Казвал ли си това на някой друг?“ — попитах най-сетне аз, след като доста време го зяпах с нескрит интерес.

„Само на мис Бедингфийлд. Тя дойде на гарата в Кимбърли.“

Продължих да го гледам втренчено. Погледът ми го накара да се размърда неспокойно.

„Надявам се, сър Юстас, че не сте много разгневен?“

„Скъпи ми друже — казах аз, — нямам нищо против да ти кажа още тук и сега, че ти направо ме изуми!“

Излязох доста раздразнен. На минаване край магазина за сувенири на ъгъла внезапно ме обзе непреодолимо желание да вляза вътре. Собственикът раболепно пристъпи към мен, като потриваше ръце.

„Искам нещо по-особено — казах аз. — Случаят е специален. Ще ми покажете ли с какво разполагате?“

„Може би ще дойдете в задната стая? Там имаме доста интересни неща.“

И тук направих грешка. А си мислех, че постъпвам толкова хитро. Последвах го през люлеещите се завеси.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

ПРОДЪЛЖАВА РАЗКАЗЪТ НА АН

Имах големи проблеми със Сюзън. Тя се препира с мен, моли ми се и дори плака, преди да ми позволи да приведа плана си в действие. Обаче в края на краищата постигнах своето. Тя обеща безпрекословно да изпълни указанията ми и дойде до гарата, където насълзена се сбогува с мен.

Пристигнах на определеното място рано на следващата сутрин. Посрещна ме нисък чернобрад холандец, когото не бях виждала преди. Той беше дошъл с кола и веднага потеглихме. Някъде далеч се чуваше странно бумтене и аз го попитах какво е това.

— Оръдия! — лаконично отвърна той.

Значи в Йоханесбург се водеха сражения!

Разбрах, че нашата цел беше някакво място в предградията на града. Няколко пъти завивахме, обръщахме и заобикаляхме, за да стигнем дотам, като е всяка изминала минута оръдейните залпове се чуваха все по-ясно. Най-накрая спряхме пред някаква неугледна сграда. Едно чернокожо момче отвори вратата. Моят водач ми направи знак да вляза. Застанах нерешително в неприветливия квадратен салон. Мъжът тръгна пред мен и отвори някаква врата.

— Младата дама, която иска да се срещне с мистър Хари Рейбърн — каза той и се изсмя.

След като съобщиха по този начин за присъствието ми, аз влязох. Стаята беше оскъдно мебелирана и миришеше на евтин тютюн. Зад едно бюро седеше мъж, който пишеше. Той погледна към мен и учудено повдигна вежди.

— Боже мой — заяви той, — та това е мис Бедингфийлд!

— Сигурно виждам двойно — извиних се аз. — Вие мистър Чичестър ли сте или мис Петигрю? Страшно приличате и на двамата.

— И двете личности са въвн от играта за момента. Захвърлих фустите, както и свещеническото облекло. Няма ли да седнете?

Приех сдържано предложеното ми място.

— Струва ми се — забелязах аз, — че съм попаднала не там, където трябва.

— Боя се, че от ваша гледна точка действително е така. Наистина, мис Бедингфийлд, за втори път да попаднете в капана!

— Не беше никак умно от моя страна — признах смирено аз.

Нещо в поведението ми изглежда го озадачи.

— Не изглеждате кой знае колко разстроена от случилото се — отбеляза сухо той.

— Нима ако бях започнала да се правя на герой, това щеше да промени нещата?

— Разбира се, че не.

— Пралеля ми Джейн имаше навика да казва, че една истинска дама никога не се разстройва или изненадва, каквото и да става — промълвих замислено аз. — Опитвам се да се придържам към това нейно наставление.

Мнението на мистър Чичестър-Петигрю толкова ясно се четеше по лицето му, че побързах да заговоря отново.

— Вие наистина умеете превъзходно да се гримирате — отдадох му дължимото аз. — През цялото време, докато се правехте на мис Петигрю, не можах изобщо да ви позная — даже когато счупихте молива от изненада, че ме виждате да се качвам на влака в Кейп Таун.

Той почука по бюрото с молива, който в този момент държеше в ръката си.

— Всичко това само по себе си е чудесно, но трябва да пристъпим към деловите въпроси. Може би, мис Бедингфийлд, вие се досещате кое наложи присъствието ви тук?

— Ще ме извините, но никога не обсъждам делови въпроси с друг, освен с най-висшестоящия.

Бях прочела тази фраза, или подобна на нея, в някаква търговска брошура на заемодатели и много ми хареса. Тя определено оказва съкрушителен ефект върху мистър Чичестър-Петигрю. Той отвори уста, а след това я затвори. Аз доволно се усмигнах насреща му.

— Максима на прачичо ми Джордж — добавих в допълнение аз. — Съпругът на пралеля ми Джейн, нали разбирате. Той правеше топки за таблите на месингови кревати.

Съмнявам се дали на Чичестър-Петигрю му бяха погаждали такъв номер досега. Това изобщо не му се понрави.

— Смятам, че ще бъде разумно от ваша страна да промените тона си, млада госпожице.

Аз не отговорих, а се прозях — деликатна прозявка, която целеше да покаже огромна досада.

— Какво, по дяволите... — започна разгорещено той.

Аз го прекъснах.

— Мога да ви уверя, че няма смисъл да ми крещите. Само си губим времето. Нямам никакво намерение да говоря с подчинени. Ще си спестите доста време и неприятности, ако ме заведете направо при сър Юстас Педлър.

— При...

Той изглеждаше втрещен.

— Да — заявих аз. — Сър Юстас Педлър.

— Аз... аз... извинете ме...

Той изскочи като заек от стаята. Възползувах се от тази временна пауза, за да отворя чантичката си и старателно да си напудря носа. След това се приготвих търпеливо да чакам завръщането на моя враг.

Когато се появи отново, поведението му беше малко по-сдържано.

— Заповядайте насам, мис Бедингфийлд.

Последвах го нагоре по стълбите. Той почука на вратата на една стая и след като отвърте се чу кратко „Влезте!“, я отвори и е жест ме покани да вляза.

Сърдечен и усмихнат, сър Юстас Педлър скочи на крака да ме поздрави.

— Я виж ти, мис Ан! — Той топло се здрависа с мен. — Радвам се да ви видя. Заповядайте, седнете. Не сте изморена след цялото това пътуване? Чудесно!

Той седна с лице към мен, все така усмихнат. Бях объркана — той се държеше толкова естествено.

— Съвсем правилно сте настояли да ви доведат направо при мен — продължи той. — Минкс е глупак. Отличен артист — но глупак. Човекът, когото сте видели долу, е Минкс.

— О, нима — едва чуто промълвих аз.

— А сега — приветливо заяви сър Юстас — да преминем към фактите. От кога ви е известно, че аз съм „Полковникът“?

— От момента, в който мистър Паджет ми каза, че ви е видял в Марлоу, когато всички си мислеха, че сте били в Кан.

Сър Юстас кимна мрачно.

— Да, заявих на този глупак, че всичко е объркал. Той, както и очаквах, нищо не разбра. Цялото му внимание беше насочено към това дали аз не съм познал него. И през ум не му мина да се запита какво съм правил аз там. Просто лош късмет. А бях организирал всичко толкова внимателно, изпратих го във Флоренция, казах в хотела, че заминавам за Ница за един ден, може би два. После, когато откриха убийството, аз вече бях в Кан и на никого и през ум не му мина, че съм напускал Ривиерата.

Той продължи да говори съвсем естествено и спокойно. Трябваше да се ощипя, за да повярвам, че всичко това е истина — че човекът пред мен наистина беше закоравелият престъпник, „Полковникът“. Започнах да свързвам нещата наум.

— Значи вие сте били онзи, който се опита да ме хвърли през борда на Килморден Касъл — бавно казах аз. — Паджет е проследил вас на палубата онази нощ?

Той сви рамене.

— Съжалявам, скъпо дете, наистина съжалявам. Винаги сте ми били симпатична, но така безобразно се опитвахте да ми попречите. Не можех да си позволя всичките ми планове да се провалят заради някакво момиченце.

— Мисля, че вашият план при Водопада беше най-хитър — казах аз, като се опитвах да погледна на всичко отстрани. — Бях готова да се закълна пред кого ли не, че вие бяхте в хотела, когато излязох от него. В бъдеще ще вярвам само на очите си.

— Да, Минкс постигна един от най-големите си успехи като мис Петигрю, а освен това е способен похвално добре да имитира гласа ми.

— Едно нещо бих искала да знам.

— Да?

— Как сте убедили Паджет да я наеме?

— О, това беше съвсем просто. Тя пресрещнала Паджет пред входа на службата на Пълномощника по търговията или на Камарата по минно дело или нейде другаде, където той е отишъл, заявила му, че

съм побързал да се обадя и че тя е била определена от въпросното правителствено ведомство. Паджет приел това за чиста монета, без да се замисли.

— Вие сте доста откровен — казах аз, като го гледах изпитателно.

— Няма абсолютно никаква причина да не бъда.

Чутото никак не ми хареса. Побързах да представя собственото си тълкувание по въпроса.

— Вярвате в успеха на тази революция? Не си оставяте никакъв път за отстъпление.

— За една иначе интелигентна млада жена това е изключително глупава забележка. Не, скъпо мое дете, не вярвам в тази революция. Давам ѝ още няколко дни, след което ще отшуми безславно.

— Всъщност, това не е един от успехите ви? — хапливо подхвърлих аз.

— Като всички жени, и вие нямате никаква представа от бизнес. Работата, с която се наех, беше да доставя определени експлозиви и оръжия — срещу щедро заплащане — за да се подкладе общо недоволство, както и да се компрометират изцяло някои хора. Аз изпълних съвсем успешно задачата си, като проявих предвидливост да ми бъде заплатено предварително. Отделих специално внимание на тази поръчка, тъй като възнамерявах това да бъде последната работа, с която се заемам, преди да се оттегля. А за това, че не съм си оставил път за отстъпление, както се изразихте, просто не разбирам какво имате предвид. Аз не съм водач на бунтовниците или нещо от този род — аз съм виден гост от Англия, който е имал неблагоприятното да влезе в някакъв магазин за сувенири — и е видял малко повече, отколкото му се полага, тъй че бедният човечец бил отвлечен. Утре или вдругиден ще бъда открит някъде — вързан, с вид на изплашен и гладен човек, будещ съжаление.

— А-ха! — бавно казах аз. — Но какво ще стане с мен?

— Там е работата — тихо каза сър Юстас. — Какво ще стане с вас. Успях да ви накарам да дойдете тук — не искам по никакъв начин да го изтъквам — но успях да ви примамя много ловко. Въпросът е — какво да правя с вас? Най-простият начин да се справя с вас — и, мога да добавя, най-приятният за мен — е женитбата. Съпругите не могат да предявяват обвинения към съпрузите си, нали така, а на мен много

ще ми се понрави една хубава млада съпруга, която да ми държи ръката и да ме гледа с блеснали очи — не ме стрелкайте така с тях, плашите ме. Виждам, че този план не ви харесва?

— Никак.

Сър Юстас въздъхна.

— Жалко! Но аз не съм някой злодей от Аделфи. Обичайната пречка, предполагам. Обичате друг, както пише по книгите.

— Обичам друг.

— И аз така си помислих. Първо си мислех, че е онзи дългокрак надут глупак Рейс, но предполагам, че става дума за младия герой, който ви е извадил от Водопада. Жените нямат никакъв вкус. Нито един от тях не е и наполовина умен колкото мен. Толкова лесно е да бъда подценен.

Мисля, че имаше право за това. При все че знаех що за човек е, не можех да се заставя да го повярвам. Той няколко пъти се беше опитал да ме убие, беше убил друга жена и беше отговорен за безброй престъпления, за които нищичко не знаех и все пак не можех да се заставя да оценя постъпките му по единствения начин, който заслужаваха. Не можех да мисля за него по друг начин, освен като за нашия забавен и сърдечен спътник. Не можех дори да изпитам страх от него — а все пак знаех, че беше в състояние да ме убие, без окото му да мигне — стига да сметнеше за необходимо. Единственото сравнение, което ми идваше наум, беше с Лонг Джон Силвър на Стивънсън. Сигурно е бил съвсем същият като него.

— Е, добре — заяви този странен човек, като се отпусна в стола си. — Жалко, че идеята да бъдете лейди Педлър не ви се нрави. Другите възможности са доста неприятни.

Почувствах как ме побиват тръпки. Разбира се, през цялото време си давах сметка, че поемам голям риск, но ми се струваше, че наградата си заслужава. Дали нещата щяха да се развият така, както бях предположила, или не?

— Истината е — продължи сър Юстас, — че имам слабост към вас. Наистина не искам да стигам до крайности. Защо не ми разкажете цялата история, от началото до края, а после ще видим какво ще правим. Но, предупреждавам ви, без измислици — искам истината.

Нямах никакво намерение да правя такава грешка. Изпитвах доста голямо уважение към проникателността на сър Юстас. Беше

време да кажа истината, цялата истина и нищо друго, освен истината. Разказах му цялата история, без нищо да спестя, до момента, в който Хари ме беше спасил. Когато свърших, той одобрително кимна с глава.

— Умница. Нищо не скрихте. Искам да ви кажа, че веднага щях да разбера, ако го бяхте сторили. Във всеки случай доста хора не биха повярвали на разказа ви, особено на началната част, но аз ви вярвам. Вие сте такава момиче, което би тръгнало ей така, без много да му мисли, заради най-незначителния мотив. Имали сте невероятен късмет, разбира се, но рано или късно аматьорът се изправя срещу професионалиста и тогава резултатът е предрешен. Професионалистът съм аз. Започнах да се занимавам с това доста млад. Общо взето, стори ми се добър начин бързо да забогатя. Винаги обмислях нещата и чертаех хитроумни планове — като никога не направих грешката сам да се опитам да ги осъществя. Винаги използвай специалисти — това беше моят девиз. Веднъж само се отклоних от него и си навлякох неприятности — но не можех никому да се доверя да свърши тази работа вместо мен. Надина знаеше твърде много. Аз съм сговорчив човек, добросърдечен и добродушен, докато някой не ми се изпречи на пътя. А Надина, освен че ми се изпречи, ме заплаши — точно когато бях на върха на една успешна кариера. Успееш ли да я убия и да взема диамантите, щях да бъда в безопасност. Този идиот Паджет, с неговата съпруга и семейство! Моят грешка — назначаването на този човек с лице на средновековен отровител и душа на викторианец погъделичка чувството ми за хумор. Ето едно правило за вас, скъпа ми Ан. Никога не позволявайте чувството ви за хумор да ви подведе. Години наред имах усещането, че ще бъде разумно да се избавя от Паджет, но той беше толкова трудолюбив и съзнателен, че по никой начин не можех да намеря претекст за уволняването му. И оставих нещата такива, каквито са. Но ние се отклоняваме от темата. Въпросът е какво да правя с вас. Разказът ви беше пределно ясен, но все още нещо ми убягва. Къде са диамантите сега?

— У Хари Рейбърн — казах аз, като го наблюдавах.

Изразът на лицето му не се промени, остана все така язвително благоразположен.

— Хм. Тези диаманти ми трябват.

— Няма големи изгледи да ги получите — отвърнах аз.

— Нима? А аз не мисля така. Не желая да ви ставам неприятен, но искам да имате предвид, че едно мъртво момиче, намерено в тази част на града, няма да изненада никого. Долу има човек, който много ловко се справя с такива задачи. Е, вие сте разумна млада жена. Предлагам ви следното: да седнете и да напишете на Хари Рейбърн да дойде тук, при вас и да донесе диамантите...

— Нищо подобно няма да направя.

— Не прекъсвайте по-възрастните. Предлагам ви да се договорим — диамантите в замяна на живота. И не се зальгвайте, животът ви е изцяло в ръцете ми.

— А Хари?

— Аз съм твърде добросърдечен, за да разделя двама влюбени. Той също ще може свободно да си тръгне — при положение, разбира се, че нито един от вас няма да се изпречва на пътя ми в бъдеще.

— А каква гаранция имам, че ще изпълните вашата част от уговорката?

— Никаква, скъпо момиче. Ще трябва да ми се доверите и да се надявате, че всичко ще мине добре. Разбира се, ако сте геройски настроена и предпочитате смъртта, това е друг въпрос.

Точно към това се стремях. Внимавах много да не се подам веднага на уловката. Малко по малко се оставих да бъда принудена и придумана да отстъпя. Написах под диктовката на сър Юстас:

Скъпи Хари.

Мисля, че има възможност за несъмнено доказване на твоята невинност. Моля те, следвай внимателно указанията ми. Отиди в магазина за сувенири на Аграсато. Поискай да ти покажат нещо „необичайно“, „за специален случай“. След това човекът ще те помоли да го последваш в „стаята отзад“. Иди с него. Там ще намериш пратеник, който ще те доведе при мен. Изпълнявай точно това, което той ти каже. На всяка цена донеси диамантите. Никому нито дума.

Сър Юстас спря.

— Оставям подробностите на вашето собствено въображение — заяви той. — Но внимавайте да не направите някоя грешна стъпка.

— „Твоят завинаги, Ан“ ще бъде достатъчно — казах аз.

Написах тези думи. Сър Юстас протегна ръка за писмото и го прочете.

— Изглежда добре. А сега адреса.

Дадох му го. Беше на малък магазин, който получаваше писма и телеграми срещу заплащане.

Той натисна с ръка звънеца върху масата. На повикването се отзова Чичестър-Петигрю, известен още като Минкс.

— Това писмо трябва да тръгне незабавно — по обичайния маршрут.

— Разбрано, Полковник.

Той погледна името на плика. Сър Юстас внимателно го наблюдаваше.

— Твой приятел, струва ми се?

— Мой?

Човекът доби разтревожен вид.

— Вчера си провел с него дълъг разговор в Йоханесбург.

— Някакъв мъж дойде при мен и започна да ме разпитва къде ходите и какво правите вие и полковник Рейс. Дадох му лъжливи сведения.

— Отлично, скъпи ми друже, отлично — сърдечно каза сър Юстас. — Моят грешка.

Успях да погледна Чичестър-Петигрю, когато излизаше от стаята. Беше пребледнял като платно и изглеждаше смъртно уплашен. Той едва беше излязъл, когато сър Юстас вдигна един домофон, който се намираше до лакътя му и заговори.

— Ти ли си, Шварт? Наблюдавай Минкс. Да не напуска сградата без заповед.

Той отново положи домофона и се намръщи, като леко потропваше с ръка по масата.

— Мога ли да ви задам няколко въпроса, сър Юстас? — казах аз след известно мълчание.

— Разбира се. Здрави нерви имате, Ан. Способна сте да проявите разумен интерес към нещата в момент, когато много момичета на ваше място биха подсмърчали и кършили ръце.

— Защо наехте Хари за секретар, вместо да го предадете на полицията?

— Трябваша ми тези проклети диаманти. Надина, дяволчето, беше настроила вашия Хари срещу мен. Заплаши, че ако не ѝ платя цената, която иска, ще ги продаде на него. Тук допуснах още една грешка — мислех си, че в оня ден тя ще ги носи със себе си. Но тя беше твърде умна за това. Картън, съпругът ѝ, също беше мъртъв — нямах никаква идея къде са скрити диамантите. После успях да се добера до копие от телеграма, която някой беше изпратил на Надина от борда на Килморден Касъл — Картън или Рейбърн, не знаех кой от двамата. Беше копие на това листче, което вие сте намерили. Седемнадесет, едно, двадесет и две — това пишеше на него. Помислих си, че става дума за среща с Рейбърн, а от огромното му желание да се качи на борда на Килморден Касъл ме убеди, че съм прав. Ето защо се престорих, че вярвам на казаното от него и му позволих да дойде. През цялото време го наблюдавах внимателно и се надявах, че ще мога да науча повече. След това открих, че Минкс се опитва да играе за своя сметка и да ми пречи. Той веднага подвиг опашка. Беше неприятно, че не успях да получа седемнадесета каюта и това ме разтревожи, тъй като не можех да разбера що за човек сте вие. Бяхте ли наистина наивното момиче, което изглеждахте, или не? Когато в онази нощ Рейбърн тръгна, за да се яви на мястото на срещата, наредих на Минкс да му попречи. Минкс провали всичко, разбира се.

— Но защо в телеграмата пишеше седемнадесет, вместо седемдесет и едно?

— Успях да разгадая това. Сигурно Картън е дал на телеграфиста собствената си бележка, която той да препише на бланка, а после изобщо не е прочел преписа. Телеграфистът е направил същата грешка, която всички допуснахме и го е разчел като седемнадесет, едно, двадесет и две вместо едно, седемдесет и едно, двадесет и две. Това, което не знам, е как Минкс се е добрал до седемнадесета каюта. Трябва да е било просто интуиция.

— А пратката за генерал Смътс? Кой я подмени?

— Скъпа ми Ан, нима предполагате, че бих пожертвал голяма част от плановете си, без да се опитам да ги спася? След като се оказа, че секретарят ми е избягал убиец, нито за миг не се поколебах да ги

подменя с празни листи. Никой не би помислил да подозира бедничкия стар Педлър.

— Ами полковник Рейс?

— Да, това беше неприятна изненада. Когато Паджет ми каза, че той е човек от разузнаването, тръпки ме побиха. Спомних си, че слухтеше около Надина в Париж по време на войната и ме обзе ужасното подозрение, че е тръгнал да търси *мен*! Никак не ми се понрави начинът, по който се лепна за мен оттогава. Той е един от онези силни, мълчаливи мъже, от които винаги може да се очаква някаква изненада.

Дочу се изсвирване. Сър Юстас вдигна слушалката, долепи я до ухото си и след малко отговори:

— Много добре, веднага ще го приема. Бизнес — заяви той. — Мис Ан, нека ви покажа вашата стая.

Дой ме въведе в малък, занемарен апартамент, едно чернокожо момче донесе куфарчето ми, а сър Юстас, след като заяви, че мога да поискам всичко, което ми е необходимо, се оттегли — самото възплъщение на любезен домакин. Върху умивалника имаше леген с гореща вода и аз започнах да разопаковам някои свои неща от първа необходимост. Бях доста озадачена от нещо твърдо и непознато в чантичката ми за тоалетни принадлежности. Развързах я и погледнах вътре.

За мое най-голямо учудване извадих малък револвер със седефена дръжка. Когато тръгнах от Кимбърли, той не беше там. Разгледах го предпазливо. Стори ми се зареден.

Взех го, успокоена донякъде. Той беше полезна вещ в къща като тази. Но модерните дрехи не са никак подходящи за носене на огнестрелно оръжие. Най-накрая го напъхах в ластика на чорапа си. Образува се голяма издупчина, а аз очаквах всеки миг да гръмне и да простреля крака ми, но това наистина беше единственото подходящо място.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Бях извикана при сър Юстас чак късно следобед. След сервирания в апартамента ми чай в единадесет и солиден обяд, аз се чувствах достатъчно силна за по-нататъшна борба.

Сър Юстас беше сам. Той крачеше нагоре-надолу из стаята. Забелязах, че очите му блестят и че не го свърташе на едно място. Явно беше доста радостен. В държанието му към мен се долавяше лека промяна.

— Имам новина за вас. Вашият приятел е тръгнал. Ще пристигне тук след няколко минути. Не бързайте да се радвате — имам да ви кажа и още нещо. Тази сутрин вие се опитахте да ме измамите. Предупредих ви, че ще бъде разумно от ваша страна да се придържате към истината и до един момент вие се подчинявахте. След това обаче се отклонихте от нея. Опитвахте се да ме накарате да повярвам, че диамантите са у Хари Рейбърн. Тогава се престорих, че вярвам на думите ви, защото това улесняваше задачата ми — задачата да ви убедя да подмамите Хари Рейбърн тук. Но, скъпа ми Ан, диамантите са били у мен още от момента, в който тръгнах от Водопада — въпреки че едва вчера открих този факт.

— Вие знаете! — ахнах аз.

— Може би ще ви е интересно да чуете, че Паджет беше този, който издаде тайната. Той държеше да изслушам дългия му, отегчителен и безсмислен разказ за някакъв облог и метална кутийка за филми. Не ми трябваше много време, за да проумея как стоят нещата — недоверието на мисис Блеър към полковник Рейс, нейната тревога, настойчивата ѝ молба да се погрижа за нейните сувенири. Славният Паджет се беше престарал и вече беше разопаковал касите. Преди да тръгна от хотела, просто прехвърлих кутийките е филми в собствения си джоб. Те са там в ъгъла. Признавам, че досега нямах време да ги прегледам внимателно, но забелязвам, че едната определено тежи повече от другите, нещо в нея трака доста странно и явно е била залепена със секотин, което ще наложи използването на

отварачка за консерви. Всичко изглежда ясно, нали? И сега, разбирате ли, двамата сте в капана... Жалко, че не се отнесохте благосклонно към идеята да станете лейди Педлър.

Аз не отговорих. Стоях, вперила поглед в него.

Откъм стълбите долетя шум от стъпки, вратата внезапно се отвори и в стаята влетя Хари Рейбърн, блъскан от двама мъже. Сър Юстас ми хвърли тържествуващ поглед.

— Точно според плана — тихо каза той. — Ама че аматьори — *приискало им се* да мерят сили с професионалисти.

— Какво значи това? — дрезгаво извика Хари.

— Това значи, че влезе в капана ми — казал паякът на мухата — заяви шеговито сър Юстас. — Скъпи ми Рейбърн, никак не ви върви.

— Нали каза, че мога спокойно да дойда, Ан?

— Не я упреквайте, скъпи ми друже. Онази бележка беше написана под моя диктовка и дамата нямаше никакъв избор. Щеше да бъде по-разумно от нейна страна да не я пише, но тогава не й споменах това. Вие сте изпълнили нейните указания, отишли сте в магазина за сувенири, превели са ви през тайния проход от задната стая — и сте се озовали в ръцете на враговете си!

Хари погледна към мен. Разбрах погледа му и се преместих поблизо до сър Юстас.

— Да — промърмори той, — определено не ви върви! Това е — чакай да помисля — третата ни среща.

— Прав сте — каза Хари. — Това е третата среща. Два пъти успяхте да ме победите — но нима не сте чували, че на третия път късметът се обръща. Сега е мой ред — дръжте го на мушка, Ан.

Аз бях напълно готова. Извадих светкавично пистолета от чорапа си и го допрях до главата му. Двамата мъже, които пазеха Хари, скочиха напред, но гласът му ги спря.

— Още една крачка — и той е мъртъв! Ако приближат още, Ан, натисни спусъка — не се колебай!

— Няма — бодро отвърнах аз. — Въпреки това доста ме е страх да го натисна.

Мисля, че и сър Юстас споделяше страховете ми. Той определено се тресеше като желе.

— Останете по местата си — заповяда той и двамата мъже покорно спряха.

— Кажете им да излязат от стаята — каза Хари.

Сър Юстас им нареди. Хората му излязоха един по един и Хари залости вратата след тях.

— Сега можем да поговорим — мрачно заяви той и като прекоси стаята, взе револвера от ръката ми.

Сър Юстас въздъхна облекчено и изтри челото си с кърпичка.

— В невероятно лоша форма съм — отбеляза той. — Мисля, че страдам от слабо сърце. Радвам се, че този револвер вече се намира във вещи ръце. Нямах никакво доверие на мис Ан, докато го държеше. Е, млади ми приятелю, както вие казвате, сега можем да поговорим. Няма да скрия, че ме заварихте неподготвен. Нямам представа откъде, по дяволите, се взе този револвер! Багажът на момичето беше претърсен, когато тя пристигна. Преди малко не беше у вас, нали?

— У мен беше — отговорих аз. — Беше в чорапа ми.

— Странни същества са това жените. Трябваше да ги изуча позадълбочено — тъжно рече сър Юстас. — Чудя се дали Паджет би се досетил за това?

Хари почука рязко по масата.

— Не се правете на глупак. Ако не бяха посивелите ви коси, щях да ви изхвърля през прозореца. Проклет негодник! Посивели или не, аз...

Той направи няколко крачки, при което сър Юстас чевръсто заобиколи масата и застана зад нея.

— Младите хора са толкова буйни — укорително каза той. — Като не са в състояние да използват мозъка си, разчитат единствено на своите мускули. Нека поговорим разумно. В момента имате надмощие. Но това положение няма да продължи дълго. Къщата е пълна с мои хора. Нямаме никаква надежда — те са много повече от вас. Моментното ви превъзходство бе случайно постигнато...

— Така ли?

Нещо в гласа на Хари, някаква мрачна шеговитост, изглежда привлече вниманието на сър Юстас. Той втренчи поглед в него.

— Така ли? — повтори Хари. — Седнете сър Юстас и чуйте какво ще ви кажа. — Като не преставаше да го държи под прицел, той продължи. — Този път картите не са на ваша страна. Като начало, чуйте *това*.

Това беше приглушено блъскане по вратата долу. Чуваха се викове, ругатни, а след това се разнесоха изстрели. Сър Юстас пребледня.

— Какво е това?

— Рейс — и неговите хора. Вие не знаехте, нали, сър Юстас, че ние с Ан имахме уговорка как да разберем дали съобщенията от единия до другия са истински? Телеграмите трябваше да бъдат подписани „Анди“, а в писмата думата „и“ някъде трябваше да бъде зачеркната. Ан знаеше, че вашата телеграма е фалшива. Тя дойде тук по собствено желание, нарочно влезе в клопката, като се надяваше, че ще успее да ви вкара в собствения ви капан. Преди да тръгне от Кимбърли, тя изпрати телеграми на мен и на Рейс. Мисис Блеър поддържаше връзка с нас през цялото време. Аз получих писмото, написано под ваша диктовка и то беше точно такова, каквото очаквах. Вече бях обсъдил с Рейс възможността за таен проход, който да извежда от магазина за сувенири, а той беше открил мястото, където се намираще изходът.

Чу се някакъв свистящ, раздиращ звук, последван от силна експлозия, която разтърси стаята.

— Обстрелват тази част на града. Трябва да те изведе от тук, Ан.

Избухна ярка светлина. Сградата отсреща бе обхваната от пламъци. Сър Юстас беше станал и крачеше нагоре-надолу. Хари продължаваше да го държи на мушка.

— Както виждате, сър Юстас, играта свърши. Самият вие любезно ни предоставихте сведения къде се намирате. Хората на Рейс наблюдаваха изхода на тайния проход. Въпреки предпазните мерки, които взехте, те успяха да ви проследят дотук.

Сър Юстас внезапно се обърна.

— Доста умно. Заслужавате похвала. Но все още имам какво да кажа. Ако аз съм загубил играта, то вие също сте я загубили. Никога не ще можете да ми припишете убийството на Надина. Бил съм в Марлоу същия ден, това е всичко, с което разполагате срещу мен. Никой не може да докаже, че съм познавал тази жена, а досието ви говори срещу вас. Вие сте крадец, не забравяйте това, крадец. Има нещо, което може би не знаете — *диамантите са у мен*. И с това изчезва...

С невероятното бързо движение той се наведе и замахна нагоре е ръка. Чу се шум от счупено стъкло, когато предметът излетя през

прозореца и изчезна в пламтящата маса отсреща.

— С това изчезва единствената ви надежда да докажете неверността си по случая в Кимбърли. А сега ще поговорим. Ще ви принудя да се спазарите с мен. Хванахте ме натясно. Рейс ще открие в тази къща всичко, което му е необходимо. За мен има шанс, ако успея да се измъкна. Ако остана, с мен е свършено — и с вас също, млади човече! Съседната стая има тавански прозорец. Достатъчни са ми няколко минути преднина, за да се измъкна. Вече съм взел известни мерки. Пуснете ме оттам и ми дайте преднина — и ще ви оставя подписано самопризнание, че аз съм убил Надина.

— Да, Хари — извиках аз. — Да, да, да!

Той се обърна към мен и по лицето му се четеше непреклонност.

— Не, Ан, хиляди пъти не. Ти не знаеш какво приказваш.

— Знам. Това ще реши всичко.

— Никога не ще мога да погледна отново Рейс в очите. Ще рискувам, но проклет да съм, ако позволя на тази хитра стара лисица да се изплъзне. Не си струва, Ан. Няма да го направя.

Сър Юстас тихо се засмя. Той прие поражението си без следа от вълнение.

— Я виж ти — каза той. — Изглежда сте си намерили майстора, Ан. Но мога да уверя и двама ви, че високата нравственост невинаги си струва.

Чу се трясък от счупено дърво и шум от стъпки по стълбите. Хари изтегли резето. Полковник Рейс беше първият, който влезе в стаята. Лицето му светна, когато ни видя.

— Вие сте невредима, Ан. Боях се... — Той се обърна към сър Юстас. — Преследвам те от доста време, Педлър — и най-сетне те пипнах.

— Изглежда всички са съвсем полудели — надменно заяви сър Юстас. — Тези млади хора ме заплашваха с револвер и ме обвиняваха в какви ли не отвратителни неща. Не разбирам какво значи всичко това.

— Нима? Това значи, че открих „Полковника“. Това значи, че на осми януари ти си бил не в Кан, а в Марлоу. Това значи, че когато твоята съучастница, мадам Надина, се е обърнала срещу теб, ти си решил да я премахнеш — и най-сетне ще можем да те изправим пред съда за това престъпление.

— Така ли? И от кого получи цялата тази интересна информация? От човек, когото дори в този момент полицията издирва? Неговите показания ще бъдат изключително ценни.

— Разполагаме с други доказателства. Има още един човек, който е знаел, че Надина ще се срещне с теб в Мил Хаус.

Сър Юстас изглеждаше учуден. Полковник Рейс направи знак с ръка. Артър Минкс, *известен още като* преподобния Едуард Чичестър, *известен още като* мис Петигрю, пристъпи напред. Той беше преbledнял и нервен, но заговори съвсем ясно:

— Аз видях Надина в Париж в нощта, преди да отпътува за Англия. Тогава се представих за руски граф. Тя ми каза какво иска да направи. Предупредих я, като знаех с какъв човек ще си има работа, но тя не ме послуша. На масата имаше телеграма. Прочетох я. След това си помислих, че аз самият мога да опитам да се сдобия с диамантите. В Йоханесбург към мен се обърна мистър Рейбърн. Той ме убеди да премина на негова страна.

Сър Юстас го изгледа. Не каза нищо, но Минкс като че ли се смали.

— Плъховете първи напускат потъващия кораб — забеляза сър Юстас. — Не се боя от плъхове. Рано или късно унищожavam паразитите.

— Има само едно нещо, което искам да ви кажа, сър Юстас — обадих се аз. — В тази метална кутийка, която хвърлихте през прозореца, нямаше диаманти. Тя беше пълна с обикновени камъчета. Диамантите са на съвсем сигурно място. Всъщност те се намират в корема на големия жираф. Сюзън го издълбала, напъхала диамантите, увити в памук и отново го запушила.

Сър Юстас ме гледа известно време. Отговори ми в типичния си стил:

— Винаги съм мразел този проклет жираф — каза той. — Сигурно инстинктивно съм усещал нещо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Тази нощ не успяхме да се върнем в Йоханесбург. Снарядите се сипеха около нас и аз разбрах, че на практика сме откъснати, тъй като бунтовниците бяха заели нова част от предградията.

Намерихме убежище в една ферма на около тридесет километра от Йоханесбург, разположена на сред равнината. Бях капнала от умора. Вълнението и тревогата през последните два дни бяха отнели всичките ми сили.

Продължавах да си повтарям, без да мога да го повярвам, че неприятностите ни наистина бяха свършили. Хари и аз бяхме заедно и нищо не би могло отново да ни раздели, въпреки това през цялото време усещах някаква преграда между нас — някакво притеснение от негова страна, причината, за което не можех да проумея.

Сър Юстас бе откаран в обратна посока, придружен от усилена охрана. На тръгване той безгрижно ни помахаша с ръка.

Рано сутринта на другия ден излязох на верандата и погледнах през равнината към Йоханесбург. Виждаха се огромните купища шлага, които блестяха на бледата утринна светлина и се чуваше приглушеният тътен на оръдията. Революцията все още не беше приключила.

Съпругата на фермера излезе и ме извика да закуся. Тя беше мила и сърдечна душа и аз вече бях успяла да се привържа към нея. Хари бил излязъл призори и все още не се бил върнал, каза ми тя. Почувствах как отново ме обзема тревога. Каква беше тази сянка между нас, която толкова осезателно усещах?

След закуска седнах на верандата с книга в ръка, но не ми беше до четене. Бях така дълбоко потънала в мисли, че изобщо не видях кога полковник Рейс е пристигнал и слязъл от коня си. Усетих присъствието му едва когато каза „Добро утро, Ан“.

— О — казах аз, като се изчервих, — това сте вие.

— Да. Може ли да седна?

Той притегли един стол до мен. За първи път оставахме насаме заедно след онзи ден при Матопос. Както винаги, бях обхваната от онази странна смесица от очарование и боязън, която той будеше у мен.

— Какво ново? — попитах аз.

— Утре Смътс ще бъде в Йоханесбург. Давам на този бунт още три дни, преди да бъде напълно потушен. Междувременно сраженията продължават.

— Искан ми се — казах аз — човек да е сигурен, че убиват хората, които заслужават това. Имам предвид тези, които са искали да се бият — а не просто нещастните хорица, които живеят в онези части на града, където се водят сражения.

Той поклати глава.

— Знам какво имате предвид, Ан. Това е една от несправедливостите на войната. Но имам и друга новина за вас.

— Да?

— Признание за зле свършена работа от моя страна. Педлър е успял да избяга.

— Какво?

— Да. Никой не знае как го е направил. Той беше затворен на сигурно място за през нощта — на горния етаж в една от фермите наоколо, която военните бяха превзели, но тази сутрин стаята се оказа празна. Птичката беше излетяла.

Тайно в себе си изпитах голямо задоволство. Никога, до ден-днешен, не можах да се отърся от някаква необяснима симпатия към сър Юстас. Сигурно заслужавам порицание, но въпреки това е така. Аз му се възхищавах. Той несъмнено беше истински негодник — но пък симпатичен. Оттогава не съм срещала друг човек, който да е и наполовина забавен колкото него.

Не дадох, разбира се, израз на чувствата си. Беше съвсем естествено полковник Рейс да се чувства виновен за това. Той искаше сър Юстас да бъде предаден на съда. Като се замисли човек, нямаше нищо изненадващо в това, че беше успял да избяга. Той трябва да е имал безброй шпиони и агенти из целия Йоханесбург. И, каквото и да си мислеше полковник Рейс, аз много се съмнявах, че някога биха могли да го заловят. Той сигурно е имал добре обмислен план за отстъпление. Всъщност той сам ни беше казал това.

Казах подходящите за случая думи, макар и доста вяло и разговорът замря. И тогава полковник Рейс ненадейно попита за Хари. Отговорих му, че е излязъл призори и че тази сутрин не съм го виждала.

— Вие разбирате, надявам се, Ан, че като оставим настрана формалностите, неговата невинност е вън от съмнение. Има, разбира се, технически подробности, но вината на сър Юстас е напълно доказана. Вече нищо не ви разделя.

Той каза това бавно, и смутено, без да ме гледа.

— Разбирам — с благодарност отвърнах аз.

— И нищо не му пречи веднага да започне да използва истинското си име.

— Не, разбира се.

— А вие знаете ли го?

Въпросът ме изненада.

— Разбира се. Хари Лукас.

Той не отговори, но ми се стори, че има нещо странно в начина, по който замълча.

— Ан, спомняте ли си, че на връщане от Матопос в онзи лен ви казах, че знам какво трябва да направя?

— Разбира се, спомням си.

— Мисля, открито мога да заявя, че го направих. Невинността на човека, когото обичате, е доказана.

— Това ли имахте предвид?

— Разбира се.

Наведох глава, засрамена от неоснователните съмнения, които бях изпитвала към него. Той отново заговори замислено:

— Когато бях съвсем млад, се влюбих в едно момиче, което ме изостави. След това започнах да мисля единствено за работата си. Кариерата ми означаваше всичко за мен. А после срещнах вас, Ан — и всичко това започна да ми се струва лишено от смисъл. Но младостта търси младост... А аз все още имам своята работа.

Не отговорих нищо. Предполагам не е възможно наистина да се обичат двама мъже едновременно — но може да изпитате такова желание. Този човек притежаваше изключителен магнетизъм. Вдигнах внезапно очи към него.

— Мисля, че ще стигнете далеч — замечтано промълвих аз. — Мисля, че ви предстои голяма кариера. Ще станете един от великите хора в света.

Чувствах се така, като че ли изричах някакво пророчество.

— Въпреки това ще бъда самотен.

— Всички хора, които вършат наистина велики неща, са самотни.

— Така ли мислите?

— Сигурна съм в това.

Той взе ръката ми и тихо каза:

— Бих предпочел... другото.

В този момент иззад ъгъла на къщата се появи Хари. Полковник Рейс се изправи.

— Добро утро... Лукас — каза той.

По някаква причина Хари се изчерви до корените на косата си.

— Да — радостно заявих аз, — хората вече трябва да се обръщат към теб с истинското ти име.

Но Хари все още не сваляше поглед от полковник Рейс.

— Значи знаете, сър — най-сетне каза той.

— Никога не забравям нечие лице. Видях те веднъж, когато беше момче.

— За какво става дума? — попитах аз озадачена, като гледах ту единия, ту другия.

Между тях, изглежда, се водеше някаква борба на волята. Рейс победи. Хари се извърна.

— Мисля, че сте прав, сър. Кажете й истинското ми име.

— Ан, това не е Хари Лукас — той беше убит през войната. Това е Джон Харълд Ърдсли.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Като каза тези думи, полковник Рейс бързо се обърна и се отдалечи. Аз стоях и гледах след него. Гласът на Хари ме върна към действителността.

— Ан, прости ми, кажи, че ми прощаваш.

Той взе ръката ми в своята, но аз почти механично я изтеглих.

— Защо ме излъга?

— Не знам дали ще мога да те накарам да разбереш. Страхувах се от всичко това — от властта и магнетизма на богатството. Искях да ме обичаш заради самия мен — такъв, какъвто съм, без украшения и зальгалки.

— Искаш да кажеш, че не си ми вярвал?

— Можеш и така да го приемеш, ако искаш, но няма да е съвсем вярно. Бях озлобен и подозрителен — винаги склонен да търся скрити подбуди — а беше наистина прекрасно да те обичат така, както ти ме обичаше.

— Разбирам — бавно казах аз. Започнах наум да си припомням разказа му. За пръв път забелязах в него някои противоречия, на които не бях обърнала внимание — сигурността, която парите пораждат, възможността му да плати на Надина, за да получи от нея диамантите, начинът, по който предпочиташе да говори за двамата младежи от гледната точка на страничен наблюдател. А когато казваше „моят приятел“, той имаше предвид не Ърдсли, а Лукас. Именно Лукас — неговият мълчалив приятел, е обичал толкова дълбоко Надина.

— Как стана това? — попитах аз.

— И двамата се държахме безразсъдно — търсехме смъртта. Една нощ си разменихме опознавателните медальони за късмет! Лукас загина на другия ден — разкъсан на парчета.

Аз потръпнах.

— Но защо не ми каза досега? Тази сутрин? Нима все още не вярваш, че те обичам?

— Ан, не исках да проваля всичко. Исках да те отведа отново на острова. Каква е ползата от парите? С тях не може да се купи щастие. Щяхме да бъдем щастливи на острова. Казвам ти, боя се от онзи, другия живот — той едва не ме поквари някога.

— Знаеше ли сър Юстас кой си ти всъщност?

— О, да.

— А Картън?

— Не. Една вечер видях и двама ни в компанията на Надина в Кимбърли, но не знаеше кой от нас кой е. Той повярва на твърдението ми, че съм Лукас, а телеграмата му заблуди Надина. Тя не се страхуваше от Лукас. Той беше кротък човек — вгълбен в себе си. А аз винаги съм бил дяволски буен. Ако бе разбрала, че съм жив, щеше да се изплаши до смърт.

— Хари, какво щеше да правиш, ако полковник Рейс не ми беше казал?

— Нищо. Щях да продължа да се представям за Лукас.

— А милионите на баща ти?

— Нямах нищо против Рейс да ги получи. Във всеки случай той ще ги използва много по-добре, отколкото аз някога бих могъл да го сторя. Ан, за какво си мислиш? Така си сбърчила чело.

— Мисля си — бавно рекох аз, — че почти ми се искаше полковник Рейс да не беше те накарал да ми кажеш.

— Не, той беше прав. Дължах ти истината.

Той замълча, а след това внезапно каза:

— Знаеш ли, Ан, аз те ревнувам от Рейс. Той също те обича — и е много по-голям мъж, отколкото съм или някога ще бъда аз.

Обърнах се към него, като се засмях.

— Хари, глупчо такъв. Аз искам теб — и това е всичко, което има значение.

Потеглихме към Кейп Таун при първата възможност. Там ме очакваше Сюзън, която ме посрещна и двете заедно извадихме диамантите от корема на големия жираф. След като революцията беше окончателно потушена, в Кейп Таун пристигна полковник Рейс и по негово предложение голямата вила в Муйзенберг, която беше принадлежала на сър Лорънс Ърдсли, беше отново отворена и ние се настанихме в нея.

Тук започнахме да подготвяме плановете си. Аз трябваше да се върна в Англия със Съюзън, а сватбата да се състои в нейната къща в Лондон. А чеизът трябваше да бъде купен от Париж! Съюзън с огромна радост планираше всички тези подробности. Аз също. И все пак бъдещето ми изглеждаше странно нереално. Понякога чувствах как нещо ме души — че ли не можех да дишам.

Това се случи в нощта, преди да отплаваме. Не можех да заспя. Чувствах се отчаяна, а не знаех защо. Никак не ми се искаше да напускам Африка. Дали щеше да бъде същото, когато отново се завърнех тук? Щеше ли изобщо някога отново да бъде същото?

В този момент ме сепна властно почукване по капака на прозореца. Аз скочих на крака. Отвън на верандата стоеше Хари.

— Ан, облечи се и излез вън. Искам да поговоря с теб.

Навялякох някакви дрехи и излязох навън. Цареше тишина. Ясният нощен въздух беше прохладен и галеше като кадифе. Хари мълчаливо ми направи знак да го последвам по-далеч от къщата, където не можеха да ни чуват. На бледото му лице бе изписана решителност, а очите му блестяха.

— Спомняш ли си, Ан, веднъж ми каза, че на жените им доставя удоволствие да правят нещата, които не харесват, за някого, когото харесват?

— Да — казах аз, като се чудех какво може да има предвид.

Той ме сграбчи в ръцете си.

— Ан, тръгни с мен — сега — тази вечер. Към Родезия — към острова. Не мога да понасям всички тези палячовщини. Не искам да чакам повече за теб.

Аз леко се отдръпнах от него.

— Ами френските ми рокли? — шеговито протестирах аз. И до ден-днешен Хари не знае кога говоря сериозно и кога се шегувам с него.

— По дяволите твоите френски рокли. Да не мислиш, че искам да те обличам в рокли? Много повече бих искал да ги свалям от теб. Няма да те пусна да заминеш, чуваш ли? Ти си моята жена. Ако ти позволя да заминеш, може да те загубя. Никога не съм сигурен в теб.

Ще тръгнеш с мен сега — тази вечер — и по дяволите да вървят всички.

Той ме привлече към себе си и започна да ме целува така, че едва си поемах дъх.

— Не мога повече без теб, Ан. Наистина не мога. Мразя всички тези пари. Нека останат за Рейс. Хайде. Да тръгваме.

— А четката ми за зъби? — възпротивих се аз.

— Можеш да си купиш четка. Знам, че съм безумец, но за Бога, ела!

И той бързо закричи. Последвах го покорно като онази жена от племето Бароци, която бях видяла при Водопад... Само дето не носех тиган върху главата си. Той крачеше толкова бързо, че за мен беше много трудно да вървя редом с него.

— Хари — казах най-сетне аз смирено, — пеш ли ще вървим до Родезия?

Ток внезапно се обърна и като се засмя гръмко, ме грабна в прегръдките си.

— Аз съм побъркан, скъпа, знам това. Но толкова много те обичам.

— Ние сме двама безумци. И, о, Хари, ти не ме попита, но не правя никаква жертва! Аз исках да дойда!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Това се случи преди две години. Все още живеем на острова. Пред мен, върху грубата дървена маса, е писмото, което Сюзън ми написа:

Скъпи бебчовци в гората — скъпи влюбени безумци.

Не съм изненадана — никак не съм изненадана. През цялото време, докато говорехме за Париж и рокли, чувствах, че това не може да бъде истина — че някой ден ще изчезнете в неизвестността, за да се венчаете над ковашките клещи, по добрата стара циганска традиция. Вие наистина сте двойка безумци. Тази идея да се откажете от огромно състояние е нелепа. Полковник Рейс беше готов да спори по този въпрос, но аз го убедих да остави времето да реши спора. Той може да управлява финансите вместо Хари — не виждам кой би могъл да го направи по-добре от него. Защото, в края на краищата, меденият месец не трае вечно — ти не си тук, Ан, така че мога спокойно да кажа това, без да се нахвърлиш върху мен като малка тигрица — любовта в пустошта ще продължи доста време, но един ден ще започнеш неочаквано да мечтаеш за дом на Парк Лейн, за разкошни кожи, за дрехи от Париж, за най-големия автомобил, който в момента се произвежда и за най-новия модел детски колички, за френски прислужнички и за акушерки от Норлънд. О, така ще стане, ще видиш!

Но, наслаждавайте се на медения си месец, скъпи безумци и дано бъде дълъг. И понякога си спомняйте за мен — която безметежно трупам килограми в най-изисканите ресторанти!

Ваша любяща приятелка, Сюзън Блеър

P.S. Изпращам ви комплект тигани като сватбен подарък и огромна купа гъши пастет, за да ви напомнят за мен.

Има и още едно писмо, което от време на време препрочитам. То пристигна доста време след първото и беше придружено от обемист пакет. Изглежда беше писано някъде в Боливия.

Скъпа Ан Бедингфийлд.

Не мога да устоя на изкушението да ви напиша, не толкова заради удоволствието, което самото писане ми доставя, отколкото заради огромното удоволствие, което знам, че ще изпитате, когато получите писмо от мен. Нашият приятел Рейс се оказа не толкова умен, колкото се мислеше, нали?

Смятам да ви назнача за изпълнител на онази част от завещанието ми, която се отнася до литературните ми творения. Изпращам ви моя дневник. В него няма нищо, което би заинтересувало Рейс и неговите хора, но предполагам има някои откъси, които ще ви се сторят забавни. Използвайте го, както намерите за добре. Предлагам статия за *Дейли Бъджет*, озаглавена „Престъпниците, които съм срещала“. Единственото ми условие е аз да бъда главната фигура.

Не се съмнявам, че към този момент вие вече сте не Ан Бедингфийлд, а лейди Ърдсли и живеете като кралица на Парк Лейн. Искам само да кажа, че не храня никаква злоба към вас. Трудно е, разбира се, когато се налага да се започне всичко отначало на моята възраст, но, между нас казано, разполагах с малък резервен фонд, който грижливо бях заделил настрана за такива случаи. Той се оказа много полезен и вече започвам да събирам добра клиентела. Между другото, ако някога видите онзи ваш приятел — комедиант, Артър Минкс, ще му кажете, че не съм го забравил, нали? Това доста ще го стресне.

Общо взето мисля, че се проявих като добър и милостив християнин. Дори и по отношение на Паджет. Успях да науча, че той — или по-точно мисис Паджет, онзи ден е дала живот на шестото им отроче. Скоро Англия ще бъде изцяло населена с Паджетовци. Пратих на детето сребърна чаша и в пощенска картичка изразих желанието си да му стана кръстник. Виждам как Паджет взема чашата и картичката и ги носи право в Скотланд Ярд, без следа от усмивка на лицето!

Господ да ви благослови, красавице. Някой ден ще разберете каква грешка сте извършили, като не се омъжихте за мен.

Вечно ваш, Юстас Педлър

Хари беше вбесен. Това е единственият въпрос, по който мненията ни не съвпадат. За него сър Юстас си остава човекът, който се опита да ме убие и когото той счита отговорен за смъртта на приятеля си. Опитите на сър Юстас да посегне на живота ми не престават да ме учудват. Никак не се връзват с пейзажа, тъй да се каже.

Но защо тогава два пъти се опита да ме убие? „Защото е мръсен негодник“ — казва Хари и изглежда мисли, че това изчерпва въпроса. Сюзън прояви по-голяма проникателност! Аз говорих за това с нея и тя приписа всичко на „страхов комплекс“. Сюзън е доста запалена по психоанализата. Тя ми посочи, че движеща сила в живота на сър Юстас е непрестанният му стремеж към безопасност и спокойствие. Той имал силно развито чувство за самосъхранение. А убийството на Надина определено е премахнало някои задръжки. Неговите действия не отразявали чувствата му към мен, а били породени от огромния му страх за собствената му безопасност. Мисля, че Сюзън е права. Що се отнася до Надина, тя беше такава жена, която заслужаваше да умре. Мъжете вършат най-различни съмнителни неща, за да забогатеят, но жените за нищо на света не бива да се преструват, че са влюбени, когато в действителност не са. Лесно мога да простя на сър Юстас, но на Надина — никога! Никога, никога, никога!

Онзи ден разопаковах някакви консервени кутии, които бяха увити в страници от стари броеве на *Дейли Бъджет* и неочаквано

попаднах на думите. „Мъжът с кафевия костюм“. Стори ми се толкова отдавна! Аз, разбира се, бях прекъснала връзките си с *Дейли Бъджет* преди доста време — по-скоро по мое, отколкото по тяхно желание. „Моята романтична рубрика“ получи голяма известност. Синът ми се припича на слънце и рита с крачка във въздуха. Ето ви един „мъж с кафяв костюм“, ако ви трябва. Той носи колкото се може по-малко дрехи по себе си, което е най-подходящото облекло за Африка и е кафяв като кафено зрънце. Непрестанно рови в пръста. Мисля, че се е метнал на татко. Ще бъде обзет от същата мания за глина от Плиоцена.

Когато се роди, Сюзън ми изпрати телеграма:

Поздравления и любов на най-новия пришълец на острова на Безумците. Каква е главата му — долихоцефална или брахицефална?

Не можех да позволя на Сюзън да ѝ се размине току-тъй. Изпратих ѝ отговор от една дума, пестелив и точен:

Платицефална.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.